

DE DAGMERRIES

COAB 2000-2018

De Rode Nacht

Napoleon's Jas

Schilderij in Zigeuner Stad - Het Indiaanse Juweel

Roze Zwanen

Arabisch Amalgaam

Planten van Vlees

De Stad van Eros

Avond Danser

Flamingo Dagen

Het Paarse Complot

De Roep van de Pauw

Het Apenpaleis

De Banaanse Sinaasappelkoning

Het Witte Kasteel

Medusa

Het Feest van de Toverspiegel

De Rode Nacht

Blaadjes in de diepte, een zacht licht omhullende,

Fijne sappen van de boom, van het zaad, van eeuwig leven,

Ik zocht het, en het zocht mij,

Tussen ons kon niets komen, maar het leidde mij weg tot de andere wereld,

Ik moest realiteiten zien

Blauw zaad, schietende in mijn hoofd,

Groen zaad omhult het, om het zachte geel te laten zien,

Het zachte, smeltende gele in het diepe blauw

In het diepe rode ontwaakt iets,
Het is rode nacht,
Zij gaan uit om alles recht te zetten,
Tot de steden komen zij

En zij predikten van een boek,
Als boeken in boeken,
Goden in goden, om dieper te gaan,
Zij van de rode nacht,
Als een duur schaakspel,
Ze komen om mij te zien

In de rode nacht komen zij,
Zij beschrijven het als een boek,
Het druppelt diep

Het rode had nog steeds een standbeeld in vele steden,
Het rode had deze landen gebouwd,
Het was zeer verfijnde architectuur,
De rode nacht werd altijd verwacht,
Als een brug van een andere wereld

Napoleon's Jas

'K vond Napoleon's jas in een leren tas,
En een man zei dat ik het mocht houden, en dat ik weg moest gaan,
Voordat ze van gedachtes zouden veranderen.
En ik rende het bos in, waar de wolven op me wachtten.

Mijn jas was verscheurd nadat ze mij vonden,
Zij stopten dromen in mijn hoofd,
Als een koning viel ik diep,
En ik kon niet terug naar mijn troon,
Ik zag het moordende syndroom,
Zij waren onder de betovering van wolven,
En ik wil niet meer naar huis
Helemaal onder het bloed bereikte ik de kusten van Spanje,
Maar ze was zo ijdel,
Ze glimlachte niet,
Ik was een jonge zeeman verdwaald op deze zeeën van lichten,
die mijn ogen verblindden,
Zij namen mijn zicht weg,

Telkens wanneer ik een zeemeermin hoorde roepen begon ik te stotteren en stappen terug te doen,
En ik kwam weer thuis

Diep in de sloten van Venetië liggen parels die al deze verloren verhalen vertellen,

Napoleon's jas op mijn rug,

Het doet me pijn, maar het geneest me zo

Ik had de jas van Napoleon,

Het stak me en omhelsde me,

Het liet me diep vallen,

Terwijl Franse schoolboeken mij wurgden,

Als een zondvloed, terwijl ik de ark van Noach moest bouwen

Ik rende het bos in met de jas van Napoleon aan,

Waar de wolven waren,

Mijn jas was verscheurd, en ik lag op de grond,

Bloed stroomde uit mijn mond,

Wat had ik mezelf aangedaan ?

Mijn jas had ik nog steeds aan,

En toen rende ik weer, door de weilanden,

Naar huis, naar jou

Jij zag de jas niet,

Je zag alleen het licht in mijn ogen,

Jij nam me in jouw armen om mij te kalmeren,

Maar toen namen de wolven jou ook,

En verscheurden je als een lappen pop

Ik was in de hel, ver weg van jou,

Brandende op de vuilnis velden,

Als een weggegooid stuk speelgoed,
Mijn plastic smolt, maar mijn jas had ik nog steeds aan
En niemand kan dichtbij mij komen,
Ik ben onder een betovering,
En niemand kan mij genezen,
Vanwege mijn jas,
Maar ik zal weer koning zijn
Ik zag je hierna niet meer terug,
Ik wilde het niet meer zien,
Dus ik deed de televisie uit, en rende weg

Schilderij in Zigeuner Stad - Het Indiaanse Juweel

Het voelde aan als de roos, en overboord, toen ik zwom naar de stad.

Het was een stad van vliezen, vliezen van rozen, en tederheid.

Alles was zo slaperig hier en dromerig.

De rode gloed laat tragedie zien, degene van wie ik houd, en degene die bij me bleef in de diepste nacht.

De muren zijn dik en hard, maar met haar zijn ze zacht.

Ik zie het gras en de modder, en zij genezen me zo.

Deze stenen zijn allen van de aarde.

Je kan je alles herinneren wanneer je ze aanraakt.

Maar ik kan me bijna niet bewegen, want ik ben bevroren,

En ik kan bijna mijn tranen inhouden, maar ik heb jou.

Ik stierf voor jou, en ging daar in jouw plaats.

Ik nam jouw plaats, kun je dat niet zien ? Ik was daar alleen.

Maar ik heb jou nu, en ik zal je nooit laten gaan, nee.

Jij gaf mij leven toen ik de bodem van jouw put bereikte,

Jij gaf me de munt. Je hebt het gezicht van Maria van Magdalena, maar vraag me niet wie ze is,

Ik zag haar gezicht eens op een tijdschrift.

En haar gezicht was zwart, donker, en haar tranen waren rood als bloed.

Ze was bedekt met modder.

Maar genoeg over haar, want het is nu jij en ik, samen in deze stad.

De stenen zijn zo groot, ik kon ze niet meer doorslikken.

En in deze stad, deze stad, dit is mijn thuis.

Het voelde zo rooskleurig en overboord aan toen ik je vond.

Ik vond jou in die kamer, kan je het je herinneren ?

Jij en je paarden, kant en leer, en ze waren zo trots.

Jij was hun kleine pop, en ik was jouw kleine joker,

Ik maakte je altijd aan het lachen, maar binnenin weende ik, en schreeuwde ik.

Ik was nog maar een kind, en nog steeds, dus wees niet te hard voor me.

Toen ik de stad inzwom zag ik de boten.

Deze zigeuner stad hield de indiaanse juweel vast.

De sluiers waren zo diep verscheurd, zoals wij waren.

Mijn hart was rooskleurig en overboord, omgeven met doornen,

Ik was het voedsel van haaien, zoveel tanden in de nacht.

Maar dit waren slechts schepen, oorlogsschepen van de indiaanse juweel, die mij binnen leidden.

Ik moest je zien. Diep in de buik van de haai vond ik jouw instrumenten, en zij bevrijdden mij.

Jij deed dit ook voor mij.

Deze stad is lang, bewaakt door mysterie.

Rode leren laarzen leidden mij terug naar jou.

Hun kleuren zijn bleek, en jij bent tussen de veren.

Maar kunnen we dit schilderij niet beter achterlaten ?

Roze Zwanen

Hoofdstuk 1. Het Zwaard Van Calvijn

De vlaggen hingen uit buiten. Hij zat in zijn zitstoel, zijn vrouw was in de keuken. Hij had net het gras weer eens gemaait, wat hij wekelijks deed. Hij staaarde naar buiten, naar de begroeiing op de muur. De metalen platen zaten er goed vast tegenaan, en daar groeiden de planten omheen. Dat kon hem niet wild genoeg zijn. Hij was altijd al geïnteresseerd geweest in tuinieren, en hij had dan ook echt zijn eigen stijl, vurig, wild, maar ook piekfijn geordend. Het was een samenspel tussen natuur en mens. Hij had vroeger altijd bij de politie gewerkt, en daar ging het er eigenlijk hetzelfde aan toe : de buurt was wild, en de politie bracht orde, en zo was er een prachtig samenspel, heen en weer. De politie mocht volgens hem de soep niet te heet opdienen, en zo liet hij dan ook de natuur in zijn tuin een zekere vrijheid hebben. Wel

hield hij alles goed in de gaten. Hij had een zekere strengheid als hij naar zijn tuin keek. Zijn vrouw kwam de huiskamer binnen met de koffie. Ze zeiden niks tegen elkaar. Het zonlicht golfde de kamer binnen toen zijn vrouw het gordijn iets verder opendeed. Beiden staarden ze naar buiten, de tuin in. De sproeier stond aan, het was een warme dag. Aan de dag scheen geen einde te komen. Zijn vrouw was aan het breien, en hij staarde maar. Geen woord werd er gezegd. Het leek wel alsof zijn denken vastzat. Hij hoorde het getik van de brei-pennen van zijn vrouw. Het leek wel alsof ze heel ver weg zat. Of kwam dat door de vele spullen die er tussenstonden. De tegels op de grond glanst in het zonlicht, maar ze werden er niet bruiner op. Het was een harde vloer. Je zou makkelijk wat kunnen breken als je erop viel. Er lagen ook wat tapijtjes in de grote huiskamer. Ze hadden een groot huis, een alleenstaand huis. Ook het fonteintje in de vijver stond aan. Hij worstelde zichzelf door de dag. Hij verveelde zich, maar wist niet wat hij moest doen. Hij bleef het tikken van de brei-pennen van zijn vrouw maar horen. Kinderen hadden ze niet, nee, ze waren tamelijk eenzaam. De man stond op en liep naar de kast, waar hij een fles sterke drank uittrok, en gaf zijn vrouw ook wat. Ze hielden wel van een borrel. Dat was goed voor het bloed, en dat hielp hen op de been. Eigenlijk leken ze in hun leven niet meer verder te komen. Ze waren in een nauw cirkeltje terecht gekomen, en gingen bergafwaarts. Ze leefden geïsoleerd. Er was nauwelijks contact met de buitenwereld, en daar hadden ze ook geen behoefte aan. De tuin was alles voor hen, en hun woning. Zijn vrouw was vroeger arts geweest, voornamelijk kinderarts, maar moest later stoppen vanwege haar alcoholisme. Nu had ze het veel beter onder controle. Haar man hield de wacht over haar, maar liet haar nog wel genieten van een borreltje op zijn tijd. Toch waren de twee erg zwaarmoedig en hielden er een kerkelijk leven op na. De kerk was alles voor hen, voornamelijk op de zondag. Een grote bijbel lag naast de openhaard. Het geloof in God gaf hen rust, als een oase in de woestijn van hun ouderdom.

Op zondag na de kerkdienst fietsten ze samen naar huis. Het was warm weer. Maar al snel zaten ze weer in hun oude positie. Hij had niet veel behoefte om dingen te gaan doen, ook al verveelde hij zich. Hij trok zich op aan de structuur van zijn tuin en zijn huis, wat hij streng in de gaten hield. Het was als het werken in de tempel, alsof hij in de kerk woonde. Hij voelde zich een nauwlettende koster, en dat was hij vroeger ook geweest. Veel was hij bezig met zijn herinneringen, die hem ook half depressief maakten. Een heleboel dingen zou hij terugwillen, maar ze waren onbereikbaar. Het was een treurig stel, en velen zouden hen saai noemen. Als ze kleinkinderen zouden hebben, dan zouden die hier geen leven hebben. In zijn gedachten was hij altijd de tuin en het huis aan het maaien. De gelakte spulletjes waren als hun huisdieren. Maar het ging niet zo goed met zijn vrouw. Ze was aan het dementeren, en dat riep ook wel heel veel herinneringen bij hem op. Op een gegeven moment kon ze niet langer in huis blijven, en moest ze naar een verzorgings-tehuis. Hij kon dat moeilijk accepteren, maar hij had geen andere keus. Hij voelde zich al als een weduenaar. Het was als een trauma in zijn hoofd, maar het kerkelijk leven beurde hem op. Hij wist dat zijn vrouw een verloren zaak was. Ook de tuin gaf hem rust. De maaiers in zijn hoofd waren nu als van vuur, als grillen. Hij had nu het gevoel dat hij de touwtjes nog strakker moest trekken. Nog steeds stonden de protserige spulletjes van zijn vrouw hier, de beeldjes, de hebbedingetjes, het antiek, en het gaf hem een gevoel van verbinding met haar. Aan de telefoon kon hij niet meer met haar praten, en ze wist nog nauwelijks wie hij was. Ze was aan het aftakelen tot aan het bot.

Hij ging meer en meer drinken, om het verdriet over zijn vrouw te vergeten, en bezocht kroegen voor het eerst in zijn leven. Het huis en de tuin werden wilder, omdat hij het onderhoud niet meer kon bijhouden, en het was voor hem ook geen prioriteit meer. Hij raakte verslaafd aan de fles, zoals zijn vrouw eens was. Hij kwam in het rijk der schimmen. De alcohol bracht hem een felle stem in zijn hoofd. Met het vele geld dat hij had schafte hij een bar aan in zijn eigen huis, helemaal voor hemzelf. Ook ontving hij vrouwen van lichte zeden aan huis. Maar deze tijden liepen snel ten einde, door het knagend kerkelijk geweten binnenin. De God in zijn hoofd sleepte hem naar het graf, en sprak hem ernstig toe. Hij probeerde zo min mogelijk na te denken, en weer begon het vele staren. Hij was zelf ook door maaiers omringd, de gouden maaiers van de kerk. Zij zouden hem veilig leiden tot aan het graf en tot de hemelpoort. De bijbel scheen hem weer nieuwe kracht te geven, en hij las er veel in, en spoedig begon hij ook zijn tuin en huis te onderhouden als nooit tevoren. Ook koken ging hem goed af, ook al waren het alleen maar de standaard-gerechten. Maar het was alsof iets hem van binnen aanvrat, alsof er een spin in hem leefde. Wat als hij niet een uitverkorene was van de God die hij diende ? Het zwaard van Calvijn sneed diep in zijn ziel. Hoe meer hij de bijbel las, hoe meer hij ook de duistere andere kant van het verhaal zag. Vooral na zijn wilde uitstapjes begon hij de hel meer te vrezen dan ooit. Misschien was de God die hij diende wel helemaal niet zo tevreden over hem. En velen waren geroepen, maar weinig uitverkoren. Hij kwam in de eerstegrote geloofs-strijd van zijn leven, en lijstjes over wie er allemaal niet het koninkrijk des hemels zouden beerven bleven hem kwellen tot diep in de nacht. Het was alsof hij door duiveltjes was gebonden. Misschien ging hij er iets te hypnotisch mee om, maar hij kon er niet van loskomen, totdat ook bij hem Alzheimer toesloeg.

Hij wist niet meer wat de bijbel was. Hij kon er uren naar staren, naar het kaft, maar wist het niet meer. Was het het dagboek van zijn vrouw ? Of het wetboek van de politie, was het pornografisch ? Was het onzedelijkheid ? Een enorme woede maakte zich van hem meester. Hij kon het zich niet meer herinneren. Wel wist hij dat het altijd heel belangrijk voor hem was. Was het een erfenis van zijn vader ? Waren het de liefdesbrieven van meisjes die hij in zijn jonge jaren kreeg ? Was het grootmoeders kookboek ? Een uitgelopen folder van de Jehovah's getuigen ? Een boek van een ons onbekende religie ? Was het een geschiedenis boek. Het zweet steeg hem naar het hoofd. Hij was bijna aan het klappertanden, aan het beven als een jong hondje. Was het een toverboek ? Nee, toverboeken bestonden niet. Een verzameling niet betaalde rekeningen ? Misschien was het van zijn vrouw ? Hij besloot het boek weer neer te leggen. In de kerk kwam hij niet meer. Hij voelde zich als levende achtertralies. Hij wist niet meer wie hij was. Hij werd als een wild dier.

Hij kon uren staren naar dingen, om zich af te vragen wat het was. Hij was de grip op de werkelijkheid kwijt. Het maakte hem kwaad, dat zijn hersenen hem in de steek lieten. Maar aan de andere kant kwam hij erg tot rust. Het leven was hier zwoel. Hij voelde zichzelf als levende op een tropisch eiland, badend in het warme zeewater. Het normale leven drong niet meer tot hem door, en waarom zou dat moeten ? Hij snapte de kaartjes die hij kreeg niet. Hij dacht dat het kokosnoten waren, of dat het herfst was. Weer wat blaadjes die van de bomen zijn gevallen. Soms probeerde hij ze op te eten, soms hing hij ze aan de muur. Sommige van die kaarten waren prachtig. Op een dag besloot hij zijn hele huis rood te verven, maar toen hem dat niet beviel verfde hij alles bruin. Het stond nog niet eens zo gek. Hij had wel stijl. Hij probeerde af te rekenen met het verleden wat hij maar niet begreep. Hij noemde

zichzelf 'baas van de hel'. Ook dacht hij dat hij Calvijn was, maar hij wist niet meer wat Calvijn voorstelde. Hij droeg zijn oude politie-pak weer en was nu baas van de politie, iets wat hij overigens altijd al had willen zijn. Op een dag had hij even een flits in zijn hoofd. 'Had Calvijn niet de bijbel geschreven? Dit is mijn boek. Mijn agenda. Hierin staat wat er moet gebeuren.' Hij greep de bijbel en liep ermee rond. Hij riep en schold, alsof hij een dictator was. Maar hij raakte in de war van zichzelf en plofte op de bank. Toen ging hij maar weer de tuin instaren. Hij werd er stil van.

In zijn hoofd regende het, en na een tijdje werd hij bedlegerig. Vreemde gezichten zag hij in zijn gedachten, die dan allemaal weer vermengd werden. Hij kon zich niets meer herinneren. Ondanks zijn ziekte had hij een goede tijd. In zijn gedachten waren bomen personen en konden spreken, en hij voerde lange gesprekken met hen. Hij betuttelde hen, omdat hij nu eens eindelijk zijn onderdrukte vader gevoel kon manifesteren. De bomen in zijn hoofd waren als zijn kinderen. 'Jullie zijn de vrucht van mijn tuin,' zei hij altijd. 'Dan is het allemaal toch niet voor niets geweest.' De bomen in zijn hoofd gaven hem zijn geheugen weer een beetje terug, maar op een hele andere manier, met een hele andere kijk op het leven. Maar de bomen in zijn hoofd begonnen te rotten en stierven. Het was een hevig gevecht, want hij beschouwde hen als zijn kinderen. Hij werd weer geconfronteerd met de dorheid van het bestaan, hij nam het stof waar, om hem heen. 'Alles is een bende,' zei hij. Het was een traumatische ervaring zijn kinderen te moeten verliezen. Er was een begrafenis-stemming in zijn hoofd. Maar bloesem scheen voort te komen uit het dode hout, vrouwen. 'Mijn kinderen zijn gestorven,' zei hij. 'Hebben jullie hen niet kunnen redden?' Maar de vrouwen zeiden niks. Ze waren naakt. 'Toe, trek wat aan,' zei hij. 'Anders sterven jullie zo van de kou.'

'Wij gaan niet dood,' zeiden de vrouwen. 'Wij zijn de vlammetjes van het eeuwig leven. En wij gaan u weer jong maken.'

'Oh, de bron van de eeuwige jeugd,' zei de man. 'Zo, zo.' Maar de man werd steeds zeker. Zijn gedachten kwamen vast te zitten, en hij waande zich in de woestijn. Hij had niet eens de kracht een raam open te zetten. Er kwam een verzorgster langs, elke dag. Die moest dat maar doen. Ze wilden hem eigenlijk naar een verpleeghuis verplaatsen, maar hij wilde zijn huis niet kwijt. Zijn huis en zijn tuin, dat was alles voor hem, zijn tempel. 'De goden hebben mij hier gebracht,' zei hij.

'U bent een kind van de goden?' vroeg de verzorgster.

'Ja,' zei hij triomfantelijk, 'of hun vader.' De verzorgster las hem vaak voor uit de bijbel, maar hij begreep er niet veel van. Hij zag er hele andere dingen in, en het raakte hem niet meer. 'Wat een mooi sprookjesboek,' zei hij altijd. 'Het schuift maar, en het doet maar, en het komt maar nooit aan in mijn hart, maar het is een mooi gezicht, dat wel.'

‘Je bent zo mooi als mijn vrouw eens was,’ zei de man op een dag tegen de verzorgster. ‘Mijn vrouw was als een tuin, vol wonderlijke geheimen, en toen ik dacht, nu wil ik eindelijk dat geheim weten, toen ging ze weg. Ze werd van mij weggetrokken, naar een verpleeghuis. Maar ik had het boek nog niet uitgelezen.’

‘Veel dingen zullen nooit afkomen,’ zei de verzorgster. ‘Er is niet voor alles tijd.’

‘Is dat niet sneu?’ vroeg de man. ‘Of misschien hoort het zo. Weet je hoe ik het bekijk, ik denk dat het verhaal in een ander boek verder gaat.’

De verzorgster knikt. De kamer was vol met de geur van de tuin, gloeiende rozenblaadjes, gloeiend in de zon, bijna schroeiend. Het leek alsof ze van binnen bloedden. ‘We zijn soldaten in de oorlog,’ zei de man. ‘We moeten ons pad zien te vinden. Zovelen weten niet wat hen te wachten staat, als ze dieper in de tuin van het leven komen. Alles sterft hier af.’ De verzorgster knikt weer. ‘Ja, we moeten op die andere frequentie zien te komen,’ zegt ze. ‘Want deze loopt dood. Het is een overgang, je voelt de stromen van de bloemen door de lucht heengaan om het pad voor ons te banen. Voelt u dat?’

‘Ja,’ zegt de man. ‘De bloemen weten meer dan wij. Dat is waarom ik altijd van tuinen heb gehouden. Er zijn daar geheime gangen. Zij kunnen leiden tot de hemel.’ Midden in de nacht groef de man zich in in de grond. ‘Ik wil een bloem worden,’ zei hij. Het was tijd dat hij een plaats kreeg in het verpleeghuis. Hij had het niet meer in de gaten, dat dit niet zijn eigen huis was. Hij was zich niet echt bewust van de overgang. En de verzorgster zocht hem nog vaak op, en er was een prachtige tuin, nog wel prachtiger dan zijn eigen tuin ooit was geweest. ‘Wat is mijn tuin toch prachtig geworden,’ zei hij trots. En als andere mensen over de schoonheid van de tuin spraken, dan zei hij altijd: ‘Ja, ik heb er hard aan gewerkt. Het is niet voor niets geweest, al die lange jaren.’ Ook het huis zag er *pico bello* uit, en hij voelde zich als een koning. In het verpleeghuis werden ook kerkdiensten gehouden, maar hij zei altijd tegen de predikant dat hij de politie was. Hij begreep de werkelijke strekking van het verhaal niet meer. Mensen vonden het altijd een beetje vreemd als hij over zijn kinderen, de goden, sprak. Veel van de mensen daar waren toch wel diep gelovig. Hij kon verschrikkelijk opscheppen, en vaak had hij het hoogste woord. Over zijn vrouw die de hemelpoort zou zijn, en dat iedereen zijn vrouw moest aanbidden om in de hemel te kunnen komen. Maar eigenlijk wist hij niet goed meer wat de hemel was. Eens stapte hij op een andere man af met zijn glas, wees in het glas en zei: ‘Zie, daar is de hemel.’ En sommige mensjes waren erg goedgelovig.

Op een dag moest en zou hij preken. Hij duwde bijna de predikant weg van zijn plaats, ging staan en zei: ‘Geliefde broeders en zusters, wij, de goden, hebben vandaag besloten u op deze

manier toe te spreken. U bent aangekomen in de hemel, gefeliciteerd. U mag elkaar de hand schudden en kussen.’ En enkelen begonnen dat ook te doen, maar anderen werden overstuurd. ‘Ik ben de kapitein van het schip,’ zei de man. ‘En wie het daar niet mee eens is wordt overboord gezet.’ Na een tijdje luisterden ze allemaal aandachtig naar hem. Hij bedoelde het niet kwaad. Na een tijdje stapte hij op, maar al snel wilden ze hem weer hebben. Elke zondag wilden ze naar hem luisteren. Ook de verzorgsters en verzorgers vonden het interessant. Ze stonden ervan te kijken hoe snel hij opleefde in het verpleeghuis. Hoe hij zich vrijer voelde dan hij ooit was geweest. ‘Een groot profeet is opgestaan,’ riep een man eens tijdens zijn preek.

Hij heeft zijn oude levensstijl vergeten, zijn oude denkstijl, en kan niet meer terug. Hij heeft het gevoel dat er wat fout zit, en kan daar vaak kwaad om worden. Hij wil weer tuinieren, en wordt kwaad als het niet lukt. Een vreemd gevoel heeft zich van hem meester gemaakt, en vreet hem aan van binnenuit. Alsof er een spin in hem leeft, dodelijk, onvermoeibaar, met een duidelijk doel. En hij ligt verstrikt in het web. Wat kan hij doen? Alle oplevingen zijn maar voor even, om daarna nog dieper weg te vallen. Hij bereidt zich voor op de dood, die maar niet komt. Als hij vrouwen ziet borduren, is het alsof zij hem van binnen prikken. Hij kan daar kwaad om worden. Hij raakt meer en meer geïsoleerd van de anderen. Hij heeft zijn eigen kamer. Nog steeds denkt hij dat het zijn eigen huis is, en dat de anderen noodgedwongen bij hem logeren, want buiten is de grote zee, de vloed. Hij herinnert zich een oud kinderversje: Alle dieren twee aan twee, gaan met Noachs ark mee. Hij is er van overtuigd dat hij Noach is, en dat hij hen allemaal gered heeft met zijn ark, zijn huis. Maar nu heeft hij rust nodig. ‘Waarom ben ik zo moe in het paradijs?’ vraagt hij zich af. ‘Is er soms een slang in het paradijs? Ben ik gebeten? Of is dit de hel, is dit mijn straf, ben ik niet uitverkoren?’ Maar de religieuze verwarring maakt al snel weer plaats voor de grote trots over wat hij allemaal al heeft bereikt in zijn leven: kapitein op een schip. Hij wijt zijn religieus trauma aan een vroegere aanval van zeerovers. Die zouden hem op zijn hoofd hebben geslagen. Zijn geheugen gaat op en naar en maakt rare draaiingen. En dan valt hij op een dag helemaal in een grijs gat. Alles tolt voor zijn ogen. ‘De zeerovers,’ roept hij. ‘Ze hebben teruggeslagen.’ En dan zijn ineens zijn woorden niet verstaanbaar meer. In zijn hersenen gaat alles traag, alsof ze alles vermalen wat nog is overgebleven. Het is hem zwart voor de ogen nu. Hij kan zijn gedachten niet meer onder woorden brengen. Hij denkt dat hij overboord gegooid is, en dat vissen hem aanvreten, haaien. Hij zweeft op het randje van de dood. Hij ziet bloeiende tuinen, gloeiend, bijna schroeiend in de zon. Hij denkt dat hij dood is. Hij voelt zich alsof hij door een donkere gang met bloemen gaat. Hij kan met de bloemen spreken, ze verwelkomen hem. Maar dan is alle verbinding verbroken, en is alles zwart. Hij voelt zich hopeloos verloren, maar even later lijkt het alsof hij in een bloem ligt. De dood ademt hier.

Hij leeft weer in het verleden, alsof zijn vrouw er nog is, zijn zusjes, zijn vader en moeder. Zijn zusjes spelen op het plein. Ze zien eruit als popjes. Hij wil ze omhelzen, maar dan staat hij stijf. Zijn vader roept hem. ‘Zeg Noach, afwassen.’ Ook gaan ze naar de kerk. De stem van de dominee echoot door de kerkzaal. Hij zit weer op school. De leraren staan voor hun schoolborden, waaruit struiken komen om de kinderen mee te nemen. ‘Eindelijk,’ denkt hij. Al zijn nachtmerries komen terug, de struiken die hun dorens in de monden van jonge kinderen stoppen, en hen in hun tanden steken. En die dorens blijven daar zitten. En pepermunt wordt er in de kerk uitgedeeld, van de mintstruik.

‘Ik vraag jullie te luisteren,’ zegt de leraar.

- Nee, zegt een kind.

‘Dan ga je maar naar de directeur.’

- Geen sprake van.

Zo gaat dat altijd. Moe wordt hij ervan. Altijd en eeuwig die dictators. Slangen in het paradijs. Zijn hoofd is heet, zijn oude woede stroomt. Hij heeft zijn vrouw nodig, de poort naar de hemel. Maar hij is jonger nu, en speelt op het plein. De kinderen hebben ruzie. Honden in het paradijs. Ze rennen, ze zijn op jacht. Het zijn vuurbessen in zijn hoofd, de honden van gebrek. Hij ziet de engel des doods, zo vroeg al, zich mengende in het kinderspel. Zijn bittere klauw beroert het zoete kinderhart, en plant het trauma daar, als een pad leidende tot de dood. Zo zijn wij allen hier opgehangen. En op het huwelijk ? Trots kijkt zij hem aan, en dan wordt de spiegel ineens ingeslagen. De engel des doods is hier. Ruw worden kinderdromen verstoord, moeders en vaders gillen. De engel des doods vertrekt met het kind, met de pop, ramen inslaande, deuren intrappende, baant hij zijn weg. De engel des doods is hier, waar Maria haar niet kan tegenhouden. Het is een vrouw, het gezicht van een lerares, een dokter, een arrogante blik. Ze heeft haar lange reis gemaakt vanuit de hel om toe te slaan. De oogst van de hel is bijna rijp, hier staat zij met haar sikkel en zeis, als de Zwarte Maria. Hij smeekt haar het kind te sparen, maar koelbloedig neemt zij het kind mee.

Onbarmhartig heeft zij toegeslagen. Bij het zien van het leed verroerde zij geen vin, koud als de dood was zij. Haar engel vindt haar weg door harten, om te verwonden. Zij sluit geen compromissen, laat zich niet omkopen. Haar zwarte klauw komt om te grijpen en te doden. Zij komt om te breken, om dat wat alreeds zwak is gemaakt mee te nemen. Ze laat woede achter, onbegrip, verscheurde gevoelens, een doorboord hart.

In haar doolhoven zijn we verdwaald, in haar web verstrikt. De confrontatie is onvermijdelijk. Ze laat al haar wapens zien in een reflex. Ze heeft een dodelijke wond, want eens kwam ze haarzelf halen. De engel des levens kijkt haar goedkeurend en bewonderend aan, en we staan schaakmat. Is er nog een andere engel die meelevens toont, dan is dat een gevallen engel, en zo wordt alles weggestreept. Hij wil opstaan uit de kerk, maar hij kan het niet. De woorden van de dominee geven hem troost.

De koude hand voelt hij, die zijn schouder indrukt, het machteloze gevoel, de woede, maar het woord van de dominee is verzachtend, ontgiftigend, totdat de engel des doods weer toeslaat. Haar reis vanuit de hel stopt hier. Hier neemt zij haar woning. Maria draagt een zwart kleed, haar soldaten hebben zwarte helmen, en die zwarte bessen moeten gegeten worden. Hij schreeuwt, vol woede, maar ze sluiten hem op. Een gevallen engel noemen zij hem. Een engel ? Wat is dat ? Heeft dat met een auto-industrie te maken ? En de bijbel, wat is dat dan ? Hij weet het niet meer, in zijn hersenen verliest hij grip. Er is een koud gat in zijn hersenen, glibberig, als besmeurd met uitwerpselen. Het is maar een darm. Voedselresten, niets anders, en een grotere vertering moet nog komen ? Of blijft het hierbij ?

Hij staat op straat, het regent. De stad lijkt bezaait met hondenpoep, en nu zwemt het rond in de regen die zich ophoopt op de grond. Kinderen hebben plezier in rubberbootjes. Hier hebben ze altijd van gedroomd. Diepliggende garages lopen onder. Hij kijkt rond. Hij heeft een paraplu. Zo maakt de bakker dus zijn brood, denkt hij.

Hij mag er wezen. Hij voelt zich vrij. Het is dinsdag. Hij loopt naar de brug over het smalle riviertje. Dan gaat hij de winkelstraat in. Hij leest een krant die in het regenwater drijft, althans dat probeert hij. Op zoek naar een gouden boodschap, maar al wat hij ziet zijn de eentonige, naargeestige boodschappen van de engel des doods. Met monotone stappen loopt hij verder. 'Hier woonde Iris vroeger,' bedacht hij zich. Maar hij loopt haastig door. Het water is hem bijna tot de knieën gestegen. De stad lijkt nu bezaaid met de uitwerpselen van honden. Het zijn de honden van gebrek, maar hij is gelukkig nu. De apocalypse kent hij nu, de schalen des hemels die over het verloederd volk wordt uitgegoten. Hier heeft hij zo lang op gewacht. En het regent maar door, en de dijken breken door, en hij klimt in een boom. Dit is de boom waar hij als kind altijd in speelde, waar hij zijn hutten had, en zijn eerste vriendinnetjes. De boom was nu veel langer. Ja, hij zou de zondvloed overleven. Deze boom, als de kroon van zijn tuin. Lange schaakstukken staan op de dijken.

Hij zoent met Klara, dan met Els, maar op Klara wordt hij steeds verliefder. Hij trouwt met haar, alles in het wit. De tuin is voor hem het belangrijkste. Die boom moet groeien, anders redden we het niet. Op de dijken en duinen loopt hij, de koppen afhakkende van lange schaakstukken. Zij zijn de weg naar de hemel niet, en hij is de politie. Het gaat om de boom. Maar nieuwe koppen komen uit de schaakstukken ploppen. Hij is in een gevecht met de engel des doods. En de engel des levens lacht. Ze waren zo verliefd. Hij ziet haar staan, bij de brug, Kirsten, zijn eerste liefde. Ze is in schitterend wit met allerlei hangende touwtjes. Hij komt dichterbij en de bliksem slaat hem. Ze staan bij een boom, een andere boom, en dan kussen ze elkaar. Een langere jongen gaat er uiteindelijk met haar vandoor, en dan wordt ze een popje van een andere tuin, vreemd voor hem. En de jaren daarvoor was de liefde in hem zo zwak dat hij alleen maar kon dromen. Er waren zoveel andere dingen in hem die hij veel belangrijker vond. Een auto was belangrijker dan een meisje. De juffrouw was belangrijker dan een meisje. De sterkste zijn was belangrijker dan een meisje. Het meeste hebben was belangrijker dan een meisje. Hij trok aan datgene wat de engel des doods vasthield. Hij wist niet wat het

was, maar hij wilde het hebben. Een ongelovelijke kracht maakte zich van hem meester, een jeugdige kracht, en zij liet los. Hij hoorde een schreeuw, een gil. Hij hield de engel des levens in zijn armen. Hij trok haar door het inmiddels tot de nek gestegen regenwater. ‘Kom naar de boom,’ riep hij.

‘Wij weten allemaal wat de enige weg is,’ zei de dominee. Hij wist het niet meer. ‘Ja, maar de stad, de stad,’ riep hij.

‘Grijp de boom,’ riep de dominee. ‘Kus haar. Beklim haar. Ze is van jou. Ik verklaar u nu man en vrouw. En deze bijbel mag jullie huwelijk bezegelen.’ Hij wist niet wat de bijbel was. ‘Liefdesbrieven van Klara of van mijn eerdere liefdes?’

‘Allemaal,’ zei de dominee. ‘Onderhoud nu je tuin.’

‘Bind haar aan de boom,’ riep iemand. ‘Trek haar op,’ riep een ander. Een politie-agent deed hem in de boeien. ‘Waarom heeft u deze vrouw opgehangen?’

‘Ik probeerde haar te redden. Ik ben zelf een politie-agent,’ zei hij.

‘U moet voorkomen bij de engel des doods,’ zei de agent. Ze zat daar in de hal, vooroorlogs. ‘Nu is het oorlog,’ riep ze. ‘Je hebt het vuur van de goden gestolen, Prometheus, en aan de mensen gegeven. Je kent je straf.’ Een gier vloog op hem af, om van zijn lever te eten, die tegelijkertijd weer aangroeide. ‘Gier,’ zij hij. ‘Breng haar tot de ark, de grote boom, we missen nog een paar dieren.’

De gier vloog op haar af en greep haar.

Hoofdstuk 2. De Oase

Ze had satijn aan, als een popje. De juffrouw had alle kinderen onder haar macht. Als haar poppen waren ze, en ze behandelde hen goed. Alle jongens waren verliefd op de juffrouw, maar er waren belangrijkere dingen dan de juffrouw. Het jaar daarop kregen ze een nieuwe

juffrouw, een verschrikkelijke, het tegenovergestelde van de vorige juffrouw. De nieuwe juffrouw was als de engel des doods, als een wild en gevaarlijk dier. En toch wist ze zich te gedragen dat jaar, en kwamen ze er heelhuids doorheen, en het was maar voor een jaar. De dag des doods was voorbij. Het schip triomfeerde in de haven, aan de kade. ‘Moet dat nou, al dat bloot?’ vroeg zijn vader toen hij meer en meer ging tekenen.

‘Ja, open en bloot,’ zei hij. ‘Ik laat ze niks meer verbergen. Dieren zijn toch ook bloot?’

‘Het is een onderwaardering van het vrouwelijke geslacht,’ zei vader. ‘Zie jij vrouwen als dieren?’

‘Bomen staan toch ook bloot?’ zei hij. ‘Het is onze enige redding.’

‘Nee,’ zei vader, ‘je weet wie onze enige redding is.’

Maar hij wist het niet meer. Hij was gefixeerd op de boom. De noot moest gekraakt worden, gepeld, tot aan de pit. ‘We hebben lang genoeg gewacht, vader,’ zei hij.

‘Jij groeit op voor galg en rad,’ zei vader.

‘En jij groeit op voor de kus van de engel des doods,’ zei hij tegen vader.

Maar het schip triomfeerde in de haven, aan de kade. De lage boompjes op de grond, de struiken in het diepe zand, warm zand was het, en het leek alsof ze allemaal bewust waren. Het zonlicht leek rinkelend. Hij kon het zich niet meer herinneren, en werd een treurig persoon. Hij wist snel niet meer wat bomen waren. Het dwaalde allemaal op hem heen. Hij lag vaak op bed. Hij was vaak moe, als gekust door de engel des doods. Een diersoort was het in zijn ogen, gemeen, opdringerig.

‘Praat niet zo over engelen,’ zei vader. ‘Het zijn heilige wezens.’ Maar hij wist niet meer wat heilig was. Er was een diep gemis in zijn hart, het knaagde. De somberheid van het alledaagse leven overspoelde hem, verlamde hem.

‘Trouw haar,’ zei de dominee. Het was zijn verlossing uit dat gezin. Klara dronk veel, en hij lustte ook wel een borreltje op zijn tijd, en steeds meer begonnen ze zich in hun huisje terug te trekken. Het was alsof ze alcoholische sappen aan de bomen konden onttrekken. Hij likte aan de bomen.

Zij was het schilderij in zijn huis, een schilderij van groen-metalen maaiers, waarmee hij wel over elke wilde haardos wilde gaan. De groen-metalen maaiers schitterden in het zonlicht. Het was een warme, mooie dag. Ze waren als de wachters van de engel des doods. Maar ze had haar betekenis verloren. Ze was als het ei op tafel. Het was paas-ochtend, de geur van het lijden na de dood, nieuw leven brengend. Zijn vrouw stond in de keuken. Hij staarde naar de tuin. Het zou een prachtige dag worden met veel zon. Er was geen krant vandaag, en op de televisie was er het levenslied. Zijn vrouw kwam even later met de koffie binnen, en ging toen zitten om te breien. Het was alsof hij alles weer opnieuw beleefde. Ze zat ver weg van hem, of dat kwam door de vele spullen die tussen hen stonden. Het huis stond vol met de dierbare spulletjes van zijn vrouw. Er werd niet veel gezegd. Het ging bergafwaarts met zijn vrouw, en snel werd ze door de engel des doods weggehaald. Een groot ei zweefde boven de vijver. Deze had zijn vrouw opgeslokt. Het was alweer pasen. Het jaar daarna was hij alleen. Hij at veel eieren, om iets van zijn vrouw terug te krijgen, maar hij ving veel bot. Hij liet schilderijen in zijn huis hangen, Franse schilderijen, met wulpse gestalten die ’s nachts tot leven kwamen, tot hem kwamen, om hem te beladen met kerkelijke schuld. Hij wist dat er wat mis was met hem. Hij had aan bomen gelikt.

De nachten duurden lang, waren diep, waarin hij vele gesprekken voerde, naar de schilderijen staarde. Hij liet een bar plaatsen. De gestalten van de schilderijen moesten zijn vrouw vervangen, de leegtes opvullen. Maar de kerkelijke prijs was hoog, een prijs die opliep tot aan pasen. Hij was de gekruisigde, hij was de engel des doods. Hij was voortijdig gekomen, gevallen was hij. Maar het grote boek begon de betekenissen te veranderen. Het was een draaiboek, een boek van rekeningen, en hij doneerde veel geld om zijn geweten los te kopen, uit deze hel. Hij was het zelf die die lange reis vanuit de hel had gemaakt, en nu was hij hier, met al zijn groengelakte maaiers. De tuin vroeg erom om gemaaid te worden, en het was een mooie dag. De tuin was klaar om haar oogst te geven. Hij greep, miste, en greep nog een keer, en was vereeuwigd in een schilderij. Hij met de zeis, gedood om te doden. De vlaggen hingen uit buiten. Hij herinnerde de verzorgster die kwam. Hij liet haar ook aan bomen likken, en zij werd als hem. Zij leerde van hem. Hij had een machts-positie. Zij aanbad hem omdat hij ouder was, en veelkleurig was. Voor haar was hij niet ziek maar vrij, een verlicht mens. Hij liet haar het schilderij zien waarop hij stond. ‘Is dat je grootvader?’ vroeg ze.

- Nee, dat ben ik.

‘Je lijkt veel ouder hier.’

- Macht verouderd.

‘Wie heeft het geschilderd?’

Hij zwijgt, en hangt het schilderij weer terug. Met pasen eten ze altijd samen paas-eitjes. Dan herinnert hij zich niks meer, en gaat terug in de tijd, zo ver, dat hij bij de witte lijnen aankomt. Als hij erover gaat zal hij sterven. Hij beweegt zich helemaal tot het randje van de laatste streep. Hij kijkt in de diepte van een reusachtig ravijn. ‘Hier wil ik niet sterven,’ denkt hij. Hij gaat terug, en hoort zijn vader en moeder tot hem spreken, hem betuttelen. Hij is niet vrij. Strak wordt hij opgevoed. Zijn vader bespeelt hem als een pop. Zijn moeder kan hem niet bereiken. Hij heeft een ei met vele stralen in zijn hart. ‘Alleen een vrouw kan me hieruit redden,’ denkt hij.

‘Wil je met haar trouwen?’ vraagt de dominee.

‘Ja,’ zegt hij.

‘Dan is zij nu uw vrouw.’

De kerkdienst gaat verder. Zijn vader en moeder zijn verdrietig omdat ze hem kwijt zijn. Ze wilden hem in een hokje houden. De dominee neemt het hok over. Als dieren zijn ze in het schip van Noach, twee aan twee. Zijn vrouw kan goed naaien en breien. En borduren doet ze ook graag, maar het steekt hem. Het steekt hem dat ze toch ook zo ver weg is. Ze leven in verschillende werelden. Ze breekt zoveel van zijn hart weg, door haar geprik, als een spin die hem van binnen aanvreet. En met pasen zijn er nieuwe eieren. Hij is het paaskind, maar hij kan niet opnieuw geboren worden. Daarvoor zijn de banden te strak. De tijd brengt dood voort, geen leven. En hij gaat het tegemoet. Een vrouw moet hem redden. Zijn eigen vrouw is niet genoeg, het gaat niet diep genoeg, alhoewel ze diep steekt. Dan zijn daar de Franse schilderijen. Met deuren die ’s nachts opengaan. Hij leert hen bomen likken. Ze worden als hem, en kunnen niet meer terug. Ze zijn de stralen van het ei. Hij is de kapitein op het schip, en buiten loeren de haaien op hem. Ze willen hem naar een verpleeghuis brengen, net als zijn vrouw. Zijn vrouw woont nu in de haaien, als de prinses der haaien is zij. Ze hebben haar overboord gegooid. Hij zal hen vinden. Hij is de engel des doods, het ei met de vele stralen. Hij had niet moeten slapen, hij had zijn tuin moeten onderhouden. Nu is ze weg. De Franse soldaten hebben hun Napoleon gevonden. Hij steekt zijn maaiers in de fik, en is klaar om te gaan grillen. De honden van gebrek zijn in de stad. Nu is alles in vuur. Hij zal zijn vrouw

vinden. Hij zal haar vinden in de haai die haar opslokte, en van die haai zullen ze hun boot maken. Maar zijn herinneringen draaien, en zijn ziedend, en dan weet hij ineens niks meer. Hij weet niet dat hij ooit een vrouw had. Hij heeft nu de gedachte dat ze er nooit is geweest. Ze probeerden hem iets op de mouw te spelden. Hij woont alleen. Zijn huis staat in een klein bos, met een bloemenveld. Hij woont hier eenzaam en verlaten, met zijn maaiers. Veel te maaien elke dag. Daar trekt hij zich aan op. En schilderijen zijn zijn passie maar zij zijn dood. En ook boeken zijn zijn passie, maar zij zijn dood. Hij houdt van de engel des doods. Het leven is te eng. Hij heeft een Maria-beeld naast de televisie, wat hij ooit heeft zwartgeverfd. Er is een lamp in geplaatst. Hij aanbidt haar, maar dan verdwijnt haar betekenis. Ook zij is dood. De dode kunst trekt hem aan, en het dode water der bomen, de alcohol. De lucht ruikt naar drop. Hij durft niet naar het toilet, daarom gebruikt hij een po die hij eens in de week verschoont. De po staat boven, en bakent zijn terrein af. Het beschermt hem tegen de wilde dieren van het bos. Hij staart uit het raam en ziet de uitgestrekte velden der vergetelheid. Hier zijn de witte strepen. En nu wil hij er echt voor gaan. Hij vecht, hij schreeuwt, hij overwint, en verliest dan. Beelden staan er in zijn huis, die het Christus-verhaal uitbeelden. Vaak gaat hij langs die beelden. Die beelden zijn als zijn huisdieren, veilig in de ark van Noach. De ark van Mozes heeft horens. Hij komt dichterbij, en de geur van wierook, drop en chocola overspoelt hem, maar ook de geur van hondenpoep. Hij grijpt de horens van de ark, maar wordt dan achteruit geslagen. Boven de ark verschijnt een ei met vele stralen. De ark verandert in een doodskist, en hij heeft het gevoel alsof hij in een lift zit, en wordt uitgestrekt als een sigaar in een sigaren-houder. 'Ik ben een van de velen,' denkt hij. 'Velen zijn geroepen, weinig uitverkoren.' Doodsangst overvalt hem.

Zijn hang naar materiele goederen wordt groter, die zijn hersenen bevroren. Goud en metaal is zijn lust, edele metalen, het liefst gelakt. De badkamer is als een ark voor hem. Hij staart veel naar bijbeltaferelen op schilderijen, maar hij kan ze nauwelijks herinneren. Hij is alleen, in een koel huis. Hij strijdt tegen alles totdat het dood is. Het dode heeft de vlam van ander leven, elitair leven, fijngevoelige kunst. Maar hij kan dit leven niet opbrengen. Het hout om hem heen begint te rotten, het goud om hem heen begint te stinken, en het koele begint hem te steken. Een spin vreet hem aan, een groep dolle wolven. De honden van gebrek zijn hier, de honden van een duivels paradijs. Zij nemen hem mee naar het verpleeghuis, en zij gaan zijn huis bewonen. Zij hebben al zijn medailles afgenomen, om er zelf mee te pronken. 'Alleen de duivel kan de duivel overwinnen,' denkt hij. Hij weet nog nauwelijks wie of wat de duivel is. Hij ziet het als een wapen. Hij moet zich verdedigen, maar hij kan het niet. 'Ik kan net zo goed Frans praten,' denkt hij.

De juffrouw houdt hem stevig vast.

'Wil je met haar trouwen?' vraagt de dominee.

Hij knikt verlegen. Als hij thuis is maait hij het gras. Zijn vrouw komt hem een hoog glas brengen. Later zitten ze in de tuin. Ze gaan vroeg naar bed. Zijn vrouw leest voor. Over de

engel des doods wordt niet gesproken. Wel weten ze dat het een plaaggeest is. Dan gaan ze slapen. Zijn vrouw kust hem. Hij houdt haar hand vast. Zijn zusjes wonen bij hem in. Ze zijn paas-eitjes aan het beschilderen. Als hij het ziet krijgt hij er honger van. Zijn zusjes spelen vaak op het pleintje, waar ze spelletjes doen. Ook zijn ouders wonen bij hem in. Hij draagt het ei met stralen. In de nacht maait hij. Dokters nemen hem mee in de nacht, zeggende dat hij schizofreen is, een gevaar voor de samenleving, met zijn maaiers. Zij nemen hem mee en sluiten hem op, ver weg van het oog van zijn familie. Zij willen het ei met de stralen uit hem roven, maar zij kunnen het niet. Hij denkt dat zij buitenaardsen zijn. Van de planeet aarde schijnt hij nog nooit gehoord te hebben, en wil er ook niet zoveel mee te maken hebben.

Met hem schijnt het beter te gaan nu ze hem nieuwe pillen hebben gegeven. Hij is inmiddels in het ziekenhuis, op een speciale afdeling. Langzaam begint hij weer uit bed te komen. De zusters bewonderen hem vanwege zijn humor en zijn markante persoonlijkheid. Hij is bijna hun god. Hij wordt hier als een prins behandeld, als een prins die van het paard is gevallen, zoals hij dat altijd zegt. Snel heeft hij een vriendin, en zijn gezondheid verbeterd steeds meer, tot zo'n hoogte dat hij zelfs weer op zichzelf zou kunnen wonen. Met zijn vriendin krijgt hij ergens een woning hoog in een flat. Zijn vriendin is veel jonger, maar door de pillen verjongd hij ook. In zijn flatwoning voelt hij zich al snel als de prins van Bagdad. Door de pillen loopt zijn leeftijd zo drastisch terug dat hij op een gegeven moment nog maar twintig is. Het voelt heerlijk aan tussen de hoge flatgebouwen. Hij staart vaak naar de overkant. Hij voelt zich vitaal. Tussen de flatgebouwen door zijn de prachtigste rozentuinen, waar hij vaak doorloopt of langsloopt met zijn vriendin. Er hangt een beetje een oosters of Arabisch sfeertje, en dat bevalt hem wel. Maar de rozenstruiken groeien steeds hoger en worden steeds dichter, om zo de flatgebouwen te isoleren. Nu voelt hij zich als Doornroosje. Ze gaan verhuizen en krijgen een flatje aan het weiland. Op dit tijdstip begint het weer slechter met hem te gaan, ook al is hij twintig. Misschien dat nu de ouderdom toch echt toeslaat. Weer belandt hij in het ziekenhuis, maar hij voelt zich nog steeds de prins van Bagdad, en zelfs van heel Arabie. Hij staart vaak naar de stenen van het ziekenhuis die zo'n aparte kleur hebben. Vooral als het zonlicht erop valt heeft het een prachtig effect. Zacht roze is toch wel de mooiste kleur, denkt hij.

En als zijn vriendin bij hem op bezoek komt heeft ze zo'n mooie roze jurk. Ze neemt hem mee voor een wandeling langs het meer. De melkfabriek staat hier dichtbij en alles ruikt hier aangebrand. In zijn gedachten zweeft hij met haar over het meer, en roze zwanen volgen hen. Even later liggen ze beiden in het koele meer. 'Zullen we naar de overkant zwemmen?' vraagt hij. Zijn vriendin vindt het best. Dat hebben ze al wel eerder gedaan. Achter het meer zijn de weilanden, en achter het weilanden is hun flat. Helemaal nat komen ze aan in hun woning. Maar hij zorgt dat hij voor het donker wordt weer in het ziekenhuis is. Ook al is hij nu dan weer in het ziekenhuis, deze laatste bladzijden van zijn leven zijn sterk en roze, als rotsen waarop hij kan bouwen. Hij voelt zich veilig hier, iets wat over hem waakt. De golfjes die hier aankomen brengen voornamelijk geluk. Een oase was over hem heengevallen, en dat was allemaal net op tijd.

ARABISCH AMALGAAM

Hoofdstuk 1.

Ik, 27 jaar,

Lang,

Doe mezelf ouder voor dan ik ben.

Zij, 44 jaar

We zijn gelukkig samen, alsof we het eeuwig geluk hebben gevonden. Toch leiden we een saai leven, een sleur, zitten we opgesloten tussen muren. We leven meer in de dalen dan op de toppen. We mogen niet klagen, alcohol vult altijd de leegtes op. We moeten beiden oppassen geen alcoholisten te worden, maar we hebben het nu redelijk onder controle. Vaak als we klachten hebben wordt ons alcoholische dranken voorgeschreven door onze dokter. Onze dokter is wel alcoholist, maar daar hebben wij genoeg meegenomen. Dit omdat het een aardige man is, en dat zijn dokters zeer zelden. Hij neemt ons serieus en heeft ons op sleeptouw genomen.

Zij, is kleiner dan mij, heeft grote borsten die het leeftijds-verschil opvullen. We hebben geen kinderen, en dat willen we ook niet. Ze is rustig, ik ben tamelijk druk, dus we houden elkaar in balans. Zij leert mij nu om rustig te zijn, ook om mijn innerlijke stem te verstaan. Innerlijke vrede noemt ze dat. De dokter is hier weleens dronken geweest. We hebben besloten hem de hand boven het hoofd te houden. We zouden hem nooit verraden. We zijn niet kerkelijk, maar gaan wel naar een discussie-groepje om daar de dingen van het geloof te bespreken. Veelal wordt het geloof vanuit de atheïstische hoek bekeken, aangevuld met kunstzinnige ideeën. We

beschouwen het geloof als een vreemde erfenis, als cultuurgoed, maar voelen ons ook ingenomen, onder schrikbewind, door kolonisten uit het midden-oosten. We hebben nog geen geestelijke onafhankelijkheid. Ook de psychische gezondheidszorg houdt ons nog in mentale afhankelijkheid, en de zogeheten tandheelkunde houdt ons in orale afhankelijkheid, en deze bezetters komen allemaal uit het oosten aanwaaien. Trots zijn we er niet op, we hebben meer binnengelaten dan ons lief is, en hebben onze onafhankelijkheid prijsgegeven aan idioten, beulen. Maar ja, het was immers oorlog, het was een strooptocht, kolonisten zijn uit op kolonies, het creëren van een apartheid. Deze kolonisten hebben een minderwaardig ras geschapen, wij. Het is voor het leken-ras verboden na te denken. Er wordt al voor ons gedacht, er is al voor ons gedacht, en er zal nog veel voor ons gedacht worden. Dat de etiketten niet passen is niet van belang. Het zijn de merktekens van het beest.

En dan is er nog de sex-politie die ons sexueel afhankelijk heeft gemaakt, bang dat een onzedelijk geluidje in een opletend kinderoortje terecht zal komen. Maar diezelfde kinderoortjes worden niet gespaard voor het traumatiserende geschreeuw van knettergekke dokters en het erbarmenloze geboor van de zogeheten tandarts. Dat diezelfde kinderen voor de ogen van hun ouders door zulke misdadigers oraal worden gescalpeerd schijnt geen probleem te zijn. In Afrika worden kleine meisjes vanwege het volksgeloof aldaar vaginaal besneden, en daar is men in de hele wereld terecht ontdaan over, en wordt het als een godslasterlijke misdaad beschouwd, maar hier worden kinderen, zowel jongens als meisjes door de bezetter oraal besneden, en geen kip die erom kraait.

Mijnheer A. Hoekstra-Van Het Land denkt hier anders over. In zijn zogeheten tandartsen-praktijk wordt alles veilig gedaan, en zijn er strenge voorzorgsmaatregelen, die overigens overal gelden, en waar ook een strenge controle op is. Ook worden er na de besnijding betrouwbare, goed geteste stoffen gebruikt om de opening weer mee te bedekken, zodat het gebit van het kind extra lang mee kan gaan. Mevrouw T. Foppen sluit zich hier helemaal bij aan, en ja, wat hebben wij in te brengen tegen deze bezetters ? We kunnen ons hoogstens aansluiten bij het verzetstrijders-front tegen zulke praktijken. Wij hebben allemaal het merkteken van het beest ontvangen, of we nu wilden of niet, en het merkteken is eeuwig. Daar kan zelfs God of de keizer niets aan veranderen. Er zijn hier in dit land drie oppergeloven waar iedereen zich aan dient te onderwerpen, waarvoor elke knie zich dient te buigen, en waartoe elke tong zal belijden : het medische geloof, het geloof in de geestelijke gezondheid, en het orale geloof, tot aan het dentale toe. En of je nu een dentaal bent of je bent het niet : die kerk kent geen grenzen.

Maarten Stokmans-Van Zeilen, zogeheten tandarts, aan de Belgische grens, vermeldt dat er de laatste tijd vreemde dingen in zijn zogeheten tandartsen-praktijk plaatsvinden. Zo zouden beugels spontaan inkrimpen, en zogenaamd amalgaam, de zogeheten grijze roestvrije metaalvullingen, zou spontaan in het niets oplossen. Hij gebruikt daarom nu veel vaker witte en rode vullingen, die volgens hem wat meer betrouwbaar zijn. Rood is tegelijkertijd de kleur van zijn lievelingskat, dus dat geeft ook direkt een emotionele verbinding met thuis. Ook is Maarten tegelijkertijd een enthousiast lid van de pinkstergemeente, en staat hij elke zondag trouw in deze kerk te klappen op de maat van de overigens heel mooie en aanstekelijke muziek. Hij

heeft een visie voor het invoeren van veel meer kleuren zogeheten vullingen, zodat de mensen kunnen kiezen waarmee de barbaarse boorgaten voor eeuwig kunnen worden verborgen. Dat zou ook wat meer vrolijkheid brengen onder deze groep mensen die zo lijden onder de orale bezetting uit het oosten. Hij vindt ook wel dat de paus van de zogeheten tandartsen, Alexander de Kleine, de touwtjes wel wat mag vieren.

Kaakchirurg Riekerd van Aarnautsen is het hier niet mee eens, want hij vreest dat een al te zeer bemoedigde jonge generatie wel eens het einde van de bezetting zou kunnen betekenen. En dat zou helemaal godsonterend zijn. De wet die hen door God gegeven is, en waardoor zij de macht hebben gekregen, moet gehandhaafd worden. Van Aarnautsen staat hierin niet alleen. Tenminste negentig procent van de zogeheten tandartsen en kaakchirurgen staan achter hem, alhoewel sommigen gedwongen zijn dit te doen. Ook is hij van mening dat het God Zelf is geweest die het zogeheten amalgaam heeft geschapen, en dat wij Zijn schepping moeten eren en ervan gebruik moeten maken. Hij is van mening dat het amalgaam ook goed gebruikt kan worden in andere delen van het lichaam, vooral in de botten. Hij vindt het onzin om mensen die jarenlang niet kunnen slapen van de heuppijn een nieuwe heup te geven. Implantaties van amalgaam zouden volgens hem wonderen kunnen verrichten. Dit omdat het volgens hem bewezen is dat amalgaam gevoeligheid van de botten kan afdekken.

Ja, de verschillende meningen over amalgaam en het gebruik ervan, dat is me er eentje. Nu wil Van Aarnautsen zijn naam veranderen in Van Aernautsen met Ae, want dat staat volgens hem veel deftiger. Men is er maar druk mee, met de grote drie, de drie supergeloven van dit land. Het christelijk geloof is daar helemaal aan ondergeschikt, want ook de christen buigt voor de dokter, de geestelijk verzorger en de zogeheten tandarts. Het geloof van de zogeheten tandarts is gebaseerd op de orale besnijding, als plicht, als prioriteit, en zij die rebels daartegen zijn worden doorverwezen naar de geestelijke verzorgers, want die mensen mankeren natuurlijk heel wat. Veel mensen denken dat we in 1945 zijn bevrijd van de nazi's, maar de bezetting door de nazi's is groter dan ooit, door de medi-nazi's, de psychinazi's en de nazi's van de mond, de orale nazi's. En dit is dan ook de drieenheid die alomtegenwoordig aanbeden wordt. Het vullingenbeheer wordt overgelaten aan de orale organisten, de tandpasta-producenten, die net zoals de nazi's fluor gebruiken, een afvalproduct, om de gehyponotiseerde kolonie gewillig te houden. Zij bespelen met grote flair en betutteling de monden van de leken-families, zodat er niet al teveel tegenspraak zal zijn. Men moet eten wat de pot schaft, en door het gepoets komt er ook nog eens lekker veel gifdamp vrij van de kwikhoudende en kankerverwekkende chemicalien die ze vullingen noemen inplaats van gedwongen bot-implantaten, als de kinderdoop na de besnijdenis. En na zulk een gebeurtenis is hun naam ineens haas, en zijn alle verdere klachten voor de psychiater en de zondagsschool. Nee, dan ben ik maar als een oude jood die zegt : De verlosser moet nog komen. Een geschikte kandidaat hiervoor zou zijn Nelson Lincoln, die ook nog eens voor de dieren opkomt.

Onder dwangverpleging moeten we vandaag de dag van de verboden vrucht eten, om zo vervolgens nog meer in de problemen te komen, om zo nog rijper voor de verboden vrucht te worden. Dit is een vicieuze cirkel. En gedwongen implantaten hebben meer te maken met bezoek van buitenaardse wezens dan met werkelijke zorg. We zijn allang niet meer van

onzelf. Maar goed, elke religie heeft zijn ongelovigen, en die moeten naar de hel. De hele wereld zal het beest achterna gaan om zijn beeld te aanbidden en zijn merkteken te dragen. De vijand werkt met vergiftiging, en met ontkenning ervan, zo is het altijd al geweest.

Mijnheer Olafsen uit Zutphen aan de Rijn zegt dat aan amalgaam geen enkel gevaar zit, want alles zit netjes ingedekt binnenin de kies. Nooit van dampvorming en metaalradiatie gehoord, mijnheer Olafsen ? Vervolgens zegt mijnheer Olafsen dat er maar heel weinig van het amalgaam daadwerkelijk in het lichaam terecht kan komen. Hoe weet u dat mijnheer Olafsen ? Ooit weleens opgemeten ? En weet u niet dat de apparatuur van de bezetters zichzelf echt niet zullen gaan verraden ? Drogredentaties, mijnheer Olafsen. En u heeft geen respect voor de mening van een ander, zelfs niet als het om hun eigen mond gaat. Uw wil is wet, want u heeft uw kolonie bezet, en duldt geen verzet. U houdt hen allen in slaap door het stafke van Doornroosje, met uw prikkende boren, soms tot aan de zenuw toe, en dan maar de gepleegde misdaden afdekken. Wie heeft u gezegd in de monden van gevoelige kinderen te gaan boren ? Het is niet veel anders dan Karel de Kleine die met het zwaard de ongelovigen dwong het christendom aan te nemen. En zo is de orale besnijding net zo erg als de vaginale besnijding, omdat het beiden om dwang gaat, en de klachten erbij niet serieus worden genomen. Klachten zijn de tekenen dat de bezetting werkt. En men wil dat zo houden. Alle tong zal belijden, elke knie zal buigen.

Bert Ootjes is door het verzet als zogeheten holistisch tandarts geplaatst in Bergen aan de Maas. Hij werd geplaatst voor het verwijderen van brandmerken, mertekens en nummers van het beest, en werkte in opdracht van de patient. Door de ongelovelijke werkdruk is mijnheer Ootjes overspannen geraakt, en plaatste het verzet een tweede zogeheten holistisch tandarts, professor Joost Achterbergen. Ook hij werkte in opdracht van de patient. Sindsdien zijn er vele zogeheten holistische tandartsen in het land gaan werken om de orale besnijdingen tegen te gaan. Veel van die zogeheten holistische tandartsen waren boorloos, maar ook de bezetters infiltrerden in deze branche, maar dan met boren. Om het infiltreren tegen te gaan plaatste het verzet scherpjes die zelf dauwdruppels konden aanmaken, en die scherpjes bezaten twee soorten poedertjes die op de zogeheten tandarts zouden reageren. Werden de dauwdruppels blauwkleurig, dan was de kust veilig, maar als de dauwdruppels roodkleurig werden, dan had de patient te doen met een infiltrant. Zo konden patienten het snel testen. Het was een uitvinding van Bert Ootjes. Niemand heeft ooit het tegendeel van de werking ervan kunnen bewijzen, en als er wetenschappelijk commentaar van buiten het verzet kwam, dan werd dat gewoon niet erkend. Het kwam er al snel op neer dat minstens vijftig procent van de zogeheten holistische tandartsen infiltranten waren van de bezetting. Velen hadden gewoon hun eigen gifjes die ze gebruikten, en de orale besnijding werd gewoon doorgezet. Ook het half serieus nemen werd een grote trend.

Ik ben in het verzet gegaan toen ik 25 werd, maar omdat ik op straat werd neergestoken kon ik geen actief lid meer zijn, en beperkte mij hooguit tot discussie-groepjes. Ik raakte verlamd. Ik zit nu in een rolstoel, en moet weer langzaam leren lopen. Mijn vriendin helpt me daarbij. Vandaag ben ik met haar naar het naaktstrand gegaan omdat het buitengewoon mooi weer

was. Daar waren mensen met mooie naakte plekken in hun mond, niet vervuild door de zogeheten tandarts. Alles puur natuur.

28 Januari 1971

De flower power beweging groeit nog steeds, meer dan ooit. Ook de 'Baas in Eigen Mond' beweging groeit hard, vooral onder de jeugd. Ik kan weer een beetje lopen. De wonden zijn aardig genezen. De naaktstranden zijn dichtbevolkt nu. Overal wordt geprotesteerd en gedemonstreerd tegen de bezetting, tegen de grote drie, maar het ministerie is niet onder de indruk. Het is volgens hen door de gezondheidsraad bewezen dat de grote drie geen kwaad hebben verricht en een bevordering zijn voor de volksgezondheid. Inmiddels grijpt de bevolking massaal naar speciale tandpastas voor gevoelige tanden, want nieuwe zogeheten vullingssoorten zorgen ervoor dat zelfs duikers niet meer zo diep konden duiken als voorheen, doordat ze de druk op de mond niet meer aankunnen vanwege deze nieuwe aanwinst in de farmaceutische industrie. Dit wordt door het ministerie ontkent. De nieuwe zogeheten vullingssoorten zijn prima. De bezetting kan er alleen maar van profiteren. Er wordt alleen vanuit het hogere elite-ras gedacht. Het leken-ras is niet interessant. Steeds meer jongeren beginnen zich tegen de flower power beweging te verzetten, omdat er maar niets gebeurt. Het is allemaal te soft, en de meesten worden gezien als watjes die niets ondernemen dan mantras zingen en mandalas tekenen. De heavy metal beweging begint te groeien, en kaapt veel van de flower power beweging weg. De zogeheten underground wordt een grote attractie voor degenen die maar geen aansluiting konden vinden in de flower power beweging, of hen die erin teleurgesteld waren en grote vraagtekens hadden.

Bert Ootjes begint een nieuwe pseudo-industrie en wordt door de politie opgepakt en vastgezet. Hij is inmiddels de grootste verzetsstrijder die het verzet kent, en de bekendste. Hij wordt ook wel de Vader van het Verzet genoemd. In de gevangenis vindt Bert Ootjes een nieuw hormoon uit wat tanden weer kan laten aangroeien. Wel zorgt dit hormoon ervoor dat de tanden om de zoveel tijd gewisseld worden, en dat betekent dus tegelijkertijd het einde van de hele zogeheten tandheelkunde. Het hormoon is een mengsel van een stof die door haaien en krokodillen wordt gedragen, en die door een simpele injectie in een mens ingebracht kan worden, eens en voor altijd. Vanaf het moment van de injectie maakt het lichaam de stof zelf aan. Het hormoon slaat in als een bom, en naast het verdwijnen van de zogeheten tandheelkunde valt ook de geestelijke gezondheidszorg en ook het medische bewind. Nu een van de grote drie is gevallen blijkt het dat ze hun belangrijkste schakel kwijt zijn. Mensen worden gezonder doordat ze niet meer als een afvalput van gifstoffen worden behandeld. Ook het kerkelijk geloof valt hierbij in, en onze erfenis bleek niet veel meer te zijn dan een zogeheten vulling na de besnijdenis, en nu de besnijdenis was verdwenen daalde ook de behoefte naar een zogeheten vulling, maar de dwang was er nog steeds. De grote twee adopteerden toen het kerkelijk geloof als nummer drie, maar de geloofwaardigheid hiervan was tot een minimum gedaald, en velen lieten zich niet zomaar meer afzetten.

3 Januari 1980

Bert Ootjes komt vrij, en zorgt ervoor dat ons land de onafhankelijkheid krijgt. De geestelijke gezondheidszorg en het medische geloof worden tot liefde-werk gereduceerd. Het kerkelijk geloof mag daarbij helpen, maar verliest haar macht. Nelson Lincoln wordt de nieuwe anarchistische leider, en ook Joost Achterbergen speelt hierin een grote rol. Zij worden de nieuwe grote drie. Een man genaamd Tutuc zet een geheel nieuwe religie op gebaseerd op liefde en sex. Maas-Middelland wordt de nieuwe hoofdstad, waar professionele prostituees zich zetelen en de stad leiden. Er worden meer naaktstranden geopend, en het land wordt voor vijftig procent naturistisch. Tutuc richt de Naturistische Anarchistische Partij op, de NAP, en krijgt zestig procent van alle stemmen. Velen hebben een andere definitie van naturisme, die volgens hen veel meer is dan gewoon naakt lopen. Binnen het naturisme komen vele stromingen. Er wordt fel uitgehaald naar de mode beweging die wordt gezien als sexuele onderdrukking en het creëren van een underdog. Nog steeds dertig procent van de bevolking hangt de mode beweging aan, en ze hebben grote invloed, vooral op scholen, waar andersdenkenden al snel als leken-ras worden gezien. De mode wordt steeds meer gezien als manipulatie en als een belemmering voor de vrijheid.

28 Augustus 1981

Het land heeft de status van Utopia bereikt. Er is vrede overal. Men kan elkaar weer waarderen, men voelt zich weer veilig bij elkaar, er is weer vertrouwen, rust, maar ook onafhankelijkheid. Ik kan inmiddels weer goed lopen en alles weer doen. Veel ga ik met mijn vriendin naar het zwanenmeer, het plantsoen. Hier kom ik helemaal tot rust. We hebben het vaak over onze schooltijd. Ik ben erg veranderd volgens mijn vriendin, minder druk. De roosjes beginnen uit te komen langs het zwanenmeer, en ze brengen wit sap voort. De grootste zwaan van het plantsoen gaat stoer over het riviertje dat het slot omgeeft. Altijd ruikt het hier naar zeewier. Als ze van die grootste zwaan niet zouden zeggen dat het een zwaan was, dan zou ik denken dat het een paard was. De bloemen komen hier laat uit, en niemand weet waarom. Altijd pas na de mid-hitte van de zomer. De criminaliteit is hier tot een nulpunt gedaald. Ik voel me weer veilig op straat.

In andere landen is het nog geen Utopia, en zijn missionarissen van Bert Ootjes vaak niet welkom. Heel veel buitenlanders emigreren naar ons land, en er komen steeds meer flats, die ook steeds hoger worden, en dit schijnt een goede uitwerking te hebben op de onderlinge vrede. In de politiek in andere landen gaat het er hard aan toe, ze geven Bert Ootjes geen kans. En ons land noemen ze de nieuwe toren van Babel. Dan wordt Bert Ootjes in het buitenland vastgezet wegens het smokkelen van zwaar alcoholische dranken. Hier schrijft hij zijn apocalypse. In ons land wordt een standbeeld van hem opgericht. Zijn geboortedag wordt een nationale feestdag. Met de diertjes gaat het helaas nog steeds niet goed. Ze worden nog volop geslacht, en er wordt nog volop van hen genoten. Wel heeft Nelson Lincoln al heel veel voor hen gedaan. Vegetariërs proberen heel wat, maar worden aan alle kanten tegengewerkt. Hun

hoop is eigenlijk op Bert Ootjes, maar die zit in de gevangenis. De dieren hebben zo nog steeds geen onafhankelijkheid, en behoren nog steeds tot het leken-ras. Slagers beginnen steeds meer reclame te maken, met de meest idiote, uit zijn verband gerukte, betuttelingen, en proberen de massa met liedjes en slagzinnen in hypnose te houden. Leuk, zo'n arm diertje slachten, en dan ook erbij gaan zingen. De zingende slagers zijn populair, en er worden veel platen verkocht. Ook banketbakkers werken veel vaker met vlees. De warme broodjes met vleesvullingen gaan pijlsnel over de toonbank heen. En ze vinden steeds weer nieuwe dingen uit, en verleggen hun grenzen voortdurend. Voor de dieren is het nog geen Utopia. In het buitenland hebben de dieren het beter.

In de ogen van de dieren zijn de slagers en hun consumenten de bezetters. Zij vinden het racisme, maar niemand schakelt in op hun frequentie, en zij hebben geen diploma's. Nee, dit land is met zijn kar vol diploma's aan de rand van de afgrond terecht gekomen, ook al noemen ze het een Utopia. Maar in de apocalypse hebben de dieren het laatste woord.

2 Augustus 1982

Grillen zijn 'in'. Er wordt veel gebarbecued, veel gezongen en gedanst. Voor de dieren lijkt het alleen maar erger te worden. We zijn in de tachtiger jaren beland. Vlees wordt een handig weggevertje, een uitstekend kado voor speciale gelegenheden, en een bewijs van eeuwige trouw en liefde. Huwelijks-taarten worden meer en meer omgezet in bouwsels van vlees, en de miniaturen van zowel bruid als bruidegom op de top van de vlees-cake zijn steeds meer naakt, als een propaganda voor het naturalisme, wat natuurlijk op zich niet verkeerd is. Steeds meer wordt er de nadruk gelegd op praktische collectieve ambacht, waarin de vlees-eter moet zien wat hij eet. Veel demonstraties van openlijke slachtingen worden vertoont, en het vlees bestemd voor een huwelijks-feest wordt op het feest zelf geslacht. Door dit soort openlijke vertoning steeg allereerst het aantal vegetariërs dramatisch, maar later werd het als cultuur-goed gezien, als educatief. Zo werd alles geheel gestileerd, en elke zenuw lamgelegd. Woorden als 'traditie' werden gebruikt, terwijl die traditie er nooit was. Vegetariërs hadden ingezien waar het anarchisme het land naar toe had geleid, en begonnen te verlangen naar een milde vorm van communisme. Een bekend schrijver sprak: 'Het educatieve zwaard heeft een praalwagen gemaakt voor het bandeloze verstand.' Het werd een chaos in het land. Iedereen zag uit naar de terugkomst van Bert Ootjes. Maar die kwam maar niet, want die zat vast in het buitenland. Joost Achterbergen promoveerde weer ergens met een verslag over de carnivore problematiek, maar dat haalde allemaal niets uit. Men was ergens in aan het vastroesten en kwam er niet meer uit. Er kwam een wet dat iedereen die nog vlees wilde eten de dieren zelf moest fokken en slachten. Negentig procent van de bevolking werd hierdoor boer. Nelson Lincoln had gehoopt dat ze door deze wet zouden terugschrikken, maar nee hoor, het werd een sport, een trend, een ritueel, ja, een geloof. En er werd zoveel mogelijk nonsense over verkocht. Het land kwam in een draaikolk van schaamteloos geweld en arrogantie tegen dieren. Dieren werden gewoon door de steeds naturalistischer wordende bevolking als minderwaardig gezien, als ondergeschikt aan, als plezier-leken die uitgebuit moesten worden. Het werd een agrarisch land van veeteelt waarin iedereen betrokken werd,

en de vegetariërs zonderden zich veelal af. Zij konden dit zinloze geweld niet bevatten, en velen van hen vertrokken naar het buitenland.

Zovelen konden hun worstjes met karbonaatjes niet missen. Ze moesten er toch niet aan denken om zonder de speklapjes en de frikandellen door het leven te gaan. Vleesproducenten haalden zelfs stunts uit door het vlees te laten regenen op speciale dagen. Het land had een nieuwe bezetter. Men begon een hogere ethische en morele waarde aan vlees te hechten. Het zou gezond zijn en zelfs noodzakelijk voor het instandhouden van het menselijk ras. Het dierlijk ras stond dus zichtbaar op een lager plan volgens deze bezetter. En dieren konden niet spreken, dus die konden zich niet verzetten. De nieuwe orale bezetters waren gekomen. Het geloof in vlees redeneerde als volgt : Mensen waren engelen, en dieren waren gevallen engelen, duivels. Zo verdedigden ze hun handelwijzen, en daarmee beweerden ze ook nog eens dat wanneer zij die dieren verslonden, dan werden hun zonden vergeven. Ik legde me er bij neer. Ik kon niets doen. Vaak ging ik met mijn vriendin naar het zwanenmeer om te bespreken wat we konden doen, maar er was niet veel wat we konden doen. We voelden ons machteloos, en besloten te genieten van de dieren die er nog waren, en die met rust gelaten werden : zwanen. Vaak gingen we 's nachts naar het meertje, trokken onze kleren uit en gingen daar zwemmen met de zwanen. Op een dag nam de grootste zwaan ons op zijn rug, en bracht ons naar het slot. Er woonde hier niemand meer. Het slot stond vol met ridder-pantsers. We zijn toen naar boven gegaan en gingen op een oud bed liggen. We waren helemaal naakt. Ineens kwam de zwaan binnen met een pluimhelm op. Dat was wel het zotste wat we ooit gezien hadden, en we moesten beiden heel erg lachen. Boven het bed hing een schilderij met naakte vrouwen en een wereldbol. We wisten dat het een naturalistisch slot was. Het was vrij toegankelijk voor iedereen. Overal waren ook spinnewebben. Op een verdieping hoger waren nog meer schilderijen met naakte vrouwen. We besloten weer terug te gaan, zwommen het meertje over, en klommen even later ons bed in. Een man scheen het allemaal op camera te hebben vastgelegd. Hij had een zwarte hond met manen. Hij liet het ons zien en zei dat het het mooiste was wat hij ooit op kamera had vastgelegd. We voelden ons niet bespied ofzo. We vonden het wel dapper van hem, en bovenal knap. Hij wilde ons wel meer beeldmateriaal laten zien. Het waren veelal naaktscènes. Ik kwam dicht bij zijn zwarte hond met de zwarte manen. De hond had zulke prachtige ogen en ik moest hem gewoon omhelzen. Het dier was één en al geconcentreerde kracht. Het dier leek wel van adel. Alles was rust hier en vredig, en we kregen een goed contact met de man.

Hij wilde ons wel vaker filmen, en we stemden toe. Hij was een filmmaker die op zoek was naar unieke, zeldzame tafereeltjes. Wat deze man deed was kunst, hij had de gave om de climaxen en het goede van het leven te vereeuwigen. Mijn vriendin kreeg hem lief. Hij was van haar leeftijd. Ik zei : 'Ga je gang.' Ik kon me voorstellen dat ze iemand nodig had van haar leeftijd. Ik was altijd veel te jong voor haar, alhoewel ik me ouder voordeed dan ik was. Nu was ik me dan steeds kinderlijker gaan gedragen, omdat ik daar vroeger nooit de ruimte voor had gehad. Ik beleefde mijn jeugd nu voor de eerste keer in mijn leven. Ik ontmoette een jonge vrouw, jonger dan mij, een buitenlandse, en we werden smoorverliefd. We deden alles samen. Ook gingen we 's nachts vaak zwemmen in het zwanenmeer, en bezochten we vaak het oude slot. Ik bleef wel gewoon hele goede vrienden met mijn vroegere vriendin en haar nieuwe geliefde. Ik had het gevoel dat zij veel beter bij elkaar pasten, alhoewel we altijd een fantastische relatie hadden gehad. Het was goed zo. We waren beiden verzadigd van elkaar. Ik

begon een nieuwe hoofdstuk in mijn leven, en zij ook, en ik was nog steeds verliefd op haar en zij op mij. En de liefde was mooi en goed. De man die van haar leeftijd was had haar op het moment meer te bieden dan ik had, en hij kon heel wat leegtes vullen die door het leeftijdsverschil tussen haar en mij waren ontstaan. Zij had mijn moeder kunnen wezen. Ik had nu behoefte aan iemand die op één lijn stond met mij, van dezelfde leeftijdscategorie, of iets jonger, omdat ik mezelf nu ook jonger gedroeg dan ik was.

De tuin rondom het slot leek Arabisch, hier in Rotterdam. Het had een beetje een pseudo-religieus-communistische gloed, wel heel mooi trouwens, bijna sprookjesachtig. Het was alsof de zwanen de sleutel ergens bewaarden. Mijn nieuwe vriendin had grote volle borsten die vol leken te hangen met melk, net zoals mijn vorige vriendin. Het leeftijdsverschil hoefde nu niet echt opgevuld te worden, want we scheidden niet zoveel in leeftijd, maar wel kon het lengteverschil opgevuld worden. Zij was kleiner dan mij, maar verder absoluut niet klein. Omdat ze bruin was zei ze altijd dat ze chocolade-melk had, maar dat was natuurlijk maar een grapje. We hadden beiden een bepaalde orale fixatie en dat was tegelijkertijd om te overleven. Er woedde nu eenmaal een orale oorlog. We waren schaakmat gezet in een machtsspel. De gelovigen zeiden altijd dat het paradijs van Arabisch-Babylonische oorsprong was, dus voor ons was het gebied rondom het slot altijd paradijselijk. Hier moest ergens de sleutel hangen. Met mijn nieuwe vriendin dwaalde ik door de gangen van het grote slot, diep in de nacht. Overal hingen naaktschilderijen die ons denken leken te programmeren. Veel van die schilderijen waren enigmatische paradijselijke taferelen. Sommige vrouwen werden met een blinddoek beschilderd, naakt en met een zwaard. Soms een weegschaal vasthoudende, of een schaal met daarin een soort zwarte of grijze stof. Ze hadden een rechterlijke of richterlijke uitstraling of houding, als een vrouw Justitia. Ook gaven zij mannen die stof te drinken. Ik moest ineens weer aan die amalgaam-toestanden denken. Zou het een vonnis zijn gebaseerd op in het verleden gepleegde misdaden? De vrouwen waren van bruine huidskleur, maar niet altijd. Zou de bron van dit alles in het paradijs te vinden zijn? Zou daar wat mis zijn gegaan? Waarom gaf Eva haar man van de giftige vrucht? Ik viel bijna naar achteren toen we in een kamertje kwamen met nog een schilderij. Dit schilderij was heel hoog opgehangen, boven een deur die een open haard verborg. De man was geblinddoekt in dit schilderij. De vrouw niet. Zij had twee ogen als rode appels waardoor ze naar hem keek. Hij zat op een stoel. Zij had een zwaard en een sigaar. Boven het schilderij was nog een schilderij met een geblinddoekte vrouw met een zwaard die stond alsof ze klaar was om te kappen. Maar dat was het schokkendste niet: Beide vrouwen waren als etalage-poppen, werkende voor een industrie, en ze hadden geen borsten. Die waren afgekapt. Ze konden hun moedermelk niet geven. Hun vagina's waren afgedekt met metaal en een slot. Zij waren kinderloos, ontdaan van hun seksualiteit. Daarom gaven ze niets dan gif en verderf. Mijn nieuwe vriendin schrok er ook van. Het deed haar denken aan de vaginale besnijdenis in Afrika.

‘Zouden dieren zich ook zo voelen?’ vroeg ik. ‘Zij worden besneden tot de dood.’ Mijn nieuwe vriendin knikte. Ik voelde me onwennig. Toen zijn we maar teruggegaan. ‘Bij de indianen,’ zei ik, ‘in het amazone-gebied, werden soms de borsten van vrouwen geamputeerd zodat ze beter hun pijl en boog konden gebruiken.’

‘Ja,’ zei zijn vriendin, ‘en in Fenicie wat nu Turkije is werd Attis aanbeden, een aan zijn lot overgeleverde jongen die door wilde schapen werd grootgebracht, en zichzelf ontmande door een vloek. Uit zijn bloed kwam de naaldboom voort, en hij was een vroegere Jezus.’

Als in Turkije daadwerkelijk het paradijs heeft gelegen, dan ging daarachter nog steeds deze gruwelijkheid schuil : een dieper kruis, een genitale afsnijding, een sexuele apartheid. En dit had grote orale gevolgen. Het moederschap en de mannelijkheid werden ingeruild voor de oorlog, de jacht, de dood. Attis had zijn geliefde, Cybele, verlaten voor een sterveling, en werd door Cybele getroffen met de vloek van waanzin, vanwege de jaloezie. In de Joodse legendes duikt ook de naam van Lilith op als de eerste geliefde van Adam, maar zij werd al heel snel de hof uitgestuurd, omdat zij zich niet aan Adam wilde onderwerpen. En dit kruis was een enigma met vele gevolgen. Lilith zwoer dat zij de kinderen van Adam, de mensen, zou vernietigen. Zij kwam terug als de slang om Adam en Eva het gif aan te bieden. Ik ging op mijn buik liggen, en mijn vriendin ging op me liggen. Ik was niet getroffen door een vloek omdat ik een andere vriendin had nu, en mijn vorige vriendin had ook een andere vriend nu. Er was geen jaloezie. Er was vrijheid. Er waren geen rekken in onze monden meer.

Hoofdstuk 2.

‘Een vrouw zonder borsten heeft alleen gif te voeren,’ wordt er weleens gezegd, figuurlijk dan. Dat betekent dat een vrouw die geen verantwoordelijkheid draagt, geen moederlijke empathie, een gevaar is voor de samenleving. Dat was de slang in het paradijs, maar we zagen al dat er vele kanten aan het verhaal zaten, vele factoren speelden een rol, en het is niet echt eerlijk om alles zwart-wit neer te zetten met vurig religieus fundamentalisme. Er waren andere kanten. Wie hakte de borst van de vrouw af ? Waarom was ze zo woedend op de man, en wilde ze hem berechten ? Is er een kant van het verhaal die wij niet kennen ? Of heeft ze haar borst zelf afgehakt, als een amazone, om zo macht te kunnen voeren over de man ? En met welke redenen ? Voelt ze zich bedreigd door de man ? Of wil ze gewoon dwars haar zin doorvoeren.

Ik besluit met mijn vriendin terug te keren tot het slot. Ditmaal gaan we nog hoger. Op een hogere verdieping vinden we veel olie-lampen, veel Arabische spulletjes. De schilderijen zijn veel bloederiger hier, met veel naakte vrouwen die oorlog voeren. Ook zijn er veel jacht-tafereeltjes. We lopen naar de volgende verdieping, waar het enigma al snel toeslaat : afgehakte koppen van bizens staan op de schilderijen. Ook zijn er veel azteekse schilderijen, waar azteekse priesters de harten uit hun slachtoffers snijden en omhoog houden. Het is een dolle boel van besnijdingen en afsnijdingen, allemaal om apartheid te creëren. Weer een verdieping hoger staat een enorm schilderij met de toren van Babel. De toren van Babel is een verhaal uit de bijbel waarin mensen een toren proberen te bouwen naar de hemel, en naam te maken, maar dan daalt God neer om hen te verwarren en te scheiden, zodat ze elkaar niet meer kunnen verstaan. Nog een verdieping hoger staat een standbeeld van een engel, waarachter een schilderij is met de boom des levens. De engel lijkt op een wachter, zelfs op

de engel des doods. Ik houd mijn vriendin vast. We zijn beiden naakt, en staren verschrikt naar de engel en het schilderij. Naast ons is nog een klein trapje naar boven, naar een zoldertje. We horen een stem : ‘Wie wil het ei uitbroeden, wie eet het, en wie staart naar de dop ?’

‘Zei jij dat ?’ vraag ik aan mijn vriendin. ‘Nee,’ zegt ze. ‘Jij ?’ Ik schud mijn hoofd. Dan vliegt er een papegaai van het zoldertje naar beneden. ‘Opkrassen,’ schreeuwt hij. ‘Wie heeft jullie gezegd hier te komen. Het ei zal rotten.’ We lopen naar boven naar het zoldertje en zien overal rotte eieren liggen. Het stinkt hier ook verschrikkelijk naar rotte eieren. ‘Te laat,’ krijst de papegaai, ‘te laat. Jullie hadden eerder moeten komen om het geheim te zien. Nu is het weg, voor eeuwig. Dit is wat jullie krijgen voor jullie optreden : Rotte eieren.’ Tussen de eieren ligt een klein kruisje waaraan een staafje hangt dat lijkt op een mannelijk geslachtsdeel. ‘En nu oprotten,’ roept de papegaai. Het beest begint ons te pikken, en we rennen naar beneden. Het best blijft ons pikken totdat we uit het slot zijn. Snel rennen we door de tuin het water in, en zwemmen naar de overkant, maar nog steeds houdt het beest niet op met aanvallen. Dan komt de grootste zwaan ons te hulp. We houden er heel wat plekken aan over, en willen voorlopig niet meer naar het slot.

Blijkbaar is de vruchtbaarheid aan het lijden verbonden, onlosmakelijk, als twee tegengestelden, het naakte aan het bedekte. We moeten maar wachten totdat daarin vrede is gekomen. In de grondtekst van de bijbel is het paradijs Sheool, het dodenrijk, oftewel de tuin der doden. Ook de val was een werking van het paradijs, om het offer te doen rijpen. De ruwe diamant moest geslepen worden. Ze ligt op mijn rug en heeft haar armen onder mijn oksels door en houdt mijn schouders vast. Ze probeert me op te trekken, maar ik ben moe. Dan vallen we beiden in slaap.

Een oosterse tuin van geheimen, met religieuze valstrikken. Ik schrik wakker. Zij houdt me vast. Ik val weer in slaap. Voor een tweede keer schrik ik wakker. Zij houdt me weer stevig vast, en ik val weer in slaap. In wiens armen lig ik, of is dit weer een strik van de dood. Hoe dan ook, ik heb het nodig om door de dag te komen. Het is mij gegeven. Ze staan daar voor huizen als paardjes, paardjes van de apocalypse om de volle druiven te betreden, te vertrappen. De maan schijnt, de sterren vallen, een droomweb houdt mij vast. Houd mij vast, laat mij jouw trekpop zijn, in dit speelse paradijs is het beter te zijn, beter dan daarbuiten. Het paard van religie trapt hard, ongenadig, straft voor eeuwig, zet schaakmat, en trapt dan de druiven van het genot in, één voor één, en soms meerderen tegelijk. Een hard besluit, van een jalouse God, een erfenis, van lang geleden, een raadsel dat brult, smeekt, dwingt. Kijk naar de vrucht, niet naar de dop, eet niet, want het is slechts vergif, maar zoek naar haar geheimen, broedt het uit, en ren wanneer je kan, zweef over de wateren, als een afstandelijke liefde, veilig en ver weg als de zon. Laat de hoop je niet ontnemen, laat je niet zeggen dat ver weg alleen maar koud is, want kijk naar de zon, die het verste weg is van ons allemaal, en schijnt en warmte geeft zoals niemand anders dat kan. De zon, de astronaut, op zoek naar geheimenissen, het grote broeden.

Ik maak een verkeerde beweging en er knapt iets in mijn rug. Toch nog een complicatie van de steekpartij. Ik vecht tegen de dood, en heb een bijna-dood-ervaring. Ik kom in het paradijs, waar naakte vrouwen zijn, overal. Zij houden een geheim vast, een ei, een groot ei, een doorgang, een weg. Het is een ei vol van bloed. Ik bekijk het ei vol belangstelling. En het bloed stolt, en brengt een lichaam voort met orale en genitale vrijheid. En er is een harmonie tussen die twee, en er is vrede. Na een paar dagen ben ik weer de oude. Er is iets veranderd in mij. Ik heb de dood ontmoet, en daardoor het leven. Ik sta aan beide kanten. Ik ben de brug tussen twee naturen.

Er stonden vele narcissen in onze tuin, vechtend tegen de koude dood. Zij gaven het leven warmte, de mensen een warme deken. Alles was bevroren, bevroren legers. Er werd gehandeld in mensen. De koude hand des doods greep hen, en wie kon daar tegen opvechten. Sommigen dachten harmonie in bloed te zien, anderen alleen maar twist. De raven kwamen over de stad. De stad was snel opengebroken. Er was plaats voor het enigma nu, men staarde niet alleen maar naar de dop. Men at niet meer van het vergif. De broeders waren gekomen. In de heldere zon stonden zij daar, in de Arabische zon. De raven waren uit het oosten gekomen. Oosterse wachters waren nu in de stad, kloppende op de deuren. Zij brachten dat andere nieuws. Zij geloofden dat zij het hart waren binnengegaan, op de zwaan waren zij geklommen, en het bracht hen hier. Ook zij hadden hun verwachtingen, hun verlangens, hun logica. De Arabische zon was heet. Zij waren de paarden van de apocalypse, maar niemand heeft hen begrepen. Zachte hoeven hadden zij, manen overal, lange wimpers, dromerige ogen, bruin, dromend van zachte winters, sneeuw witte daken, waarop het paarse zou neerdalen. De paarse hand zou hen allemaal wegnemen. Zij hadden hun schuilplaats in het oosten wanneer de winter zou vallen, en dan zou het pas echt hard en koud zijn. En de drop-verkopers zouden er rijk van worden, de banketbakkerijen vol, want iedereen wilde daar ineens slapen. Men zou vluchten tot het orale als de genitale klem zou worden gebroken. Nu lag zij nog vastgebonden op de grond, maar de wachters waren dichtbij haar. Ik hoorde een schreeuw. Zij stond op, en bedekte haar naakte lichaam met een nachtjapon. Zij ging de nacht in met een fakkel, zij was de moeder der raven. De paarse hand bracht haar op de punt van de kerktoren. Een sneeuw witte dag zou het worden, nu Doornroosje was ontwaakt. Niet door een kus. Neen. Door een warme hand, een innige omhelzing.

Het was een paarse dag met lange manen, een koninklijk feest. Doornroosje was opgestaan. Zij stond tussen haar vader en moeder in, de oude koning en koningin. Zij bracht hen de smeltende chocola die voor eeuwen verborgen was gehouden. Iedereen zou wel met haar willen dansen, iedereen zou wel een veeg van haar chocola willen krijgen. Maar zij was selectief in haar genade, zeer selectief. Zij bedekte de edele vruchten met chocola, en schoof hen in de ogen. De bakker stond buiten op een kist en zong van haar. Zo lieten zij het feest ten einde gaan. Maar tot diep in de nacht werd er nagenoten. De bakker stond bij de notenboom met een bijl, en brak het open. Kisten vol mandarijnen stonden hier, kisten vol oude mandarijnse koningen, met een mandarijns accent. Een zetel gaf zij aan de oude man die zij door het licht had geleid. De baard van de oude tovenaer die vastzat in de boomspleet was losgesneden door het zwaard van haar ogen. Haar ogen spotten vuur, en lieten de koralen zien. Dit allemaal in flitsen, niet teveel, want teveel van dit goede zou de draken opwekken. Zij wilden Doornroosje voor eeuwig laten slapen, en niet slechts voor honderd jaar.

Ik keek met haar over de rivier van gisteren, naar de dampen ervan en de spoken, en wij wilden er niet wezen. Wij waren gevangen door het morgenland, waar de prinsessen en prinses van gisteren niet meer regeerden. Wij konden het, ja, wij konden het wat we jaren niet gekund hadden. In het midden van de stad was zij verlicht. Wij werden door haar gevuld als roomsoezen. Van taai vlees waren haar vullingen, niet om te eten, maar om te broeden. De kok van de slacht werd terechtgesteld, en dit allemaal na een reeks lovende woorden. Morgen zou de maaltijd zijn, niet vandaag. Nooit meer zouden wij van onrijpe druiven eten waardoor de tanden van onze kinderen sleet waren geworden. En deze komende maaltijd was een maaltijd voor vogels, raven, want zij waren bestemd voor dat uur om het eerste aan tafel te gaan en te eten. Het oog van de stad wilde haar verlichten, want de stad had haar nodig, en wilde haar nooit meer uit het gezicht verliezen, maar op die dag vertrokken de zwanen naar het oosten. De raven hadden de stad nu, en zij werden ingenomen, zoals zij eens innamen. Het pasen met zijn versierselen van drop was nog steeds een ingrijpende gebeurtenis. Ik keek haar aan, zij keek naar mij. Ik had mijn oude jeugdliefde teruggevonden. Zij had kleine borsten, niet gevuld, zij was teder, intens, voorzichtig, zacht. Nooit zou er meer een zondvloed komen na die dag. Haar regenboog was een teken daarvan aan haar hemel. Ik schraapte de damp er vanaf. Een standbeeld werd van haar opgericht in de stad. Wij zouden haar nooit vergeten.

Na die week speelden de kinderen spookje in de stad, en werden de oude hobbelpaarden uit de schuur gehaald. Zij speelde, ik droomde. Het was de slag der herinneringen, rijkelijk belegde het mijn brood. Ik liet de raven er van eten. Ik at de worst van het verleden door de berg naar de andere kant, en daar werd het varken van de toekomst geslacht. Tijd was niet meer. De bezetters hadden de stad en het land ingenomen, weer vanuit het oosten, door de Arabische zon. En ik kon alleen maar glimlachen. Ik vond het wel grappig, al die vogels. Wij voerden de vogels aan het zwanenmeer, maar de zwanen zijn hier nooit meer teruggekomen. Zij hadden het geheim ergens anders gebracht. Ook voerden wij de paarden die dag, de paarden van deze apocalypse. Beschuit was haar lievelingsvoer, en rozen haar lievelingsbloemen. Een paard zwom door de grachten. Ik keek erna, en mijn rug maakte mij los van de aarde. Ik zweefde er boven, als een grote broer, als de lange neef. Ik verzorgde de aarde als mijn broertje.

Het regende buiten. Ik zat met mijn jeugdliefde op de bank. Aan al het oude was een einde gekomen, nu ik het oudere had gevonden. Het was als een harem in mijn gedachten, een doornenkroon, een rozenkrans, de cirkelzaag boven Bagdad, de ster van Betlehem. Een zoete ster was het, van genadeloos geduld. Haar licht was verblindend, en toen konden we ineens weer voelen, elkaar voelen. Voelen datgene wat zo lang was weggeweest. Zij liep zo langzaam in haar lange nachtjapon, een oosterse avondjurk, leren schoentjes met riempjes, met allerlei gaten, gelakt, en haar sokjes waren kinderlijk als de bloesem. En nog steeds dacht ik aan de zwanen. Waar zouden ze zijn? Verblindend was haar licht, des te zoeter haar aanrakingen, haar verschijning. Teer licht, weeskind, wolf, onbegrepen. Ongezadeld in de nacht. Ik borstel haar, er is rust. Zij neemt haar pijl en boog, en gaat de stad in. In de stad staan beelden van zwanen, als een herinnering aan die dag. De zwanen zijn van steen, niet van vlees. De stad is verlaten van zwanen. De oorlog is dood. Elke knie zal zich buigen, elke tong zal belijden, en niemand weet wat. Een onverbiddelijk zwaard heeft de oorlog lamgelegd. Het vrederijk is aangebroken. De paarden van de apocalypse gaan streng door de stad heen, en dan

komt de zon op, de Arabische zon. Het jachtboek is nu geopend. Men bekijkt de plaatjes, en begrijpt niet waarom. Men wil terug naar de oude dagen, maar het kan niet meer. Ik borstel haar haren, er is rust. Ze is in de stad met haar boog, als vrouw Justitia. De rechtszaak begint. Zij was een vrouw van geconcentreerde kracht en zwakheid. De jacht-engel. Zij roepen vrede vrede, terwijl er geen vrede is. Na de duizend jaren zal er een nieuw tijdperk van vrede aanbreken. Ik borstel haar haren nog steeds. Ze zegt niks. Ik zak weg, en ze gaat op mijn rug liggen. Als een kat heeft ze haar prooi. De vlekken van de luipaard spreken van oude wonden. Dan breekt ze mijn rug, en ik ben niet meer van de aarde. Haar bereiken kan ik niet, alleen door stralen. Ik moet haar overgeven, ik moet haar loslaten, de afstand zal nu rechter zijn. Ik voel mij als een Arabische zon, die het ijzer laat stinken, die het leer zacht maakt.

Zij zal het grote ei uitbroeden, zonder dat het haar zal doden. Van het vergif zal zij niet eten. Eens sprong zij in het wespennest, en werd een luipaard. Nu komt zij niet dichtbij, maar broedt van ver weg. De dokters zeggen dat mijn rug nu goed is, maar ik heb pijn. Zij zeggen dat dat er niet is. Zij staren alleen naar de dop. In een vuur dat eeuwig brandt wonen zij. Van een afstand ontkennen zij de problemen, een naaldboom groeit uit mijn wond. Grootgebracht door wilde schapen ben ik. We zijn omsingeld en schaakmat gezet door levensgevaarlijke zotten. De idioten van de planeet Idiotia zijn gekomen. Waren de dokters maar dronken en aardig. Wat is er van ons Utopia overgebleven ? De nieuwe bezetters ruiken als het oude, de mondenrekken zijn weer terug. Ditmaal met veel prikkeldraad. IJzeren Jaap is uit zijn doos geklommen om de klokken terug te zetten. Waren de zwanen nog maar hier. Zij is een boogschutter, een teken aan de hemel, dat de oorlog nooit meer komen zal, maar we leven met de jacht. Een teken dat er nooit geen zondvloed meer zou komen, maar nu zijn we hier. De ijzeren maagd is onze straf. Zij broedt niet, zij steekt, zij is op jacht. Mijn rug is van ijzer, een bouwwerk van amalgaam, van kwik, van Mercurius, om de rest van mijn lichaam te verzieken. De dokters zien niets op hun foto's. Zij staren alleen naar de dop. Wij wachten allen op Bert Ootjes, die nu inmiddels een martelaar is. Maar de zwanen hebben hem bezocht. Mijn buik is gemaakt van witte en rode vulling, een eeuwig gif. Zelfs al is de wortel eruit, het symptoom zal altijd blijven. Een leuk syndroom waar geestelijk verzorgers aan kunnen blijven sleutelen. Ouders blijven met hun kinderen naar zulke dokters gaan, want als het kind geestelijk ziek wordt verklaard door de beroepsbeul, dan treft de ouders zelf geen schuld, want geestelijk ziek zijn dat ben je vanaf de geboorte, en zo hebben de ouders die hun kind verrot hebben geslagen een alibi. Zo is de zogeheten tandarts met zijn stiekeme, niet navolgbare, zogeheten vullinkjes die het kind beladen met complexe vergiftigingen en de syndrooms-stempeltjes van de geestelijk verzorgers, de zogeheten psychiaters en hun handlangers, een professionele ouders-bescherming geworden. En hoe kan een kind tegen zo'n doortrapt systeem opboksen ? Een kind heeft geen diploma's, geen zegeltjes, maar mag deze zegeltjes wel verbreken, door de paardjes van de apocalypse. Maar waar zijn de zwaantjes wanneer je ze nodig hebt ? En waar is Bert Ootjes ?

Rebelse kinderen worden al snel ziek verklaard, niet de maatschappij, nee, want de maatschappij is heiliger, in ieder geval heiliger dan degene die aan de bel trekt. De paardjes staan nog steeds in deze carrousel. En de mierzoete snoepjes van oma moeten de kinderen klaarmaken om een reis door de fuik van de zogeheten tandarts te maken. De zogeheten tandarts gebruikt hiervoor goedgepraat geweld. De Arabische tandarts was nu gekomen, en die was nog wel orthodoxer. Bij de balie werd snoep uitgedeeld wanneer een kind zich keurig

en netjes had gedragen. Het hormoon van Bert Ootjes was inmiddels uitgewerkt. Ook de botten begonnen gaatjes te vertonen, en ook die moesten gevuld worden, en daar had de Arabische tandarts een heel arsenaal voor, en die duldde echt geen tegenspraak. Arabisch amalgaam werd daarvoor gebruikt, waarvan de ingrediënten strict geheim werden gehouden. Alleen de ingewijden mochten de ambacht uitvoeren, en beunhazen werden streng gestraft. Die werden openlijk op de pleinen aan de schandpaal gezet. Nee, de Arabische tandarts, daar viel niet mee te sollen. Malafide tandartsen werden als kwakzalvers bestempeld, afgezet, en gingen sindsdien vaak zonder een ledemaat of ontmand door het leven. Azteekse praktijken kwamen niet zelden voor. De Arabische tandarts meende het. De bottenvuller, zo werd de Arabische tandarts vaak genoemd. 'Ik moet vandaag weer naar de bottenvuller,' klaagde een oud mensje. 'Ja, ik ook,' sprak een bijna tandenloos oud mannetje, en een ander moest de dag erna. Controles waren wekelijks, en sommigen moesten twee keer per week. Elke knie boog, elke tong beled, en elke trotse nek brak voor de Arabische tandarts. Als er problemen waren met het Arabisch amalgaam, dan werd dat altijd op iets anders geschoven, en dan voelde de Arabische tandarts zich diep beledigd, en kon erg kwaad worden, wat dan de meest verschrikkelijke consequenties had. Het was godslasterlijk om te twijfelen aan het Arabisch amalgaam. Zulke godslasteraars en aanstellers waren rijp voor de Arabische psychiater. De Arabische tandarts was wel heel goed voor dieren. Zo wreed als ze waren naar hun klagende patienten, zo genadig waren ze naar dieren.

Het lichaam van Bert Ootjes lag inmiddels op de bodem van het meer van Geneve, waar ze hem hadden gedumpt. Zijn botten werden later opgedoken en hij kreeg een eervolle begrafenis. De appel brandt, en kan niet meer gegeten worden. Er kan alleen nog maar gekeken worden als naar de uitbarsting van een vulkaan. De trekpop van het verleden is stuk, maar de Arabische tandarts kan het nog wel maken, want die handelt ook in speelgoed. Bert Ootjes zal zich zeker in zijn graf omdraaien. Speelgoed, om kinderen klaar te maken voor de tandarts. Nu kunnen ze nog spelen, maar straks ? Onze enige hoop is de marsmannetjes, maar die bestaan niet. De marsman marcheert onderdrukt in ons geconditioneerd verstand. De Arabische tandarts is de banketbakker, heeft een hotel-keten, is ambitieus. Hij is de grootste snoep-producent voor kinderen. Hij verdient wat bij, om ook een zwembad te hebben onder zijn kast van een huis. De Arabische tandarts is hier kind aan huis. Om Bert Ootjes wordt inmiddels flink gerouwd. Velen worden monddood verklaard. Ik begin een Arabische tandartsen-praktijk, zo'n beetje de enige manier om aan de Arabische tandarts te ontkomen.

Een nieuwe Arabische vogelsoort is er toegevoegd in het plantsoen, om het verlies van de zwanen op te vangen : de draai-konten. Prachtige vogels, daar niet van, maar ze kunnen zo vanuit het niets bezoekers aanvallen. Zo van : van te voren maar eerst bellen. Hele statige, deftige vogels met een strenge zwaar-orthodoxe etiquette. Zo ken ik er nog één. Het doet me een beetje denken aan die papegaai van het slot. Ik durf niet zomaar meer naar het zwanenmeer, het plantsoen. Deze vogels zijn geen grappen.

'IJs ?' vraagt ze.

- Ja, met slagroom, zeg ik

‘Siroop erbij ?’

- Ja, die rode

‘De Arabische tandarts zal daar blij mee zijn, die is lekker duur, en veroorzaakt veel gaten in je botten. Hij zal wel weer flink op je schelden bij de komende controle om zijn blijdschap om de winst goed te verbergen.’

- Nee, ik heb nu mijn eigen kwastjes. Ik kom niet meer bij die man. Ik ben nu zelf die man. Hij mag wel bij mij komen, dan zal ik hem een koekje van eigen deeg geven.

‘Arabisch amalgaam ?’

- Ja, schat, die met die vogelstront.

‘Schat, je weet toch dat je de doodstraf kan krijgen voor het verraden van de ingredienten.’

- Laat hen maar hierkomen met hun bekken vol mislukte plastische chirurgie en gedwongen eeuwige mode.

‘Schat, je weet toch dat dat hun geloof is ? Ze weten niet beter, en dat moet je respecteren.’

- Ik heb daar allemaal geen respect voor. Heb jij respect voor een mes die in je rug wordt gestoken ?

‘Toe nou, liefje, dat moet je zo niet zien.’

- Oh, en hoe moet ik het dan zien ?

‘Moet je kijken hoe je jezelf opstelt, en dat noemt zich een Arabische tandarts. Een beetje professioneler mag wel.’

- Oh, gaan we het nu ook over professionaliteit hebben, en vergeet vooral het woord deskundig niet te noemen. Ga godverredomme een ezel kopen.

‘Zeg, jeetje, nu ga je ook nog eens een beetje lopen vloeken hier.’

- En doe jij nu maar niet ineens alsof je heilig Aagje bent.

‘Oh, heerlijk zo’n ruzie met jou, maar je weet wie er boven in bed de touwtjes in handen heeft.’

- Je hebt gelijk, ’t spijt me, zal niet meer gebeuren.

‘Goed, Jan Klaassen, dan is dat in ieder geval duidelijk.’

- Ja, Katrijn.

‘Moet je nu nog ijs met slagroom en rode siroop?’

- Nee, Katrijn, ik heb geen honger meer.

We starten een restaurant in het midden van de stad, zoals elke goede Arabische tandarts zou doen. Het voedsel is er zalig, en mensen komen hier echt om heerlijk te genieten. We hebben ons eigen plantsoentje met Arabische draaikont-vogels, door ons getemd. Een betere plek kan ik me niet wensen. Mijn wereld kan niet meer stuk, en de hare ook niet.

Planten van

Vlees

Harm woonde met zijn twee kinderen aan de rand van een bos. Het bos was tamelijk groot, en er bleek een indianenstam te wonen die een paal met een dierenkop erop aanbaden. Meestal waren dat koppen van varkens of runderen zoals buffels en bizons. Harm waarschuwde zijn kinderen altijd dat ze niet het bos moesten ingaan. Hij was te bang dat de indianen zijn kinderen wat vreemds zouden aandoen. Er gingen allerlei vreemde verhalen over deze stam in de ronde. Ze zouden vreemde dingen doen met kinderen. Bewijzen voor deze verhalen waren er niet. Maar Harm wilde geen enkel risico nemen.

Op een dag tikte er een man op het raam. Het bleek een indiaan te zijn. Hij had dierenvellen op zijn rug, en hij had laarzen van een soort bont. Harm deed open, en vroeg waarmee hij de man kon helpen. De indiaan zei niets. Toen wees hij op zijn laarzen. 'Ikko Boeke,' zei de indiaan. Harm kon dat natuurlijk niet verstaan en haalde zijn schouders op. 'Mijnheer, ik heb

geen idee wat u mij probeert te vertellen. Die taal ken ik helemaal niet,' zei Harm een beetje nors. Weer wees de indiaan op zijn laarzen, en toen zag Harm dat er een gat inzat. 'Oh, ik dacht dat indianen zelf wel wisten hoe ze zulke dingen kunnen maken,' grapte Harm. 'Nou, komt u maar verder.' De indiaan kwam naar binnen en deed zijn laars uit. Harm pakte draad en een naald, en begon de stof aan elkaar te naaien. Hij vond het vreemd dat de indiaan dit zelf niet kon.

'Hebben ze bij jullie geen onderwijs ?' vroeg Harm. De indiaan schudde zijn hoofd. De kinderen kwamen thuis en waren verbaasd toen ze de indiaan op de bank zagen zitten. 'Wat moet hij hier ?' vroeg Ko.

'Laten we een beetje gastvrij zijn,' zei Harm.

'Maar pa, u weet dat indianen gevaarlijk zijn,' zei Bep.

'Daar zijn geen bewijzen voor,' zei Harm. 'Trouwens, hij had gewoon mijn hulp nodig.'

'Het kan een valstrik zijn, pa,' zei Ko, die het niet vertrouwde.

'Ach welnee,' zei Harm. 'Hij kan hier best wel een nachtje slapen.'

'Wat !' riep Ko. 'Mij niet gezien. Dan ga ik wel bij oma slapen.'

'Doe jij dat maar,' zei Harm. 'Ik ben wel blij met een beetje gezelschap sinds mama is overleden.'

Bep begon te snikken. 'Moet je dat allemaal weer aanhalen, pa ? Zo komen we er nooit overheen.'

'Sorry,' zei Harm. 'Ga jij ook maar naar oma.'

De kinderen liepen de deur uit, terwijl Harm aan de indiaan vroeg of hij een biertje wilde. De indiaan wilde dat wel. Harm zag het als een uitdaging. Als hij vriendschap met de indiaan kon sluiten, dan zou dat bevordelijk zijn voor de verhouding tussen het dorp en de indianen. Misschien zou dat wel veel misverstanden uit de weg ruimen.

In de nacht hoorde Harm wat gerommel op het zolder. Toen hoorde hij ineens luide muziek. Toen hij kwam kijken had de indiaan een grammofoon-plaat opgezet. Harm kon er wel om lachen, en ging weer verder slapen. De indiaan bleek het goed naar zijn zin te hebben, maar de dag erop wilde de indiaan weer terug. De indiaan was te gehecht aan het bos. Harm kon dat goed begrijpen. De indiaan was verder erg dankbaar, maar maakte duidelijk in hele gebrekkige taal dat de vriendschap nu ook ten einde moest komen. De indiaan zei dat het voor hem eigenlijk verboden was om vriendschap te hebben met de blanken.

Harm kon het niet laten om nog even te vragen over die laars. 'Waarom kwam je hier eigenlijk voor die laars ? Hebben jullie geen vrouwen in jullie stam die voor dit soort dingen zorgen ?'

De indiaan liet weten dat ze geen vrouwen meer hadden. Die waren allemaal dood. De stam had alleen nog maar mannen, en die schenen heel onhandig met deze dingen te zijn.

'Maar hoe moet dat dan verder als je nog eens zoiets nodig hebt ?' vroeg Harm. De indiaan maakte duidelijk dat het maar behelpen was, en dat alles te hooi en te gras zou gaan. Misschien zouden ze zich het zelf wel aanleren, maar dat zou tijd kosten. De laatste vrouw van de stam was net overleden. Harm zei dat hij kon begrijpen hoe hij zich voelde, want zijn vrouw was ook overleden.

De indiaan maakte duidelijk dat hij juist blij was dat de vrouw dood was. Vrouwen bleken een grote macht binnen de stam te hebben, en die zouden ze in het verleden misbruikt hebben. De indiaan voelde zich vrij nu. Harm vroeg zich af of de vrouwen misschien vermoord waren. 'Hoe zijn jullie vrouwen aan hun einde gekomen ?' vroeg Harm tactisch.

De indiaan liet weten dat dit een groot geheim was. Harm vond dat verdacht. 'Waarom wil je het niet zeggen ?' vroeg Harm. 'Hebben jullie iets te verbergen ?'

'Shhhh,' zei de indiaan, en drukte zijn vingers op de lippen van Harm. 'Jullie zijn me maar een vreemde koekebakkers,' zei Harm.

De indiaan maakte duidelijk dat hij nu moest gaan, en rende het bos in.

Harm stond met zijn ogen te knipperen. Hij vertrouwde het helemaal niet. Even later kwamen de kinderen thuis.

'Hoe was het bij oma ?' vroeg Harm.

'Oma was er niet,' zei Ko. 'Maar we hadden de sleutel, dus we zijn daar gewoon gaan slapen.'

'Misschien is ze bij tante Buurtje,' zei Harm.

Ko en Bep gingen op de bank zitten. 'Hoe is het afgelopen met die indiaan ?' vroeg Bep. Toen vertelde Harm het hele verhaal.

'Ik heb nog eens lopen denken, hè,' zei Bep. 'Die indianen hebben misschien onze hulp nodig. Ze leven niet voor niets in het bos. Er moet iets in het verleden mis zijn gegaan.'

'Ach welnee,' zei Ko. 'Ze houden van het bos. Ze zouden niet anders willen. Er is nooit iets verkeerd gegaan, want ze hebben altijd al in het bos geleefd.'

'Nou, ik weet het nog niet zo net,' zei Bep. 'Misschien hebben ze traumatische ervaringen gehad in stad of dorp, en zijn toen naar het bos vertrokken. Wie zou er nu vanuit zichzelf zo primitief willen leven ?'

'Ik,' zei Ko. 'Ik begrijp hen gedachtengang helemaal. Maar voor ons zijn ze nu niet meer te vertrouwen. Het lijkt wel alsof er een vuur is tussen hen en ons. Het bos is in oorlog met het dorp.'

'Er kunnen toch ook wel tussenwegen zijn ?' vraagt Bep.

'Blijkbaar niet,' zei Ko.

Midden in de nacht wordt er op het raam geslagen. Een groep woedende indianen is gekomen. Harm rent naar beneden, ziet de indianen staan, en grijpt naar zijn honkbal-knuppel.

Hij doet de deur open en roept : 'Wie van jullie wil er het eerst aan ?'

De indianen zijn boos, en laten hem weten dat ze erachter zijn gekomen dat één van hen bij de blanken is geweest en vriendschap heeft gesloten. Ze laten weten dat er een speer door het hart van de dader is gegaan door dit misdrijf.

'Zeg, zijn jullie de politie ofzo ?' vraagt Harm boos. 'Scheer je weg, of ik bel de politie !'

De indianen maakten het duidelijk dat ze de politie niet waren, maar dat de blanken zouden boeten voor de vriendschap met één van hen. Blanken zouden niet te vertrouwen zijn, en het zou als een vloek op hun stam rusten als ze dat zomaar langs hun heen zouden laten gaan. Verschillende speren werden er op Harm gericht. Harm stond klaar om toe te slaan met de honkbal-knuppel, en riep naar zijn kinderen om hen de politie te laten bellen. Steeds meer indianen begonnen zich te verzamelen voor het huis van Harm. 'Ik waarschuw je,' zei één van de indianen. 'We zullen je niet vermoorden, maar lever je kinderen uit. Dan zal het voor ons afgedaan zijn.'

'Nooit,' zei Harm woedend. 'Zijn jullie helemaal gek geworden.'

'Je kinderen liggen al verlamd in hun bed,' zei de indiaan. 'We zijn al door de achterkant binnengekomen, en hebben hen het spinnengif toegediend.'

'Spinnengif ?' vroeg Harm verbaasd. Toen werd ook Harm van achteren geïnjecteerd met het gif, en lag al snel verlamd op de grond. Na lange tijd werd hij wakker in het indianenkamp diep in het bos. Hij lag daar vastgebonden naast zijn kinderen. Zijn kinderen waren nog steeds bewusteloos. In de verte zag hij een paal met een varkenskop erop.

Een indiaan kwam dichterbij. 'Aanbidden jullie die varkenskop daar ?' vroeg Harm.

'Kop houden,' zei de indiaan, en schopte hem een paar keer.

'Nee, serieus,' zei Harm. 'Ik wil weten of jullie die varkenskop daar aanbidden.'

'Gaat je niks aan,' zei de indiaan nors, en schopte hem weer. Dit keer veel harder.

'Jij bent leraar van beroep, hè ?' vraagt de indiaan nors.

'Hoe weet je dat ?' kreunt Harm van de pijn.

'Wij weten alles,' zei de indiaan, die hem weer schopte, hard in zijn buik. 'Jullie blanken weten precies hoe iedereen te maken zoals jullie zelf.'

Harm kon niet meer praten van de pijn. Het duizelde hem voor de ogen, terwijl de indiaan maar door blijft schoppen, totdat hij weer bewusteloos viel.

Toen hij weer wakker was was hij aan een paal gebonden. Het bleek de paal met de varkenskop te zijn. De varkenskop was vlak boven hem.

'Dom varken,' zei één van de indianen, terwijl de andere indianen lachten. Een wat oudere indiaan kwam naar voren. Hij drukte een mes op de keel van Harm. 'Jullie blanken hebben alles verziekt,' zei de oude indiaan. 'Jullie zijn een vloek. Wij weten precies wat wij met jullie moeten doen. Jij gaat geofferd worden aan de paal met de varkenskop.'

Harm wordt wakker in zweet. Hij had alles maar gedroomd. De indiaan slaapt nog steeds op het zolder, en zijn kinderen zijn bij oma. Die ochtend moest hij naar school om les te geven,

maar de nachtmerrie zit hem nog steeds in de keel. Hij heeft moeite met spreken, en besluit af te bellen. Hij voelt zich duizelig en misselijk. Na een tijdje wordt hij gebeld door Ko. Hij doet zijn hele verhaal, en dan wil oma hem ook even aan de telefoon. Oma is erg in paniek, en zei dat hij een domme fout had gemaakt, omdat de indianen met boze magie werken. Die nachtmerrie was daar een teken van. Harm zag nog steeds geen kwaad in de indiaan. 'Iedereen droomt weleens naar,' zei hij tegen oma.

'Maar je bent ziek,' zei oma. 'Er kunnen wel duistere krachten aan het werk zijn, jongen, vergis je er maar niet in. Of misschien heeft die indiaan wel allerlei ziektes naar binnen gebracht. Die mensen leven niet echt hygienisch.'

Harm werd zieker en zieker, en moest naar het ziekenhuis voor onderzoek. Oma kwam hem ook opzoeken met de kinderen. Ze schudde haar hoofd. 'Ik heb je er altijd zo voor gewaarschuwd geen bosmensen binnen te nemen. Ze zijn niet te vertrouwen.'

Oma besloot om bij Harm in te wonen om voor de kinderen te zorgen. Harm was erg depressief. Gelukkig was het geen ernstige ziekte, dus hij kon snel weg uit het ziekenhuis. Tante Buurtje zou de kinderen een tijdje op vakantie nemen naar een tropisch eiland, zodat Harm helemaal tot rust kon komen.

Tante Buurtje was een vrolijke vrouw, als zonneschijn, en zij zorgde ervoor dat de kinderen helemaal over de dood van hun moeder heenkwamen. Maar met Harm ging het steeds slechter.

Op een nacht kon Harm niet meer verder. Hij moest hier weg. Hij rende het bos in, zijn huis achterlatende. Oma sliep.

Na een lange tijd rennen kwam Harm aan bij de indianenstam. Hij smeekte of hij daar kon wonen. Ze waren direct erg aardig. Ook de indiaan die Harm geholpen had was erbij. Oma had hem weer het bos ingestuurd toen Harm in het ziekenhuis lag. Harm kreeg zijn eigen rieten hut. Oma was erg in paniek. Ze wist niet waar Harm was, maar had een vermoeden, omdat Harm zo vaak tegen haar zei dat hij weg wilde, het bos in, om te leven met de indianen. Toen Harm maar niet terug kwam en zo lang weg bleef besloot oma op onderzoek uit te gaan. Ze begreep hem wel een beetje, maar wilde toch zekerheid. Na lang lopen zag ze in de verte het indianen-kamp, en hoorde zijn luide stem al. Oma was erg opgelucht. Even wilde ze hem zien, en toen ze in de verte een glimp van hem opving keerde ze weer terug. Ze wist dat ze hem toch niet tegen kon houden, en toen Harm in het ziekenhuis lag kwam ze erachter dat de indiaan die bij Harm logeerde eigenlijk een hele aardige man was. Ook de kinderen hadden er

vrede mee toen ze het hoorden. Oma zou nu voor hen zorgen. Bep dacht er niet aan om in een indianen-stam te wonen, maar Ko dacht er over om zijn vader in het kamp te bezoeken, en misschien daar ook te blijven. Niet alleen omdat hij zijn vader miste, maar ook omdat het bos hem aantrok. Voor hem was het ook heel interessant dat zijn vader nu contact had met de indianen, en zelfs één van hen was geworden, terwijl hij er vroeger altijd voor waarschuwde.

Na een tijdje ging ook Ko in het bos wonen, bij zijn vader en de indianen. Oma en Bep bleven in het huis wonen. Zij konden het goed met elkaar vinden. Ook tante Buurtje kwam vaak bij hen op bezoek. 'Ach,' zei tante Buurtje, 'Harm heeft gewoon een vrouw nodig. Dan blijft hij wel weg van die inboorlingen. Hij heeft gewoon niets te doen.'

'Tegen mij zei hij dat als hij ooit nog een relatie wilde, dan met een bosvrouw, met een indiaanse vrouw,' zei Bep. 'Maar daar was hij nog helemaal niet aan toe, en dacht er ook niet over, omdat hij nog zo stoeit met de dood van moeder. Hij is ook bang om weer gehecht aan iemand te raken, en die persoon dan weer te moeten verliezen.'

'Ja, dat is ook waar,' zei tante Buurtje. 'Maar heus, het kan hem misschien opvrolijken. Hij kan gewoon met zijn nieuwe vrouw zo nu en dan het bos inwandelen, dat helpt ook.'

'U begrijpt het niet, tante Buurtje,' zei Bep. 'Hij wil in het bos wonen. Hij wil niet terug naar het dorp.'

'Jammer dan,' zei tante Buurtje. 'Ik hoop dat hij een goed leven heeft daar.'

Oma knikte. Tante Buurtje kwam meer en meer logeren bij oma en Bep, en besloot na een tijdje bij hen in te trekken. Drie vrouwen in een huis. Het was een echt vrouwenhuis, en het was er altijd erg gezellig. Maar Harm en Ko dachten er niet aan om terug te komen. Zo leefden de drie vrouwen vele jaren bij elkaar, en het was een reuze gezellige en goede tijd. Maar toen stierf oma plotseling, en niet lang daarna ook tante Buurtje. Nu was Bep helemaal alleen, en depressies begonnen haar aan te vliegen. Ze kon het allemaal maar moeilijk verwerken, en deze keer begon ze haar vader en Ko heel erg te missen. Ook zij ging naar het bos, en zocht de indianenstam op om daar te wonen. Ze hadden dan wel helemaal geen familie meer buiten elkaar, maar de indianen waren nu hun nieuwe familie.

Toch kon Bep hier ook niet helemaal goed aarden. Ze voelde zich verscheurd tussen twee werelden. Ze leek steeds depressiever te worden, en er bleek geen kruid tegen opgewassen te

zijn. Harm en Ko deden van alles om haar op te vrolijken, en ook de indianen. Op een dag werd ze naar de medicijn-man gebracht. Hij liet haar ruiken aan wat rode veren, en gaf haar een medicijn. Toen bond de medicijn-man de rode veren in haar haar.

'Het grote geheim is wat jij moet zien,' zei de medicijn-man. 'Ik zal jou op een reis nemen door het bos naar het grote geheim.'

Met goedvinden van Harm en Ko ging Bep op een bosreis met de medicijn-man. Ze gingen heel diep het bos in, langs meren en heuvels, tot een plaats waar de wilde dieren waren. Ook hier was een meertje. De medicijn-man smeerde haar in met zand, modder en klei. Ook smeerde hij zichzelf hiermee in, en nu zouden ze het meertje overzwemmen. Na een tijdje kwamen ze aan bij een struik die over het meertje hing. Aan de stam van de struik lag een kleine panter. De medicijn-man nam haar mee langs de panter. Vlakbij was een grot. De medicijn-man zei dat de panter de bewaker was van de grot. De medicijn-man nam haar diep in de grot. Ook in de grot was een meertje, en een spook-achtig geluid. Plotseling was er een verschijning. Het was erg licht.

'Waarom zijn jullie gekomen,' sprak de gestalte.

De medicijn-man maakte een buiging en zei : 'Dit is Bep. Zij heeft last van depressies, en ik dacht dat het haar zou helpen om het grote geheim te zien.'

'Depressies is de roep van het grote geheim,' zei de gestalte. De lichtende verschijning had een kap op, en een lang gewaad. Ook had de gestalte een speer. 'Ik waak over het grote geheim,' zei de gestalte, 'maar depressie is de sleutel. Ik waak over de zielen van het woord. Ook haar moeder is hier, haar oma, en haar tante. Nog veel meer zielen zijn hier. Deze depressie is haar verbinding met hen, maar die verbinding is verbroken. Ik ben de grote verbinder. Ik heb deze weg gemaakt. Laat haar dichterbij komen. Ik zal haar hart genezen, en haar hoofd tot rust brengen.' Toen vaagde de gestalte weg, en een lichtende weg verscheen voor hen. 'Kom mee,' zei de medicijn-man, en stapte op de weg. Het was een soort tunnel die toen begon te draaien. Bep werd duizelig. Droomde ze dit ? Voorzichtig stapte zij ook op de weg. Ze leken in een heel nieuw bos te komen. Bep voelde een band om haar hoofd komen, en stralen kwamen naar binnen om haar hart te voeden. 'Kom verder,' zei een stem. Het was een donkere, lage stem, die steeds lager werd. Ze zag weer een verschijning, dit keer zonder kap, die een miniatuur koe in zijn handen had. 'Dit is het woord,' zei de verschijning die daar in lange gewaden stond. Plotseling begon er melk uit de koe te komen. 'Woord, spreek,' zei de verschijning luid. Toen stond er een paal met een koeienkop op. De melk begon te stromen en te stromen, totdat Bep en de medicijnman er bijna in zwommen. 'Ik ben het grote geheim,' zei de koeienkop. 'Als het middernacht is, dan verander ik in een varkenskop, en dan is het grote geheim van jou.'

'Wacht eens even,' zei Bep. 'Hier heb ik een keer over gedroomd. Nee, dat kan niet waar zijn.'

'Wat bedoel je ?' vroeg de medicijn-man.

'Ik heb dit al weleens eerder gezien,' zei Bep. 'We moeten wachten tot middernacht, en dan zal de varkenskop spreken.'

'Precies,' zei de medicijn-man. 'Het is de strijd tussen hebzucht en honger, onthechting. Het is de stem van depressie, maar tegelijkertijd het medicijn.'

Ze bleven wachten tot het middernacht was. Toen veranderde de koeienkop in een varkenskop.

'Ik ben overwonnen,' zei de varkenskop. 'Willen jullie mijn geheim zien ? Het geheim wat ik al voor vele eeuwen verborgen heb gehouden ?'

Bep knikte, en stapte dichterbij. Toen ineens begon de varkenskop vuur te spuwen. Bep schrok, en rende naar achteren. De medicijn-man hield haar vast. 'Hij is het geheim aan het openbaren.' Weer spuwde de varkenskop vuur. 'Ik bedank jullie alvast voor het komen. Jullie hebben het welverdiend om dit te zien. Ruben, Simeon, Levi, Juda, Gad, Aser, Issaschar, Zebulon, Jozef, Benjamin, Dina, Efraim, Manasse' En weer spuwde de varkenskop vuur, en begon woest te worden. Zijn kop werd helemaal rood. 'Ik ben hier om deze zegels te verbreken !' riep de varkenskop. 'Dat is mijn taak, om de zegels der stammen te verbreken !'

'Niemand dan jullie zijn gekomen om dit geheim te zien,' zei de varkenskop toen rustig. Een gouden cirkel met daarop de stenen van de stammen begon rond te draaien en te branden. 'Deze gouden cirkelzaag, deze gouden cirkelzaag ...' riep de varkenskop. En toen ontplofte de cirkel. Een tunnel verscheen voor hen. 'Ga de tunnel binnen,' zei de varkenskop nors. Bep en de medicijnman liepen haastig door. Achter hen werd een deur gesloten.

'Jullie willen het geheim toch zien ? Jullie willen het geheim toch zien ?' riep de varkenskop. 'Voor eeuwig is dit verborgen gebleven, maar jullie hebben overwonnen. De sleutel van

depressies heeft jullie hier gebracht.' Achter de varkenskop verscheen een troon met een oude vrouw erop met lange vieze haren. 'Het geheim is gemanifesteerd in haar,' zei de varkenskop. De vrouw stond op, en liep op Bep en de medicijn-man af. Maar als door de bliksem werd ze teruggeslagen. 'Ik moet altijd op deze troon zitten,' jammerde ze. 'En dat omdat ik voor de hebzucht heb gekozen. Mijn varken is nu slechts een kop, om mij te verraden. Ik dacht altijd maar aan eten, en meer rijkdommen, om mijn macht te laten zegevieren. Maar mijn varken is tegen mij gekeerd nu, en heeft mijn schuilplaats verraden. Dom varken !' krijste ze. 'Ik zit nu voor altijd aan mijn stoel vastgeplakt. Ik heb de dorpen en de steden ontworpen, en ik heb ze groot gemaakt ! Dat is alles wat ik kan ! Dit is mijn troon, en ik ben aan het smelten !' jammerde ze. 'Ik heb de ring der stammen gecreeerd als het orakel van mijn toverboek waarmee ik de dorpen en steden heb behekt. Maar jullie hebben de ring verbroken !' krijste ze, terwijl ze vuur spuwde. 'Hoe meer vuur ik spuw, hoe meer ik smelt. Mijn woede is mij aan het verteren,' jammerde ze. 'Maar ik heb jouw familie, en ik zal ze meetrekken in mijn val,' krijste ze. Haar stem echode. Bep trilde even. Tot haar grote schrik begon de rode troon waarop de heks zat te bewegen, maar gelukkig schoot de troon weer terug als door elastiek.

'Ik weet je naam, ik weet waar je woont !' krijste de heks. 'Hier is het grote geheim : De stammen zijn de steden en de dorpen.' Toen viel de stoel om, en de heks begon weg te smelten. Weer begon een cirkel voor hen te draaien, maar deze begon langzaam weg te smelten. Toen begon een andere cirkel voor hun ogen te draaien en te krijzen, maar ook deze begon langzaam weg te smelten.

'Ik weet waar je woont !' werd er in de verte geroepen. Plotseling viel Bep neer. Gelukkig konden de armen van de medicijn-man haar opvangen. 'W...w...wie was dat ?' vroeg Bep.

'Je bent in de matrix van het bos,' zei de medicijn-man. 'Het is een raadsel wat je moet oplossen. Er is een hogere natuur, die het grote geheim is.'

'Ik ben te depressief,' snikt Bep. 'Ik kan niet goed nadenken. Het vermoeit me.' De medicijn-man nam haar in zijn armen. 'Juist door depressie, leegte en vermoeidheid wordt het raadsel opgelost,' zei hij. 'Niet door goed nadenken. Nadenken is een valstrik. Het labrynt moet namelijk overwonnen worden. Het is een gevecht.' Bep begint harder te snikken. 'Ik ben zo moe. Ik kan het niet meer volhouden. Alles slaat op me in.'

'Ik bescherm je,' zei de medicijn-man. 'Je moet je innerlijke vijanden overwinnen, en dit is de perfecte plaats. Het is nu of nooit. Juist in je depressies kun je de vijand een grote slag slaan.'

'Het vreet me aan, medicijn-man,' snikte Bep. 'Ik ben hier niet tegen opgewassen.'

'Haal rustig adem,' zei de medicijn-man. Hij leidde haar tot een stomend, kolkend meertje, waar hij haar onderdompelde en begon te wassen. Hij haalde zijn hand over haar voorhoofd. 'Zoveel spanning op je hoofd,' zei hij. Het meertje was heel warm. 'Dit is de overgang naar de dromenwereld, heel diep in het bos,' zei de medicijn-man. 'De planten, kruiden en bloemen zijn hier namelijk veel sterker, zijn veel meer zaaddragend, en veroorzaken daardoor een veld van hallucinaties. Ik spreek nu tot je door de hallucinaties, al voor een geruime tijd. Dit is ook een hallucinatie.'

'Wat wonderlijk,' zei Bep. 'Ik wil nog dieper het bos in.'

'Ja, maar verderop zijn de nachtmerries,' zei de medicijnman. 'De planten daar zijn wel nog sterker dan hier.'

'Interessant,' zei Bep. 'Nou, laten we dan maar hier blijven,' zei Bep.

'Ja,' zei de medicijn-man, 'want die nachtmerrie-hallucinaties doen net alsof je dan in de dorpen en de steden terecht komt, maar het is gewoon nog dieper in het bos.'

'Hmmm,' zei Bep. 'Dus u wilt zeggen dat toen wij in het dorp woonde, wij gewoon onder de invloed van zware planten waren dieper in het bos ?'

'Precies,' zei de medicijn-man. 'Je bent nu daarvan aan het afkicken, en dat is ook heel confronterend.'

'Ik ben bang,' zei Bep.

'Wij gaan daar alleen naartoe als wij een tegengif hebben genomen,' zegt de medicijn-man. 'Wij nemen dan soms stoffen van die zware planten, omdat in kleine hoeveelheden, in een veilig gebied, deze stoffen als medicijn kunnen werken. Maar als je er teveel van neemt, dan ga je dus echt dorpen en steden hallucineren als nachtmerries.'

'Was het overlijden van mijn moeder ook zo'n nachtmerrie-hallucinatie ?' vroeg Bep.

De medicijn-man knikte. 'Ja, en dat was een hele zware stof, die jarenlang in het lichaam kan blijven doorwerken.'

'En tante Buurtje en oma, hun overlijden, was dat hetzelfde ?' vroeg Bep.

De medicijn-man knikte weer. 'Ja, allemaal hetzelfde. Het is zware troep, waar veel te veel van genomen is, en je was in onveilig gebied. Het hangt daar in zware doseringen gewoon in de lucht, en dat werkt dag en nacht op je.'

Bep begint weer te snikken. 'Ik voelde me zo rot, en ik voel me nog steeds rot. Ik mis ze zo erg. Dus het was allemaal niet waar ? En waren zij zelf dan ook een hallucinatie, en bestonden zij dan helemaal niet ?'

De medicijn-man was even stil. 'Kind, je moet nog veel leren,' zei hij.

'Nee, ik wil het weten,' zei Bep in paniek. 'Bestonden moeder, oma en tante Buurtje echt, of waren het slechts hallucinaties ?'

'Ze bestonden in andere vormen,' zei de medicijn-man. 'Maar niet zoals je ze kende. Het waren dorps hallucinaties, dus alles was dorps. Het begon misschien goed, maar het was een geladen nachtmerrie, wat betekent dat het je langzaam in een tragedie zou zuigen. Het zijn roofplanten, Bep. Het zijn hele gevaarlijke planten, die alleen wij als medicijn-mannen veilig kunnen gebruiken. Zoals ik al zei gaat dat in hele lage doseringen, en in veilig gebied. Dan dient het als een medicijn, en we gebruiken het in de oorlog en in de jacht in hogere doseringen. Het is dan goed gif. Wij moeten in ieder geval voldoende tegengif hebben om hier tegen bestand te zijn.'

'Wat voor tegengif is dat ?' vroeg Bep nieuwsgierig.

'Wij kweken daarvoor bepaalde spinnen,' zei de medicijnman, 'die wij dan melken voor hun gif. Maar ook dit gif mag niet genomen worden in te hoge doseringen.'

'Waarom niet ?' vroeg Bep.

'Omdat dat verlammingen kan brengen,' zei de medicijn-man. 'Ook heeft het in hoge doseringen hetzelfde effect als de roofplanten.'

'Klinkt eng,' zei Bep. 'Ik begin flink bang te worden van al deze dingen. Wat als er op dit moment iets goed fout zit, want u zei dat ik nu ook aan het hallucineren ben ?'

'Leer en ervaar,' zei de medicijn-man. 'Als je er telkens weer wat bijleert, dan zal dat je steeds meer rust geven. Steeds meer zul je dan het grotere plaatje zien om je inzicht te geven.'

'Toch is het eng,' zei Bep. 'Wat als je het verkeerde erbij leert, en dat je zo dieper en dieper in de kronkels wordt geholpen ?'

'Wanneer de student klaar is om meer te leren, komt de leraar,' zei de medicijn-man.

'Ja, maar de leraar kan bedriegen,' zei Bep.

'Niet als de student blijft onderzoeken, open blijft staan, om tot de dieptes van de kennis te komen,' zei de medicijn-man.

'Nou, ik weet het nog zo net niet,' zei Bep. 'Sommigen zijn erg sluw. En een foutje is snel gemaakt.'

'Voorzichtigheid is de moeder van de waarheid,' glimlachte de medicijnman.

'Ik ben voorzichtig en bang,' zei Bep. 'Ik begin bijna paranoïde te worden nu. Dit is echt heel eng.'

'Ik kan je helpen met wat tegengif van de speciale spinnen die wij kweken,' zei de medicijnman.

'Wat voor spinnen zijn dat ?' vroeg Bep.

'Pajiet-spinnen,' zei de medicijnman. 'Die zijn heel zeldzaam, maar worden al sinds eeuwen in het geheim gekweekt door onze stam. Het gif breekt heel snel de andere giften af.'

'Ja, ja,' zei Bep. 'Maar kom je zo niet in een andere hallucinatie terecht ? Leven wij niet allemaal in hallucinaties ?'

'Slimme meid,' glimlachte de medicijnman. 'In wezen zijn er alleen goede en slechte hallucinaties, ja. Alles is gebaseerd op hallucinaties.'

'Lekker ingewikkeld,' zei Bep. 'Dus misschien besta ik helemaal niet, of in een andere vorm.'

'Je moet hierin je pad leren te vinden, Bep,' zei de medicijnman. 'Wil je het tegengif ?'

'Ja, doe maar,' zei Bep. 'Ik heb toch niets te verliezen.'

Snel spoot de medicijnman iets in haar arm, en het leek wel alsof er nog iets in haar werd gespoten, als in haar arm buiten haar arm. Bep werd direct wakker alsof er een waas van haar ogen was weggetrokken. Alles was heel helder nu, en ze zag de medicijnman met haar arm in zijn hand. Hij had daar net iets ingespoten. Bep haalde diep adem. 'Interessant,' zei ze. 'Dus we hadden beiden dezelfde hallucinatie ?'

'Ja, ik ben in verschillende lagen van de natuur,' zei de medicijnman. 'Ik heb leren dubbellevens, en leren switchen.'

'Interessant,' zei Bep. 'En dat kun jij me ook leren ?'

'Natuurlijk,' zei de medicijn-man. Samen gingen ze terug naar het kamp, en Bep had natuurlijk veel te vertellen. Ze voelde zichzelf al een stuk beter nu.

Bep werd steeds nieuwsgieriger naar die planten dieper in het bos. De medicijn-man vertelde haar dat het vlees-planten waren, die op geslachtsdelen leken. Zij die onder de bedwelming hiervan kwamen zouden zelfs hallucinaties van geboorte kunnen krijgen, waardoor ze al hun herinneringen verloren. Juist omdat Bep's depressies na een tijdje sterker dan ooit terugkwamen wilde ze hier zo graag naartoe. De medicijn-man kreeg hier hoogte van en waarschuwde haar. Hij zei dat het alleen maar erger zou worden als ze daar naartoe zou gaan. Hij vertelde haar ook dat ze juist daar vandaan kwam, en dat ze daarom zo'n verschrikkelijk leven had gehad. Maar Bep wilde terug, want haar depressies waren erger dan ooit tevoren. De medicijn-man wist dat hij iets moest doen. Hij kon daar wel naartoe met voldoende tegengif, omdat hij een volleerd medicijn-man was, maar Bep was onervaren. Bep kon niet meer wachten. Ze zei dat er niets meer te verliezen was, en dat het toch niet meer erger kon worden. Bep begon ook aan alles te twijfelen, juist omdat het zo slecht met haar ging. De medicijn-man bleef zeggen dat afkicken een heel zwaar proces was, en dat het soms wel erger was dan ooit tevoren. Dat hoorde bij het proces. Het was een heel zwaar gevecht. 'Ik kan het niet meer aan, medicijn-man,' zei Bep.

'Volhouden, meid,' zei de medicijn-man. 'Blijf studeren, en voordat je het weet kun je daar samen met mij naartoe.'

Maar Bep kon niet meer. Ze nam dezelfde dosering tegengif die de medicijn-man had voorgeschreven, en rende op een nacht het bos in. Ze bleef maar rennen en rennen. Na een tijdje was ze omringd door prachtige struiken van vlees die inderdaad op een soort geslachtsdelen leken. De draden waren heel dun, en bovenop was een soort gezwollen vruchtbaar deel met een prachtige roze kleur. Hier stroomde sap uit, waarvan Bep wist dat het een heel gevaarlijk sap was. Even stond ze als aan de grond genageld. Ze wist dat ze nu een heel groot risico nam. Eigenlijk was het nog helemaal geen tijd om hier naartoe te gaan. Plotseling voelde ze wat springen in haar hoofd. Het sap leek binnen te stromen. Ze begon te krijsen en te huilen. 'Ik kan niet meer,' huilde ze. 'Waarom martelen jullie me zo ?'

Van achteren was ze door een pijl geraakt. Toen viel ze bewusteloos. Achter haar stond de medicijn-man die haar op zijn schouder nam. Dat was op het nippertje. Hij bracht haar veilig naar het kamp. Na een tijdje werd ze heel zwakjes wakker. 'Oh, het was prachtig,' zei ze, terwijl ze nog steeds onder bedwelming was. 'Maar toen overweldigde me het, en ik werd zo bang.'

'Je was nog niet klaar, meid,' zei de medicijn-man. 'Ik heb je op het nippertje kunnen redden. Ze hadden je bijna meegesleurd in hun stroom.'

'Het was zo spannend,' zuchtte Bep.

'Nee, het was gevaarlijk,' zei de medicijn-man.

'Maar het was zo prachtig,' zei Bep, 'zo adembenemend.'

'Bep, wacht jij nou maar rustig totdat het tijd is dat we daar samen naartoe kunnen gaan. Ik moet je nog enkele dingen uitleggen, en dan ben je klaar. Je hebt nu alvast even een voorproefje gehad, maar dat was niet de bedoeling. Het had je je leven kunnen kosten. Dit zijn geen dingen om mee te spelen,' zei de medicijn-man.

'Ik weet dat je bezorgd bent,' zei Bep. 'Ik weet dat je de waarheid spreekt, maar ik kon niet meer. Ik moest het gewoon zien. De drang in mij was te sterk. Het was als gekrijs in mijn hoofd.'

'Je moet nog veel leren, Bep,' zei de medicijn-man. Bep knikte. Ze had nu wonderlijke dromen die haar leken voor te bereiden. Maar Bep beseftte niet dat juist de planten van vlees dit allemaal gesimuleerd hadden. Ze hadden haar alreeds gevangen, en gaven haar hallucinaties alsof ze nog veilig bij de medicijn-man was. Iedereen van het kamp begon zich steeds vreemder en gemener tegen Bep te gedragen, ook de medicijn-man. Bep had nog steeds niets door. Voor haar was dit een aanzet om weer terug te gaan naar de vlees-planten, niet wetende dat ze allang weer onder hun macht was. Ze had het gevoel dat iedereen haar haatte, dus ze zei tegen haarzelf : 'Kom ik om, dan kom ik om.' Op een nacht begon ze weer te rennen. Ze wilde terug naar de vlees-planten. Ze zag de prachtige planten in de verte die naar haar lonkten. Ze zakte langzaam in een rivier omringd met de meest wonderlijke en prachtige vlees-planten. Dit keer had ze geeneens tegengif genomen. Ze verlangde hier zo naar. Langzaam zonk ze in de rivier, tot aan haar nek. De rivier was vol van het zaad van de wonderlijke planten, en langzaam begon ze te drinken. Ze wilde hallucineren om van deze depressies af te komen. Ze voelde zich wonderlijk.

Ze was het gepraat van de medicijn-man zat. Ze wilde leven. Ze wilde genieten van de prachtige natuur. Ze wilde niet naar school. Er was al genoeg tegen haar gesproken in haar leven. Ze was er moe van. De medicijn-man was niet meer wie hij was, en de anderen ook niet.

In het kamp in de werkelijkheid was inmiddels grote paniek, omdat Bep verdwenen was, en maar niet terugkwam. De medicijn-man vermoede dat ze naar de vlees-planten was gegaan. Hij besloot er naartoe te gaan met voldoende tegengif om te zien of er sporen van haar waren. Diep in de velden van de vlees-planten vond hij haar. Ze lag daar op de grond. Hij wist dat ze zo had geworsteld met depressies en kon haar zo goed begrijpen. Maar toch wist hij dat scholing het beste was voor haar. Ze moest afkicken en tot de waarheid komen. Met wat medicijnen kon hij haar terugbrengen tot de werkelijkheid, en ze werd huilend wakker, heel zwak. Ze kon niet praten, maar wel een beetje lopen. Heel voorzichtig liep hij met haar terug naar het kamp. Ko nam haar direct in zijn armen.

Ze gebruikte vuile taal, omdat ze nog steeds dacht aan wat zij haar hadden aangedaan in haar hallucinaties. De medicijn-man maakte haar duidelijk dat ze in een simulatie-realiteit was gekomen door de hallucinaties van de vlees-planten, die ook het kamp hadden gesimuleerd en alle kamp-bewoners, als gevolg van haar tochtje. Toen hield ze Ko stevig vast. Ze was blij dat ze gered was. Het had ook anders kunnen aflopen, want soms verslonden de vlees-planten hen die tot hen kwamen. Waarschijnlijk had het tegengif haar gered, en het feit dat ze toch al wat kennis had.

Bep had van haar fouten geleerd. Ze wilde nu goed bij de les blijven. Na een lange periode kon ze dan eindelijk met de medicijn-man mee naar de planten van vlees. Ze keek haar ogen uit, en de medicijn-man liet haar vele geheimen zien. 'Deze planten zijn heilig,' zei de medicijn-man. 'Eens in de zoveel tijd kiezen ze iemand uit die hen goed heeft behandeld, en die veel van hen afweet, en zo iemand zal dan voor altijd tussen hen kunnen wonen. Zij wonen meestal dieper in de velden van de vlees-planten, daar waar je niet zomaar kunt komen.'

'Interessant, dat lijkt me wel wat,' zei Bep. 'Ik vind het hier prachtig.'

'Zelfs ik ben nog niet eens zo ver,' grapte de medicijn-man.

Bep hoorde heldere stemmen in haar hoofd, waarvan de medicijn-man zei dat het de stemmen van de vlees-planten waren. Ze hadden haar op het oog. Ze wilden met haar communiceren. Ze wilden haar onderwijzen.

Ze vertelden haar van een zee die achter de velden van vlees-planten lag, en ze nodigden haar uit daar naartoe te gaan. Zij moest hiervoor de medicijn-man achter haar laten. Ze moest over een zanderig pad, en de planten hier begonnen steeds wonderlijker te worden. Er waren allerlei soorten roze lichten in haar hoofd, als stralen-kransen. Ze vertelden haar dat zij een uitverkorene was. De zee stond vol met prachtige planten van vlees. Ze communiceerden door stoom en een soort vuur, en allerlei sappen. Sommige van die sappen leken wel kokend, en die werden hier en daar uitgespoten. Bep kreeg een heel warm gevoel. Het leek alsof delen in haar hoofd aan elkaar verbonden werden. Ze had ineens veel minder hoofdpijn, alsof er bruggen in haar hoofd werden gebouwd. De planten van vlees zeiden dat ze in haar hoofd leefden. Deze zee was de zee van communicatie. Ze wilden haar genezen en voorbereiden op haar taak. Bep begon te lachen. Haar depressies begonnen weg te smelten. Alles binnenin haar bleek te werken door sappen en vuren, en alles binnenin haar was gemaakt van vlees-planten, als een grote puzzel die in elkaar gezet moest worden. Bep was in een gelukkig gevoel. Er borrelde zoveel in haar op. Hier kon zij verder studeren, en de planten van vlees zouden haar alle eilanden van de zee laten zien, en haar al hun geheimen vertellen. Dit waren tijden van grote genezing, en van kennis. Een rood vuur scheen bezit van haar te nemen, en allerlei rode sappen, ook kokende rode sappen die voortspotten. Verder was het een heel tropisch klimaat.

Deze planten hadden heel wat te vertellen. Wat er allemaal verkeerd was gegaan, en wat er allemaal moest gebeuren. Bep begon steeds meer van haar verleden te vergeten, als door een nieuwe geboorte. Toch herinnerde ze ook dingen, maar dan op een hele andere manier. Deze dingen hadden waarde, maar waren in de verkeerde vormen tot haar gekomen. Nu kon alles recht gezet worden zoals het was. Ze had zicht gekregen in de nacht. Het was het vuur van de vleesplanten die haar hoofd had verlicht. Dit waren allerlei soorten vuren, die ook werkten door allerlei sappen. Weelderige struiken namen haar mee door de zee, waardoor alles begon te duizelen in haar. Alles werd gemixt in haar hoofd, en nieuwe vormen kwamen voort. Het was als een pretpark in de zee. De zee-planten fluisterden in haar, en trokken haar naar de eilanden.

In dit proces begon ze haar identiteit te verliezen, tot het punt dat ze niet meer wist of ze nu een man of een vrouw was. Ze voelde zichzelf als een oude man. In de verte leek het wel alsof ze Ko zag staan, haar vader, en de medicijn-man, en ze miste hen, maar het leek wel alsof dat van een lang vervlogen tijd was, alsof ze niet meer bestonden. Plotseling kroop er een gevoel van depressie op haar, en de gestalten bleken weg te vagen. Ze had heimwee, maar de drangen van de vlees-planten waren te groot. Waar trokken ze haar naartoe? Het leek wel alsof ze in een grote woestijn was aangekomen, alsof ze iets heel groots moest voorttrekken, als een kar door de woestijn. Ze voelde zich oud, als een oude man, als Kain. 'Kom tot het land Nod, als een oase in deze woestijn,' werd er gefluisterd. Ze wist niet meer of ze de planten van vlees nog wel kon vertrouwen. Ze voelde zich als een slaaf, en dan in meerdere dimensies tegelijk, want ze voelde zich ook een slaaf van een schip. Ze wilde overboord springen, maar ze was geketend. Ze moest roeien. Ze was een roei-slaaf. 'Oh, waar ben ik toch in terecht gekomen,' jammerde ze. 'Ik heb waarschijnlijk veel te veel van die troep genomen. Het is zware drugs. Oh, waar ben ik toch aan begonnen. Ik ben al tijden mezelf niet. Ik heb er al veel te lang mee lopen experimenteren. Dit is een 'bad trip,' een 'bad trip,' girl. Wat heb ik mezelf toch

aangedaan.' Ze hoorde gelach in haar hoofd, alsof alles aan het scheuren was in haar hersenen. 'Je wilde het grote geheim toch zien ?' lachte de stem in haar hoofd.

Plotseling vaagde het allemaal weg, en zag ze de medicijn-man voor haar staan. Hij sloeg een arm om haar heen, en zei : 'Eindelijk heb je dan het grote geheim gezien.' Toen liepen ze samen terug naar het kamp.

De Stad van Eros

Zij zat daar, omringd door ogen, met een blauwe mond. Roze olifantjes stonden om haar heen, en de ogen hadden vleugels en zongen zo mooi. Er kwam een roze kracht uit de ogen, die door elkaar heenstroomde. Ook droop er een slijm uit de ogen. Zo was er het oog van wijsheid, het oog van liefde, het oog van genezing, het oog van schoonheid, het oog van kracht, het oog van puurheid, en het oog van licht. Het waren zeven ogen, haar dienstknechten. Zij spraken tot haar als een orakel, maar vaak waren zij stil. Zij droegen de geur van de bossen en de wateren, en zij leefde als in een visioen.

Verderop stond de boom der hyena's. Onder deze boom regeerde de zwarte koningin met haar legioenen over alle witte mannen. Zij schreeuwde, en had veel bloed te verbergen. Onder de last van een ongeboren kind werkte zij. De boom bracht een vergif voort, haar vergif. Hiermee had zij de witte mannen in schuld gebonden. Zij konden deze schulden niet betalen. Zij leefden in honger onder de tirannie van de zwarte koningin. Zij voerde hen met vergif vanuit zwarte borsten, en dichtbij stond een spiegel. In de spiegel was er een wereld waar de witte koning regeerde over de zwarte vrouwen, een omgekeerde wereld, maar niemand kon deze wereld bereiken. De zwarte koningin bewaakte de spiegel bijna hysterisch. Maar de zwarte koningin stierf, en haar dochter nam het over. Haar dochter was zo lief, als de goedheid zelf, en iedereen was blij met deze koningin. En men vergat de boom der hyena's, en men vergat de spiegel, want iedereen leefde nu in geluk en zaligheid. En de spiegel en de

boom der hyena's werden verbannen naar het rijk der nachtmerries. Maar zeker bij zeker kwam het land onder invloed van de witte spin, een vreemd en gevaarlijk medicijn.

Zelfs mensen konden verstrikt raken in de webben van deze spin. Zij werden dan tijdenlang uitgehongerd, en moesten van een vreemd vergif eten, wat de spin hen voerde, en zij werden voortdurend gewassen in het speeksel van de spin. De slachtoffers zouden dromen krijgen of hallucinaties van het meest overheerlijke voedsel, wat onbereikbaar voor hen was. Ook zouden ze nachtmerries krijgen dat ze in een varken of een gnoe veranderden, en geplaagd worden door doodsangsten. Na een tijd zou de witte spin dan veranderen in een zwarte spin, om aan de maaltijd te beginnen. Sommigen zeiden dat de witte spin eigenlijk niet wit was, maar zwart, en dat het alleen maar wit lijkt, also het zijn tanden laat zien. Ook zeiden sommigen dat het de wraak was van de zwarte koningin. De nieuwe koningin wilde er niets aan doen, omdat zij dacht dat het misschien de terugkeer van haar moeder was.

Maar op een dag kwam de witte spin in het paleis en wilde de nieuwe koningin ombrengen. Nog steeds durfde de nieuwe koningin niets te doen, en vluchtte naar het bos. De witte spin nam de troon. Direct veranderde de witte spin in een witte koning, zodat sommigen dachten dat het de wraak van de spiegel was. Maar alweer gingen de witte mannen in gevangenschap, dus het zou toch heel goed mogelijk de zwarte koningin kunnen wezen, in één van haar gedaantes.

De witte spin vond dat de nieuwe koningin moest sterven. De witte spin verliet zijn troon en ging het bos in om naar haar te zoeken. Hij moest en zou haar vinden, en toen hij haar vond was ze erg verschrikt. 'Alstublieft,' zei het meisje. 'Laat mij leven, ik heb u toch niets aangedaan ? Ik smeed u, geef mij een kans, en laat mij de redenen weten waarom u mij wilt doden.'

Maar de spin antwoordde niet, en begon het meisje aan stukken te rijten. Het volk ging ten onder in doem meer dan ooit tevoren. De spin veranderde vaak van geslacht en kleur, en vaak zagen mensen een hyena op een troon. Mensen begonnen nachtmerries te krijgen van hyenas die hen verscheurden, koelbloedig, zonder genade.

Totdat op een dag een reusachtige witte vlieg het land binnenvloog. De vlieg was prachtig, als betoverend. Velen dachten dat het de terugkeer was van de gestorven nieuwe koningin. De vlieg vloog het paleis binnen en begon met een rustige, zachte stem te spreken. De spin vloog de vlieg aan, maar begon weg te smelten. Een wit vuur begon de spin aan te vreten. Nog nooit had het land zo'n gekrijs gehoord, als het gekrijs van hyenas. De witte vlieg, die reusachtig was, nam de troon, en alweer werden de witte mannen bevrijd.

Zeven jaren regeerde de goede koningin, totdat op een dag een hyena het paleis binnenkwam en de witte vlieg verscheurde. Het bleek de witte spin te zijn die zich als een hyena had vermomd. Hoe zij van de dood was opgestaan begreep niemand. Weer gingen de witte mannen in gevangenschap, erger dan ooit. Zij moesten een voer eten waardoor ze in varkens of gnoes veranderden. Ze klaagden erover dat hun leven bestond uit sterven en geboren worden. 'Ja,' zei de witte spin, 'dat komt omdat jullie in het Grote Wiel van de Witte Spin zijn, van de eeuwige wedergeboorte en verslinding.'

'Dat klinkt oosters,' zei iemand.

'Nee, het is indiaans,' zei de witte spin. 'Het is een wiel, een cyclus, van vlees, niet van reïncarnatie.'

'Van vlees en niet van reïncarnatie ?' vroeg dezelfde persoon.

'Ja,' zei de witte spin, 'precies zoals ik het zeg. Daar moeten jullie witte mensen maar eens gewend aan raken. Jullie zijn gewoon onderdeel van de voedsel-keten, en in dit rijk ben ik de baas. Ik sta aan de top van de voedsel-keten, en jullie werken voor mij, sterven, en komen hierdoor weer tot leven.'

'Ja, weer om een stuk vlees te worden,' zei die iemand. 'Waar houdt dit alles op ?'

'Het houdt nooit op,' zei de witte spin.

'Bent u een filosoof ofzo ?' vroeg de persoon.

'Gaat je geen snars aan,' snauwde de witte spin. Even leek ze weer op een hyena, en even leek ze weer op een zwarte spin. Vervolgens sprak ze : 'In mijn webben zijn jullie. Wen daar maar aan.'

'Het is een vervloekte indiaanse steen,' zei iemand anders, 'een betoverd juweel. Wij hebben erin gekeken en raakten betoverd.'

'Als een Medusa ofzo ?' vroeg de andere persoon weer. Sommigen knikten.

'Hoe krijgen we dat dan weer recht ?' werd er gevraagd. Maar niemand wist de oplossing. 'Misschien is dit wel ons noodlot,' opperde iemand. In ieder geval voelden ze zich machteloos, en steeds meer hopeloos. Ze waren als opgesloten in een visioen door deze drug. Ze waren op een eeuwige boerderij, maar waar werden ze voor gekweekt ? Of werden ze nergens voor gekweekt. De witte spin richtte zich gewoon op het ritueel, als een traditie, en liet verder niets doorschemeren. 'Ik wed dat het de zwarte koningin is !' riep iemand. Sommigen knikten. 'En kunnen jullie die spiegel herinneren waarin een rijk is waar een witte koning is die zwarte vrouwen onderdrukt ? Nou, daar wil ik ook niet wezen.'

'Misschien heeft hij daar wel een reden voor,' opperde iemand anders. 'Of misschien is dat de witte spin zelf die daar een dubbelbestaan leidt, want soms verandert de witte spin in een witte koning. En de zwarte koningin bewaakte die spiegel altijd in grote histerie.'

'Of misschien zit in de spiegel een sleutel tot onze bevrijding,' zei weer een ander.

'Ik geloof daar niet in,' zei iemand, 'ten eerste niet in het onderdrukken van vrouwen, en ten tweede niet in het onderdrukken van zwarte vrouwen. Zij zijn de bron van ons leven, zijn we allemaal niet uit hen voortgekomen ? Wij hebben ze nodig, en dat ze ons onderdrukken moeten ze zelf weten, maar we kunnen niet onze bron aanvallen.'

'Jij bent het spoor bijster,' zei een ander. Spoedig liep het uit op een vechtpartij. De witte spin had haar gladiatoren opgesteld, en zaaide strijd. Om die strijd te winnen hadden ze macht nodig, en daarom begonnen ze de witte spin te aanbidden, en werd zij hun godin. Vele tempels bouwden zij voor haar, en zij genoot van hun verdeeldheid. Ze had er een lust en plezier in om strijd te zaaien, achterdocht, wantrouwen en leugens. Op alle mogelijke

manieren hongerde ze hen uit, zodat ze zich openstelden voor haar gif. Haar gif werd gezien als levendmakend, overwinnend, almachtig. Zij zagen haar als hun mogelijke bruid.

In hun grootmoed stelden zij wetten op, hun eigen webben, en bouwden kerken en psychiatrieen, en zij was daar, als het grote enigma. Zij broedde voort, ja zelfs in hun graven, maar zij was ongenadig, en gaf slechts illusies, valse hoop. En voor haar tronen werden zij in het ongelijk gesteld, de één meer als de ander.

Zij hield van de jacht en van misleidende woorden. Zij mengde haar giften op hoge bergen, en als zij afdaalde kwam zij om te doden, maar ook om op te wekken in de hel. Op een dag echter, kwam zij met een geheimenis. Ze begon te vertellen dat de witte vlieg hun enige sleutel was om van hun schuld te worden verlost, en dat haar gif was gemaakt van de witte vlieg. En ze sprak dat de witte vlieg nog eenmaal zou komen om te verlossen en te veroordelen. Op een dag ging de witte spin in een cocon en verandere langzaam in een witte vlieg. Maar deze vlieg was erger dan ze hadden verwacht. Deze vlieg bracht hen een realiteit van ongekende wreedheid. Na zeven jaren van verschrikkelijk leed stierf uiteindelijk de witte vlieg. De mensen leefden door alsof er niets was gebeurd. Ze wilden er eigenlijk niet aan herinnerd worden. Ze vonden hun eigen drug om van alles te herstellen. Zowel de verhalen van de witte spin als van de witte vlieg kwamen steeds meer en meer op de achtergrond, en men vond het ook niet meer belangrijk. Zij creerden hun eigen religies en mysteries.

De dromenkoningin was woedend. Zij had hen deze dromen gegeven, maar ze deden er niks meer mee, en ze had haar grip verloren. Een hyena rende haar kasteel binnen, en beet haar in de nek. 'Jij mag dan wel de godin van de dood zijn,' zei de hyena, 'maar ik ben de godin van de hel.' De godin van de dood rende al bloedend het kasteel uit, en rende het bos in. Maar de hyena achterhaalde haar. De hyena beet haar overal, maar vermoordde haar niet. De godin van de dood was nu de bloedende. Naar haar aard zocht ze de dood op, maar kon hem ditmaal niet vinden. Er was geen rad van wedergeboorte meer, want men stierf niet meer. Er kwam nu een ander rad : het Rad van de Hyena, het rad van de hel en van de onsterfelijkheid. En de schuldlast werd alleen maar groter. De grote godin van de hyenas was gekomen. De hyenas gebruikten de witte mannen nog steeds als stukken vlees, maar ditmaal stierven de mannen niet, en elk weggegeten stuk vlees groeide gewoon weer aan na een tijdje. De witte mannen werden vlees-slaven. Velen verlangden weer terug naar de dromenkoningin, naar de witte spin en de witte vlieg. Maar het werd hen niet gegeven. Zij zochten de dood, maar het vluchtte van hen weg. De god van de dood was Een-oog, die op een grote spin reed. Hij was op de vlucht, want hij wilde niet in de handen van de hyenas vallen. Als ze hem zouden vinden, dan zou eeuwige verdoemenis hem ten deel vallen. Maar de hyenas sloegen niets over. Alles kwam in hun boerderij terecht. Het was de levende eeuwige-durende hel, een slagerij. Hier hing het grote wiel van eeuwiggroeiend vlees. De hyenas vonden vetmesting maar niks, want het vlees bleef toch gewoon maar doorgroeien, dus alles moest uitgehongerd worden. Dan was het vlees van de beste kwaliteit, en zo konden de botten ook bereikt worden, want de hyenas waren ook bot-etters.

De witte mannen werden zo zwak dat ze niet meer konden spreken, en alleen nog maar varkensklanken en gnoe-klanken konden maken, en zo doofde ook de stem van de dood uit. De dood had het laatste woord niet meer, ja, was zelfs stom geworden. Ze konden alleen nog maar mekkeren en knorren. Velen zochten troost bij de god van de slaap, maar spoedig werd ook deze bezocht door de hyenas, en zijn lot was verschrikkelijk. De god van de slaap had al deze werelden gecreeerd van misleiding en deceptie, en hypnotiseerde hen allen met zijn muziek. Een web van dromen had hij gecreeerd en werkte nauw samen met de goden van de

dood. Maar ook hij brandde toen de hyenas hem vonden, en al zijn paradijsen gingen in rook op. Hij had een lange tong, en rookte veel, ook zijn waterpijp. Hij had hoerenbuurten gecreeerd waar men met geld snel aan z'n trekken kon komen, maar geld telde voor de hyenas niet. De god van slaap was een belangrijke krachtbron voor de god van geld, die ook de god van de dood als zijn krachtbron had. Maar ook de god van geld werd woest aangevallen door de hyenas en al bloedend naar de boerderij getrokken. Als een modepop werd hij naar binnen getrokken. De hyenas beten hem overal waar ze hem bijten konden. Erotos was de god van de slaap, die hij bewerkte door snelle sex. De goden van sex en hoererij waren zijn trouwste dienstknachten. Ook deze twee honden werden door de hyenas flink gebeten en weggedragen naar de boerderij.

De god van slaap had een paradijs waar iedereen liep met een streepjescode, iedereen die had gedronken van de melk van slaap. Zij droegen die code op hun voorhoofden, en daarboven was de tatoeage van een vrouwenborst, als een merkteken. Zijn rijk werd gereguleerd door waterpijpen, die aan de mensen werden vastgemaakt, en wiens pijpen in alle mogelijke openingen van het menselijk lichaam werden gestoken. Zijn doel was de mensen te leiden tot een rots, om hen daar te verstenen en tot de eeuwige slaap te leiden. Maar dat ging nu niet door sinds de hyenas waren gekomen. Zijn dromen waren ruw verstoord. Ook de waterpijpen van de god van slaap werden aangevallen. En de waterpijpen waren als vreemde paarse spinnen. 'Laat hen slapen,' werd er geroepen. 'Ach, laat hen slapen.' Maar de realiteiten van de hel waren een invasie begonnen, en zij kwamen met dagmerries. De dagmerries waren witte paarden die ook in zwarte paarden en in zwarte vrouwen konden veranderen. Zij waren geriemd en kwamen om te riemen, om hun rijk van slavernij op te zetten. Ook de god van de slaap ging in slavernij. Hij was bijna als een standbeeld, en zacht vuur kwam van hem voort, en hij was omringd door kleine hondjes. 'De god van de dood telt niet meer,' werd er gesproken. 'Zijn economieën zijn ten onder gegaan.' Lamach, de god van medicijnen, was woedend. Hij was de vader van de god van slaap en de god van de dood. In zijn machine kwam hij naar voren, terwijl de hyena's hem direkt aanvielen. De machine viel neer in het zand, en de god van medicijnen begon te bloeden vanuit zijn hoofd, waar hij een hoofdwond had. Er was bloed in het zand. De godin van de tuinen wierp er een roos op. Haar tranen waren van bloed. Zij was zijn vrouw. Zij was gehuld in een donkere jas van bont, maar ook haar vielen de hyena's aan. Ze viel op de grond en de hyena's doken op haar. 'Het godenrijk is vallende,' fluisterde ze. 'Onze verborgen berg, oh, laat niemand grootvader ontdekken.' De god van drugs danste op een meer. Hij had vleugels, was als een jong kind, en droeg een oog op zijn borst. Bloemen zweefden om hem heen. Toen hij de hyenas zag schrok hij, en rende weg. Maar de hyena's kwamen hem achterna. Zij zouden nooit meer loslaten wat hun oog had gezien.

'Heb medelijden met een kind,' werd er geroepen. Maar al snel werd er een bloedspoor in de sneeuw achtergelaten. Overal waar het bloed was gevallen waren vlinders. 'Jullie zullen mijn opa toch niet vinden,' zei het kind. Maar de hyenas volgden de lange ketting waaraan het kind was vastgemaakt, en kwamen uit bij de god van krankzinnigheid, die woonde in een groot kasteel.

'Potverdikkeme, de hel !' schreeuwde de god. 'Ik kan mijn ogen bijna niet geloven. Nou, ik heb op jullie gewacht, hoor. Ik heb al kaartjes voor de trein.' De hyena's vlogen de god van krankzinnigheid aan en sleurden hem naar de boerderij.

Flamingo Dagen

Hij schreef een brief, een hele lange brief. Hij had haar tijden niet meer gezien. Eigenlijk durfde hij het niet goed, maar het was de enige manier. Zij had bij hem in de klas gezeten, en zij was de baas van dit vreemde ziekenhuis. Hij wist niet goed hoe hij hier terecht was gekomen. Hij kon het zich nog nauwelijks herinneren, maar zij die hem kwamen ophalen hadden een badge met een flamingo erop. De badge was op borsthoogte van hun witte pakken. Ook was er een groot embleem van de flamingo op de witte bus. Dat was alles wat hij kon herinneren, en waarom hij werd meegenomen wist hij niet, en dat vertelden ze hem ook niet. Hij wilde in ieder geval een reden weten, en misschien kon hij haar overhalen om hem vrij te laten zetten. Zij was zijn enige hoop. Hij beefde toen hij de brief schreef. Hij zag het allemaal als een grote ontvoering. Misschien waren ze wel crimineel. Verder werd hij hier goed behandeld. Hij had een eigen kamer.

Hij schreef haar dat hij kinderen had die nu zonder vader moesten opgroeien. Hij wachtte vele maanden op een brief terug, maar er kwam geen antwoord. Hij vroeg zich af of ze de brief wel had ontvangen, en stuurde de brief nog een keer, maar er kwam geen antwoord. Zo verstreken de jaren en hij moest leven met grote onzekerheid. Waar hij woonde was het luxe, zeer luxe. Hij vroeg zich af hoe het met de buitenwereld ging, maar die informatie werd van hem afgehouden. Eigenlijk mocht niemand met hem contact opnemen. Vandaar dat hij de baas, of liever gezegd de bazin, van het vreemde ziekenhuis als zijn laatste hoop zag. Op een keer toen hij langs het hokje van de leiding liep dacht hij een flits op te vangen van een televisie beeld met mensen die in grote armoede leefden, en toen begon hij de gedachte te krijgen dat in de buitenwereld iedereen steeds armer werd, en hij daar misschien tegen beschermd werd.

Er werd nauwelijks met hem gesproken, en al helemaal niet over het verleden of de buitenwereld, of wat voor ziekte hij zou hebben. Hij wist in principe niets, alleen dat hij hier opgesloten werd gehouden.

Er waren ook andere patiënten, veelal meisjes, en die hadden vaak een verleden van misbruik. Hij probeerde ze te helpen, maar veelal sloten ze zichzelf op, en meden iedereen. Hij kon niet echt tot ze doordringen. Soms keken ze even en leek het alsof ze zouden spreken, maar dan gingen ze weg. Waarschijnlijk was het voor hen te zwaar om er over te praten.

Toch kon hij zo nu en dan wel meisjes met iets helpen. Zo had hij toch nog het gevoel dat hij waarde had. Soms had hij even het idee dat hij hier niet voor niets was, als met een bedoeling, maar dat was vaak maar een flits, en daarna voelde hij zich weer nutteloos. Hij had veel vragen die maar niet beantwoord leken te worden.

Op een dag moest hij bij het hokje van de leiding komen. Hij kreeg een nieuw medicijn. Op het pakje medicijnen stond een flamingo embleem. Het leek wel op een pakje sigaretten. Er zaten kleine roze en witte pilletjes in. Ook op de pilletjes zelf was een flamingo gegraveerd. Toen hij het inslikte met wat water leek het alsof hij een andere tong kreeg, en ook alsof hij ander tandvlees had. Het voelde aan alsof hij een totaal andere mond had. "Wat is dit ?" vroeg hij. Maar niemand antwoordde, en hij wist niet waarvoor het was.

Die nacht had hij vreemde dromen over opstijgende flamingo's. Toen zag hij het meisje uit zijn klas, de bazin van het vreemde ziekenhuis. "Weet je het dan niet ?" zei ze. "Jij bent een geheim verpleger. Jij bent er om de meisjes te helpen."

De dag erna werd hij uit het ziekenhuis ontslagen. Hij kreeg een nieuw huis, en ook een baan. Hij werd tandarts, maar mocht niet boren en rekeningen versturen. Hij werd een flamingo tandarts, die alleen maar pilletjes gaf gratis. Op een hele zachte en natuurlijke manier werden de monden zo genezen. 's Nachts droomde hij dat hij een flamingo was, op zoek naar de geheimen van de zee. Ook droomde hij dat hij een duiker was, een diepzee duiker. Op de zeebodem bleken alle stoffen te groeien die ze nodig hadden voor de pilletjes.

Zijn kinderen wilden niets met hem te maken hebben. Ze kenden hem niet. Ze zeiden dat hij hen in de steek had gelaten, en dat hij nu op de blaren moest zitten. Hij begreep ze niet, omdat het om een ontvoering ging. Hij kon er niets aan doen.

Hij was diep teleurgesteld in zijn koppige kinderen die zich niet verplaatsten in de situatie. Hij leefde alleen nog voor zijn werk. Op een dag kwam de bazin van het vreemde ziekenhuis hem bezoeken. Ze vroeg hem of hij ook wilde werken in het ziekenhuis. "Dat nooit !" riep hij. "Ze hebben mij ontvoerd. Ik heb haast geen herinneringen van de ontvoering en van vóór de ontvoering. Er moet wel geweld gebruikt zijn."

"Gewoon een pilletje in je soep, door je vrouw," zei de bazin van het vreemde ziekenhuis. "Zo zijn wij flamingo's nu eenmaal. Je ging te diep gebukt onder het leven, en toen heeft je vrouw deze beslissing genomen."

"Waar is ze nu ?" vroeg hij. "De kinderen willen me het niet vertellen."

"In een ander ziekenhuis," zei de bazin van het vreemde ziekenhuis. "Toen ze hoorde hoe je was opgeknapt door het pilletje heeft ze zelf ook zo'n pilletje genomen."

"Is ze veilig bij de flamingo's ?" vroeg hij.

"Net zo veilig als jij," glimlachte ze.

Een diepe glimlach kwam ook op zijn gezicht. "Mag ik haar weer zien ?" vroeg hij.

"Jullie konden niet met elkaar opschieten," zei ze. "Dat is ook een reden waarom ze het pilletje in je soep had gedaan. Zij ging er ook teveel onder gebukt."

"Ik kan me er niets meer van herinneren," zei hij. "Dan moet het wel erg geweest zijn."

"Ik kan je daar helaas niets over zeggen," zei ze. "Je vrouw heeft me dat verboden."

"Ik kan me haar helemaal niet meer herinneren," zei hij. "Ik weet niet eens meer wie ze is, sinds dat pilletje."

"Ik ben je vrouw," zei ze.

Einde

Het Paarse Complot

Junos was het zoontje van een oude hertog in Nunspeet. Ze woonden in het kasteel dichtbij de molen. Junos had geen broertjes of zusjes, en zijn moeder was lang geleden overleden. Wel had Junos een stiefmoeder, maar zij was vaak weg. Op een dag moest Junos boodschappen doen voor zijn stiefmoeder. Hij moest daarvoor naar het dorp fietsen, en ook naar een zaak met spiegels gaan. Zijn stiefmoeder wilde een paarse spiegel voor in haar slaapkamer.

Onderweg kwam Junos een paar kwajongens tegen. 'Zeg, looshelm, waar ga jij met die spiegel naartoe?' riepen ze. En met hun brommers kwamen ze achter hem aan. Al snel hadden ze de spiegel te pakken en wierpen het op de straat.

Thuisgekomen wachtte Junos niet erg veel begrip op. Zijn stiefmoeder was razend. 'Die spiegels zijn duur, Junos, en je had een tas moeten vragen aan de zaak waar je die spiegel gekocht hebt. Dan konden die jongens hem niet zien.' Ook zijn vader vond het erg dom van Junos. 'Junos, je had een andere weg moeten inslaan, want je weet dat daar altijd die jongens met hun brommers staan. Ze doen van alles om mensen het leven zuur te maken.' Junos moest de volgende dag naar de zaak terug om van zijn eigen geld een nieuwe paarse spiegel te halen.

Maar de baas van de spiegelzaak kreeg het al snel door, en al gauw vertelde Junos hem het verhaal. 'Weet je wat,' zei hij, 'wij brengen de spiegel wel even met de auto van de zaak langs. En natuurlijk hoef je daar niets voor te betalen, want jij kon er per slot van rekening niks aan

doen dat die andere spiegel kapotging. En voor de schrik mag je een extra dure uitzoeken, eentje met parfumsputen en met een speeldoos erin. Dat zal je moeder prachtig vinden.'

'Het is mijn moeder niet,' zei Junos, 'het is mijn stiefmoeder, en als ik er eentje uit mag kiezen, dan wil ik de allergekoopste.' De baas keek een beetje beteuterd. 'Maar mag je haar dan niet?' vroeg hij. 'Niet echt,' zij Junos, 'want sinds zij er is krijg ik altijd overal de schuld van.' De baas van de spiegelzaak keek erg bedenkelijk. 'Ik denk juist dat je je stiefmoeder en je vader moet opvrolijken, want ze zullen het wel erg moeilijk hebben als ze zo tegen je doen,' zei hij voorzichtig. 'Misschien hebt u gelijk,' zei Junos. 'Laten we het dan maar doen.'

En zo gebeurde het. De bijzondere spiegel werd in de bestelbus van de zaak naar het kasteel gebracht. De oude hertog en zijn vrouw waren er erg blij mee. En even leek het erg goed te gaan in het gezin. Maar na een tijdje begon de stiefmoeder weer erg te klagen naar Junos en hem van veel dingen de schuld te geven. 'Mamma,' zei Junos, 'is er soms iets met de spiegel gebeurd?' De stiefmoeder was erg verrast omdat Junos haar voor het eerst 'mamma' had genoemd. 'Ja,' zei ze heel zacht, terwijl haar gezicht een beetje vertrok. 'Ik durfde het je eigenlijk niet zo goed te zeggen, maar de speeldoos springt aan op de meest vreemde momenten, zelfs als we slapen, en de parfumsputen geven veel te veel parfum af.' Maar daar wist Junos wel wat op. Ze zouden iemand van de spiegelzaak ervoor laten komen. Na een tijdje werd er aangebeld. Het was de baas van de spiegelzaak. Al snel zag hij wat er aan de hand was. Het mechanisme van de spiegel was stuk. 'Ik kan zien dat de spiegel veel gebruikt werd, u was er zeker erg blij mee,' zei de baas van de spiegelzaak. De stiefmoeder knikte. 'Nou,' zei de baas. 'Ik heb voor u een nieuwe paarse spiegel meegebracht. Het is hetzelfde model, maar er zitten ook kleine lampjes bij in allerlei kleuren.' De stiefmoeder was erg verrast.

En weer scheen het een tijdje erg goed te gaan in het gezin van de oude hertog. Maar op een dag hoorde Junos iets stukspringen. Hij rende naar de kamer van zijn stiefmoeder, en zag haar daar in tranen zitten terwijl de spiegel kapot op de grond lag. 'Dat stomme ding maakt me gek,' zei de stiefmoeder. 'De lichtjes knipperen de hele tijd, ook nadat ik ze heb uitgezet. Ze springen gewoon weer aan. Ik word er ziek van.' Huilend viel ze Junos in de armen. Dat was voor de eerste keer dat ze hem omhelste. Junos kreeg er een brok van in z'n keel. 'Mamma, ik zal snel de spiegelzaak wel weer bellen. Ik weet zeker dat de baas ons nu een nog betere zal geven.' Maar de stiefmoeder huilde: 'Nee, Junos, ik wil nooit geen spiegel meer op m'n kamer zien. Het is afgelopen ermee.' En sindsdien was Junos z'n stiefmoeder altijd het zonnetje in huis. Ze was zichtbaar opgelucht toen de spiegel weg was, en ze zou er nooit meer één in haar kamer neerzetten ... nooit meer.

Na een tijdje kwam Junos nog eens terug bij de spiegelzaak om te vertellen wat er gebeurd was. De baas van de spiegelzaak was zichtbaar blij. 'Ach, Junos, weet je,' zei hij, 'die spiegels zijn zo gemaakt. De geschiedenis heeft wel bewezen dat zulke spiegels heel opvoedkundig zijn, en veel problemen in gezinnen voorkomen en wegnemen. Ze zijn gemaakt door een speciale fabrikant.' En toen pakte de baas weer zo'n paarse spiegel, en draaide de onderkant boven. Daar zat een klein stickertje waar hij op wees. 'Zie, hier staat het,' zei hij: 'het paarse complot.' Junos glimlachte, en na nog even met de baas van de spiegelzaak door te praten ging hij fluitend naar huis.

De Roep van de Pauw

Twee meisjes stonden aan zijn kamerdeur. Buiten in het pauwenpark riepen de pauwen zijn naam : "Leo, Leo". Hij had altijd het gevoel alsof ze hem riepen. De meisjes klopten aan, en hij deed open. "Je moeder heeft ons binnengelaten," zeiden ze. Hij glimlachte. Hij liet ze binnen in zijn kamer. Ze keken rond. Hij had een poster aan de muur van Doornroosje. "Mooi," zeiden de meisjes. "Je hebt een leuke kamer." Hij glimlachte.

Ze keken hem diep in zijn ogen. "Hoe vindt je het nu in Birmingham ?" vroegen ze.

"Klaarwakker," zei hij. "Alsof ik ontwaakt ben. Krijg ik nu voedsel ?"

"Ben je een pauw dan ?" vroeg één van de meisjes.

"Misschien," zei hij. "Ik ben een oppasser."

"Oh, de oppasser van het pauwenpark om de pauwen te voeren ?" vroeg het andere meisje.

"Zoiets," zei Leo.

Die avond bleven de meisjes eten. Hij speelde wat muziek voor ze, en ging die avond vroeg naar bed, terwijl de meisjes weer naar huis gingen. De dag erna waren ze er weer. Ze hadden allerlei cadeautjes voor Leo mee gebracht. Wie waren zij eigenlijk ?

Zij waren van het huisbezoek van een kerk. Het was geen gewone kerk, maar van proza. Ze leefden door gedichten en proza, als een kerk van natuur-literatuur. Ze zagen in alles van de natuur en het leven een diepere boodschap. Soms noemden ze het de pauwenkerk, of de kerk van de pauw. De pauw is namelijk een dier van hele strenge poëtische etiquette. De pauw is ook zo extreem orthodox dat het abstract is. Denk je eens in een horizontale lijn aan de oppervlakte, die maar door en door gaat, zonder einde, en juist in die eindeloosheid ergens afbreekt of ombuigt en dan totaal de diepte in gaat, als een verborgen diepte.

Dingen die ogenschijnlijk oppervlakkig zijn kunnen juist zo belangrijk zijn. Daarom zijn we in deze ogenschijnlijk oppervlakkige wereld. Alles verbergt een les, en een ongrijpbare diepte. Wij kunnen de eeuwigheid niet grijpen zonder de sleutels die in de tijd worden aangereikt.

Wij moeten het leven op aarde zien te waarderen, en oog hebben voor de kleine details van het leven die ons worden gegeven. De waarheid zit verborgen in het kleine. "Wie het kleine niet waardeert is het grote niet weert."

De eindeloze oppervlakkigheid is wijd en breed, zo oneindig horizontaal dat het diep is. Het ravijn getuigt van een loze eeuwigheid waarin alleen de momenten parels zijn, schatten van onpeilbare waarde. De aardkloot zit vol van geheimen, de tijd is de schat, de eeuwigheid is nutteloos.

De meisjes onderwezen hem hierin. Eens kwamen ze bij hem aan de deur, en hij raakte geïnteresseerd in de taal die zij spraken. Hij was hier net nieuw in Birmingham.

Het oneindige horizontale is de sleutel tot de diepte. We kunnen niet rechtstreeks de diepte in. Dan zouden we te pletter vallen. Daarom worden we eerst in de horizontale afgrond gedreven, het schijnbare nutteloze, het dagelijks leven met al zijn toeters en bellen. De meisjes lieten hem een pauwenveer zien die ze vonden in het pauwenpark dichtbij. De binnenste cirkel was

onderbroken door een inham, een afgrond. Zo legden ze het uit dat alle cirkels van het leven eerst afgebroken moeten worden om verder te kunnen komen. Daarom moet een mens leren leven met verlies, omdat hier de lijnen ombuigen en de diepte ingaan.

Leo keek de meisjes aan. Ze leken als gezonden uit de hemel. In zijn gedachten waren ze als pauwen. Hij begon het steeds meer naar zijn zin te krijgen in Birmingham. Hij hield van de levensfilosofieën die de mensen er op na hielden hier in Birmingham.

De eindeloosheid van het horizontale begint dan juist door de ongrijpbaarheid ervan te draaien als een wit hek. Zo wordt al het oppervlakkige verkeerd uitgelegd en verkeerd begrepen, en wordt alles omgedraaid. Dit gebeurt aan beide kanten van de eindeloze lijn. Stel je voor : een lijn die geen begin heeft en geen eind, dat moet wel duizelen op een bepaald moment, dat moet wel eindigen in chaos, in grote verwarring. Alleen op dat punt ontstaat de diepte, waarin je wegzinkt in de woeste zee. De pauw reikt hierin een schip aan, en neemt je mee.

Op naar Birmingham,

Op naar het pauwenpark,

Op naar het verticale wat alleen ontstaat in het eindeloze horizontale,

Waar in grote vermoeidheid en in groot lijden en grote verwarring onze horizontale lijnen, onze horizontale reizen, worden afgebroken,

Waar het pauwenschip ons onderwijst over de zeedieptes,

Wat er groeit op de zeebodem

Op naar Birmingham,

Waar ons eigen weten afbreekt, en een nieuw weten begint,

Waar onze kortzichtige vooroordelen en fabeltjes de allesoverweldigende hoogtes en dieptes van het bestaan ontmoeten,

Van eindeloos horizontaal tot eindeloos vertikaal,

Als de wiskunde van het levensverhaal

Tijd en eeuwigheid zijn randen van dezelfde steen waarin alles ombuigt,

Het is ongrijpbaar als een waterval, als een golf van de zee,
Maar het zal je meesleuren tot dat wat was vergeten

Tijd is de sleutel tot Birmingham,
De eeuwigheid is slechts een muur,
Je kunt het niet grijpen, maar het grijpt jou,
En neemt je mee op reis, op de rug van de pauw

Ik heb de uiteindes gezien van het eindeloze horizontale en saaie,
Het zijn watervallen, en ze zullen alles overstromen,
De toekomst is allang geweest,
Ergens waar de tijd stopt en afbreekt stroomt alles terug,
Terug naar Birmingham,
Terug naar het pauwenpark,
Waar alleen de dichter nog preekt

De roep van de pauw roept ons terug,
Wie kan de roep van de pauw wederstaan ?

Het Apenpaleis

Er was eens een koopman die aan de deuren vleugels verkocht.

Er waren nogal wat mensen die wilden vliegen, maar er bleek ook heel wat aan de vleugels te mankeren, zodat velen na een geweldige tochtje naar beneden stortten.

De mensen waren al snel woedend op de koopman, en de koopman moest diep in het bos vluchten om aan de woedende massa te ontkomen.

Ze hadden speren meegenomen, zwaarden, messen en bogen om de koopman eens goed mores te leren.

Na een lange vluchttocht kwam hij aan bij een huisje waar een levensgrote aap woonde.

De aap nam hem direkt onder zijn hoede en ging op het balkon staan om de koopman te verdedigen.

Maar na een tijdje werd de aap er erg moe van en hij bloedde vanwege de vele pijlen. Hij ging naar binnen en zei tegen de koopman : ‘Je moet naar de fee gaan, want ik kan je niet meer goed verdedigen.’

En zo ging de koopman door een achterdeurtje en rende hard naar het huisje van de fee verder in het bos.

De fee was direkt erg vriendelijk naar de man en gaf hem direkt een heleboel vleugeltjes die nooit zouden neerstorten.

Die zou hij dan kunnen verkopen aan de mensen in het vervolg.

De vleugeltjes leken vol van vuurvlammetjes en toen de koopman daar even later bij de mensen mee aankwam werden ze direkt stil.

Nog steeds wilden ze heel graag vliegen, en ze besloten de koopman een nieuwe kans te geven.

En ja hoor, het werkte.

De vleugels deden het goed, en de mensen waren zo blij en dankbaar dat ze de koopman koning maakten van hun volk.

De koopman kreeg daarvoor een prachtig paleis.

Maar omdat de fee de koopman zo goed had geholpen werd zij de koningin, en de aap werd de wachter van het paleis.

Maar omdat het voor de aap wel moeilijk was om zo'n groot paleis in zijn eentje te bewaken toverde de fee er op een dag een heleboel apen bij.

De Banaanse Sinaasappelkoning

Er waren eens een man en een vrouw in een tuin met sinaasappelbomen. Plotseling verscheen er een banaan met sieraden in de struiken tussen de sinaasappels. De man en de vrouw dachten dat het een slang was, en bekogelden de banaan met sinaasappels. 'Weten jullie wel wie ik ben?' sprak de banaan met sieraden. 'Ik ben de koning van de sinaasappels.' En hij begon de sinaasappels met zo'n vaart terug te slaan dat de man en de vrouw onder de sinaasappelsap kwamen te zitten. De banaan met sieraden bleef maar gooien, totdat er een zee van sinaasappelsap was ontstaan. De man en de vrouw riepen om hulp. Maar na een tijdje kreeg de banaan met sieraden medelijden met hen, en liet hen op zijn rug zitten, anders zouden ze verdrinken. Hij bracht hen naar een eiland waar ook komkommers en bananen waren. Er waren ook een bananenkoning en een komkommerkoning, en zij hadden wel trek in wat sinaasappelsap. Maar zij dronken daar zoveel van dat de banaanse sinaasappelkoning boos terugkwam, en met zoveel sinaasappels begon te gooien dat zelfs het eiland overstroomde.

Het werd een woeste zee van sinaasappelsap, waarin zelfs de banaanse sinaasappelkoning dreigde te verdrinken. Gelukkig kon de komkommerkoning vliegen en nam ze allen op zijn rug. Hij vloog naar een meloen in de lucht. De meloen nam ze naar binnen, en vroeg wie de schuldige was. Allen wezen ze naar de sinaasappelkoning, die door de meloen direkt weer in de sinaasappelzee werd geworpen. Maar later kreeg de meloen spijt, en dronk de hele sinaasappelzee leeg. De banaanse sinaasappelkoning verstopte zich weer tussen de sinaasappelbomen in de tuin. Op een dag kwamen er weer een man en een vrouw in de tuin. Toen ze de banaanse sinaasappelkoning zagen begonnen ze met sinaasappels naar hem te gooien, omdat ze dachten dat het een slang was. Maar ditmaal gooide de banaanse sinaasappelkoning niks terug, en besloot ook om maar niks te zeggen, want hij wist waar dat op uit kon lopen.

Het Witte Kasteel

Hoofdstuk 1. Het Trauma van de Waarheid

De verwachting was dat alles goed zou lopen, en in zekere zin deed het dat ook, maar Marlies was stervende. Ze kon haar ziekte niet de baas. Ze was erg vrolijk, dat wel, maar de ziekte begon z'n tol te eisen. Haar lichaam werds steeds meer gammel. Ze kon niet bij de wortel van dit alles. Het was een raadsel. Deze allesverwoestende ziekte zou haar spoedig in de dodelijke grip ten onder brengen. Ze had een waas voor de ogen, en begon langzaam blind en doof te worden, afgesneden van de buitenwereld. Haar plan was om er zelf een einde aan te maken, voordat de ziekte dat zou doen. Ze zou daarvoor van een toren afspringen, om zo te pletter te vallen op de markt. Maar het dakzeil van een markt-tent zorgde ervoor dat ze dit overleefde. Toen gooide ze zichzelf voor de trein.

Er was twee minuten stilte in de kerk. De dominee las voor, een gedicht. Iedereen huilde. Arme Marlies. De bomen leefden rustig voort, met Marlies als de wind die hun bladeren bewoog. Zij bracht hen tot leven, door haar dood. Bloedbessen op een bord, thee ernaast. De tovenaar had haar zo gemaakt. Leeuwen waren haar vrienden ... witte leeuwen.

Een kleine jongen dacht na over zijn tante Marlies. Hij zou het witte kasteel waarin zij woonde missen. Snel woonden andere mensen daar. De kleine jongen groeide op, werd oud, maar vergat het witte kasteel nooit. Alsof leeuwen daar wandelden, altijd gingen zijn gedachten er naar terug. Hij was bang als haar te worden, stervende, maar een vreemde gezondheid had hem in de grip. Zijn gedachten waren meesterlijk, zijn honger was rijp, zijn staar ongrijpbaar, onbegrijpelijk, alsof de tovenaar hem had verlost. Zijn fantasieën waren kalm.

Hij schreef een boek over mensen, als een boek over vreemde wezens, als geesten wonen in hutten. Hij schreef een boek over de winden, en de tragiek van wolken. Hij was een eenling. Op een dag stond het witte kasteel te koop. Hij aarzelde geen moment en kocht het. Toen begon zijn leven op te bloeien.

Niemand had verwacht dat het zo snel zou gaan, maar hij werd koning, en regeerde een nieuw land. Grenzen waren aan het vervagen. Hij hield het geluk in zijn hand, trillend. Hij was bang het weer te verliezen, maar de liefde kalmeerde hem, stelde hem gerust. Tante Marlies was in zijn gedachten als de witte thee, in een prachtige witte jurk als bloesem. Ze was een plaatje. Zo zag hij haar altijd, als het getij van witte chocolade. Ze was altijd zijn lievelings-tante, en hij koesterde haar in zijn herinneringen.

Diep van binnen wist hij dat het een leugen was, de manier waarop hij met haar omging. Het had altijd iets onechts. Het was alsof ze het maar acteerden, een poppenspel. Maar hij had van haar genoten, en zij van hem.

De leugen regeerde, ook in het nieuwe land. Het was een kunst, als het raadsel der waarheid. Van binnen voerde hij een oorlog, maar ook dat was slechts schijn. Hij was een man van maskers.

Het witte kasteel maakte een denker van hem, een filosoof, en in het land was er hervorming na hervorming. En daar bleef het allemaal niet bij. Nee, sprookjesachtig moest het zijn, al was het allemaal maar een leugen. Hier moest het zijn. Professionele leugenaars richtte hij op, die veel moesten liegen. Ja, hij geloofde in de leugen, voor hem was dat het eeuwige leven. 'Je kan het ook van een andere kant bekijken,' zei hij altijd.

Zijn droom was een paradijs, en hij wilde dat verwezenlijken. Met leugens bouwde hij voort, maar het werd een prachtig land, en men noemde hem de leugen-koning. Er moest een einde komen aan het trauma van de waarheid. Ze hadden al lang gevochten. De waarheid hield hen veel te veel bezig, en voor wat? De waarheid was een gruwelijke dictator, maar hij was de dromenkoning. Hij werd bestempeld als gemeen en gek, maar het land was majestueus mooi. Ze konden alles van hem zeggen, maar niet dat hij geen kunstenaar was. Hij was een deskundige gek, een geleerde. Nonsense was zijn doel, want de nuchtere waarheid was saai. Het land was allesbehalve zaai. De clowns waren gekomen. Ze brachten het zoete verdriet. Zij waren de lakeien van de dageraad.

Spijbelaars werden gearresteerd voor school. Er kwam een koud en hard regiem, met een vleugje warmte en doel. Hij schiep een nieuwe aarde en een nieuwe hemel, en werd God genoemd. Door zowel vriend als vijand. En hij dacht aan tante Marlies, die zijn drijfveer was. Tante Marlies werd het boegbeeld van een nieuw ziekenhuis, en het witte kasteel was het huis van de politie. Dit alles omdat hij dat zo wilde.

De zeemeermin sprak, en haar woorden waren als de woorden van zijn tante Ans die altijd verhalen voorlas. Haar woorden zouden tot in eeuwigheden doorklinken. In haar kom was het witte kasteel niets dan vergif, omhuld met koud zout. Het was een vreemde dans der zeemeerminnen die hem ontwaakten. Zij grepen zijn ziel en trokken hem in de diepte, in de wildernis van een nieuw bestaan, waar hij de witte leeuwenkoning zou zijn.

Zij lieten hem de toekomst zien in een bol, als heerlijke chocolade. Zij maakten een academie.

Het huis wat hij nu had was een donkere grot, maar hij waakte op in een betoverdende droom. Hij zou voor duizend jaren slapen, want het stafje der zeemeerminnen had hem geraakt. Hij liep voorop naar een graf.

Dit graf was van tante Ans. Hij omhelsde haar, gaf haar leven. Haar woorden galmden door.

Zij moest hier wezen. Ze had respect.

De bomen grepen haar, en maakten haar tot een prinses. De sneeuw der zeemeerminnen daalde neer. Hij had de indruk dat hij het goed had gedaan. Een tuin met betoverde rozen. Hij liet zijn kennis los op het meer.

Hoofdstuk 2. De Gruwel der Eeuwen

Het hek van de rozentuin was hoog, met gouden punten. Velen stierven daar, maar het kon hem niet schelen. Hij was gek en wreed, een koningszoon. Hij was te deftig om zich te bekommeren om de zieken en de armen.

Hij verkoelde, en nog steeds was zijn hart brandende met een passie, maar dat was slechts voor geld en macht. Het ging om de grootte voor hem, niet meer om de kwaliteit, want dat was een graf. Hij walgde wanneer hij het woord kwaliteit hoorde. Het was een kwelling voor hem. Het moest groots zijn en gruwelijk, maar meesterlijk.

En zo werd zijn land een spookhuis, een nachtmerrie, gemaakt van witte chocolade, dat zo oud was geworden dat het giftig was. Maar hier wist hij wel raad mee. Het was een oorlogswapen, een medicijn, om de indiaan weer op het paard te hijsen. Zijn woonplaats stond vol met kleine indiaanse poppetjes, en hij liet ze oorlog voeren tegen elkaar. Ook schilderde hij, met het rozenvuur. Hij werd de gruwel der eeuwen.

Hij was de witte leeuwenkoning, de leugenkoning, en zeemeerminnen dienden hem. Maar hij miste een vrouw, alhoewel hij van het idee gruwelde dat hij een vrouw nodig zou moeten hebben. Hij haatte vrouwen diep van binnen. Dat was ook de reden waarom eigenlijk alles wat zich tussen hem en tante Marlies en tante Ans slechts spel was. Als er geen wet was dan zou hij ze hebben vermoord, als een dolle hond. En hij was druk bezig die wet af te schaffen.

Moorden zou volgens hem moeten kunnen. Hij wilde leven van de moord, en dan vooral de moord op vrouwen. Dat waren wel de minste wezens die hij zich kon voorstellen. Maar al gauw had hij spijt van zijn ideeën. Hij wilde vrouwen een kans geven. Zij moesten gewoon geschoold worden.

En daarom maakte hij een wet dat alle vrouwen verplicht naar school moesten, tot de laatste dag van hun leven.

Medusa

Hoofdstuk 1. De Zonderling

Ik denk dat ik doodga als ik naar haar kijk. ‘Dit is het rijk van de dood,’ zei ze. Ze had een suikerzoet jurkje aan, met de geur van een herfstbos. Ik draaide mijn gezicht om en keek naar buiten, naar de grauwe stenen. Het was alsof ze lang uitgestrekt op de daken lag, alsof ik haar met mijn ogen niet kon ontwijken. De bus stopte dichtbij, mensen stapten in de bus, en het was alsof zij tussen de rijen stond. Ik denk dat ik doodga als ik haar aankijk, dat ik het dan gewoon niet overleef. Ze pakt me bij mijn hand, en trekt me naar beneden. Het is etenstijd. Zij smeert het brood, kijkt naar buiten naar de heg. Ik ruik haar suikerzoet jurkje, alsof het belegd is met hemelse rijkdommen, maar naar haar kijken durf ik niet. Ik ben laf. Ik voel haar hand nog steeds, terwijl ze me allang heeft losgelaten. Ze voert me.

Ze is als een rots waarvan ik af kan springen, daarom beklim ik haar niet. De pot pindakaas voelt nog warm aan van haar hand. Ze was hier. Nu is ze in de kelder. Omdat ze zo lang wegblijft drink ik de laatste slokken melk en thee, en dan ga ik naar bed. Het was een dag des doods, in de tuin van spot. En gisteren was ik in de tuin van wreedheden. Mijn herinneringen zijn daar. Mijn hersenen bloeden. Ze leest me een boek voor, terwijl ik probeer te slapen. Ik hoor haar stem echoën door mijn hoofd. Het zaad van de lindeboom houd ik stevig vast, en meng het met mijn tranen. Dan smeert ik haar lichaam in, met het mengsel dat lijkt op natte

tarwe, griesmeel, het is als brood, en het bed is de oven. Zij is de vrouw van de bakker, en ik ben de bakker. Ik maak haar klaar voor het kostelijke dinner in het diepste van de nacht, en dan slaap ik.

Ze is als de boom aan de rivier. Ik krab aan het hout, het is alsof de sterren breken. Ik denk aan de tuinen waarin wij waren, de hoge poorten in de heggen, de vruchten die zijn als de meest kostelijke snoepjes. Wie plantte hen daar ? Ik keek naar haar gezicht toen ze sliep. Nu was het veilig. De lazarus-koekjes bungelden aan haar lichaam, slap, uitgedroogd, de nacht heerste hier over de dood, de gouden dood. Voor mij was het een vakantie, ze was even geen roofdier meer. Ik kuste haar lippen, en dan slaap ik, vrij, blij, zonder angst, want ze slaapt. Een diepe nacht die mijn bewustzijn breekt, ik ben er even helemaal uit. Tante Connie controleert later de kamers nog even, of alle lichten wel uit zijn voor de nacht, want als de nacht komt, dan moet de nacht echt goed komen. Zo praat ik 's nachts als met een pop. Ik hoor tante Connie op de gang lopen, als een lijzige boom, verzwakt door het gewicht van haar ouderdom, met passen als het slaan op de koekjestrommel. Ja, haar hele wezen klinkt me als muziek in de oren. Altijd is ze mijn lievelingstante geweest, daarom wonen we hier samen, maar de herinnering aan haar verzwakt. Ik leef hier in een dorre tuin, spot gemengd met wreedheden, de souvenirs van het duistere gat van het verleden. Geen lichtjes konden dat goedmaken, geen gouden pollepel van welke grootmoeder dan ook. Ik voel me verminkt.

Oom Joop is een man met humor, maar ook hij kon mij niet redden. Als ik wakker word zit er iemand op me, wassende mijn rug. Het is zij. Ik durf haar niet aan te kijken. Ze pakt me beet, laat dan los, pakt me steviger beet, en dan laat ze me helemaal los, om op te staan. Ik ben te moe, en het zonlicht kwelt me. Er liggen hier snoep papiertjes overal. Ik hoor haar lachen. Er is geen tuinman die de wilde tuin van mijn ziel op orde kan krijgen. Ik lig hier voor Jan Worst.

Ze is de laatste van de rozentuin, dus ik kan haar niet wegdoen. De geschiedenis van de graaf, en zijn kinderen. Zij is als de erfenis. Uit mijn gedachten is ze niet. Ze speelt de piano. Ik kijk naar buiten, en probeer langzaam grip te krijgen op de dag. De muren buiten lijken hoog, zoals zij hoog is, van adel. Tante Connie komt binnen, en sleept zichzelf over het tapijt. Het lijkt voor haar een woestijnreis om aan ons bed te komen, en alles lijkt verwaterd. Haar rumoerig kapsel was vroeger deftig en behoudend. Ze staart in de spiegel. 'Ik moet me nog opmaken voor de dag, je weet wel, het harnas aandoen,' zegt ze. Ze gaat tegen de verwarming aanzitten, en luistert naar de piano. De schotel die ze in haar handen heeft maakt haar bijna als een bedelaar. Ze heeft behoefte aan een gesprek, en ik ben te moe. De dochter van de graaf daarentegen is vol energie, en begint het gesprek met haar in zinderende vaart. Ze zijn als een stel vogels. Al snel prakken de vorken een maal. Ik krijg niks, want ik behoor niet tot de dag. Het is alsof ze elkaar voeren.

In de middag ligt ze weer op me. Het lijkt wel alsof ze draadjes aan me bevestigt om me op te hijsen. Er is nog maar een klein stukje van de dag over en dat eist ze helemaal voor haarzelf

op, als met gloeiende handen. Buiten hoor ik de bus, mensen stappen in, verveeld, uitgeput. Ik vraag me af of ze ooit zullen aankomen. Zwetend en puffend kom ik aan bij de lift op de gang. Ik wil naar de zolder. Maar de lift schijnt niet te werken. Ik strompel naar de trap, want een dag met de dochter van de graaf is te veel voor mij. Ik zie bij de trap naar de zolder een andere vrouw staan, in wit kant. Ze helpt me op de trap. Ik plof even later op haar bed neer. Zij is de vrouw van de zolder, en ik heb de zolder bereikt, niet te bereiken voor de dochter van de graaf, de dochter des doods. Maar ik hoor haar krijsen beneden, als iemand die zich geprikt heeft bij het naaien. Ja, toe maar, druk die speld maar diep naar binnen, je verdient het, kreng, denk ik bij mezelf. Maar dan word ik ineens mild door de zachtheid van de vrouw hier. Ze komt dichterbij, spreid haar benen waarmee ze mij vastklemt. 'Ho, doe normaal,' zeg ik. Ze verzwakt de klem een beetje, maar ik voel haar gewicht op me. 'Slapen ?' vraagt ze.

'Nee, dank je, ik heb net geslapen,' zeg ik.

Ze loopt naar een kastje, haalt wat brood eruit en besmeerd het. Daarna voert ze me. De lucht is donker hier, en ik hoor de dochter van de graaf nog steeds krijsen. Als ik naar buiten staar is het alsof ze zich heeft uitgespreid over de daken.

'Waar kom je vandaan ?' vraagt de vrouw van de zolder.

'Vanuit de tuin,' zeg ik.

'Oh, de tuin der edelheden en martelingen ?'

Ik knik.

'Zo'n zoet-bitter iets,' zegt ze. Ik knik weer. De verdiepingen onder de zolder lijken ver weg. Ik staar weer naar buiten, alsof ik mijn ziel zie vliegen. 'Waar ben ik ?' vraag ik.

- Bij mij.

Ze pakt een schotel en een kom, en voert me dan soep. 'Ik wil niet meer terug,' zeg ik. Ik kwam van een nachtelijk gebrul, en nu was ik hier, een plaats vol protserige spulletjes, over en weer gelakt en opgepoetst. Vanaf de zolder kon ik de tuinen zien, de heggen, met de hoge poorten. 'Ik ben een vergiftigd mens,' zeg ik. 'Een dwaallicht, een pop.' Ze knikt. Als ik naar buiten keek zag ik mijn weerspiegeling. Zij stond ineens voor de spiegel, en maakte zich op, met allerlei smeerseltjes. 'Goed spul van de bomen,' zei ze. 'Het is voor mijn huid. Ik ga niet naar het feest vanavond, ik blijf wel hier met jou.'

Het is alsof ik met haar hang tussen de verdiepingen, alsof ik met haar zweef boven de tuinen. Ik voel haar gewicht, en ben bang dat we naar beneden vallen, maar ze rekt me uit. Ik zie de begroeiing op de muren, en herinner de begroeiing van de tuinen, de dorens, de valstrikken, puur natuur.

'Ik ben de maker van de tuin,' zegt ze plotseling. Ik schrik. 'Hoe kun je zoiets maken?' vraag ik. Ze zwijgt, als het graf. Ik merk dat ik kwaad word van binnen, maar dan voel ik ineens genade. Al snel voel ik niets meer, ik kijk alleen maar in een onbekend gat, als een mist, een waas. Ik kan niet meer nadenken. 'Wat is er aan de andere kant van de tuin?' vraag ik.

- Een snoepwinkel. Ze verkopen eigenlijk gewoon zoete vruchten.

Ik kijk naar haar kanten jurkje. Het is als een snoep jurkje. Ineens heb ik zoiets van : Als ik nog verder naar haar kijk, dan ga ik dood.

Ik rol van het bed af naar de trap, en laat mij naar beneden vallen. De dochter van de graaf vangt mij op, en de vrouw van het zolder stormt naar beneden. 'Hij zit toch aan touwen vast, elastiek, draden, kettingen, dus wat wil je,' schreeuwt ze.

'Is dit de oorlog van de feen,' vraag ik, 'of van de indianen.' Ze grijpen elkaar in de haren. 'Uit dat licht,' roept de vrouw van de zolder. Ik staar doelloos naar de hoeken van de trap. Dan voel ik de hand van tante Connie, die mij naar haar kamer neemt. 'Thee?' vraagt ze.

Ze maakt brood voor me, opgepoft en zacht, een beetje nat, met wat soep en pudding. 'Je moet goed eten, jongen,' zegt ze. Ik zie haar kauwen. Het zal wel avondetens-tijd zijn. Ik hoor vrouwen krijsen. Buiten hoor ik vogels krijsen. Het klinkt me als muziek in de oren. Bij tante Connie is alles altijd anders. Ze zorgt voor me, grijpt in wanneer het nodig is. Oom Joop zit aan de andere kant van de kamer. Een verfrommelde papieren zak ligt naast hem, met oud

brood. De gouden klok tikt, en het is een rustgevend geluid. Ik probeerde vat te krijgen op de structuur van dit huis, maar het was alsof ik van de daken afgleed, of was dit huis slechts de weerspiegeling van de tuin. Het was niet bepaald mijn Eden, en toch wilde ik dit huis doordringen. Ik voelde mij een zwerver in dit huis, een huis wat ik nooit echt binnen kon gaan. Na een paar uur zaten de twee vrouwen keurig netjes tegen elkaar aan, in keurige zoete kleertjes, als feestbroodjes bij de bakker. Rozen op hen vastgespeld alsof er iemand jarig was, en de spelden gingen diep in hun vlees. ‘Ja dieper, dieper,’ dacht ik. Ik wilde het voelen bloeden. Het was al aan het bloeden. Het bloed sijpelde op de grond. Tante Connie raakte in paniek, en ik ook, omdat ik toch meer waarde hechtte aan de beoordelingen van tante Connie dan aan mezelf. ‘Waarom doen jullie dat !’ riep ze.

‘Dit is ons verbond,’ zeiden de twee vrouwen. ‘Ons bloed-verbond.’

‘Zie je,’ dacht ik bij mezelf, ‘dan had ik het wel goed ingeschat.’

‘Geef me de speld,’ zei ik. ‘Ik wil ook deel hebben aan het bloed-verbond.’ Het was een hele opluchting toen ik de speld in mijn vlees voelde gaan, en ik de zachtheid van de roos tegen mijn huid aanvoelde. Ik voelde me een plak vlees bij de slager.

‘Nu kun je het dak opkomen,’ zeiden de vrouwen. ‘Nu kon je de tuin bezaaien en besproeien.’ De poort van mijn hersenen leek open te gaan, en de waas leek even te vertrekken. Ik wilde meer van zulke lichaams-spelden. Ik herinnerde de dorens, ik herinnerde hoe genadeloos diep ze gingen, totdat alles binnenin me brak, en ik begon te zweven. Ik was nu boven het dak, maar de huizen om ons heen waren veel groter. Ik kon de zolders inkijken en zag de vrouwen. Ze leken eenzaam, en ik was eenzaam. Ik was met een helm op geboren, maar die ontplofte nu. Ik zweefde bij iemand binnen. En hier zag ik bomen groeien door het hele huis. Ik was nog steeds in de tuin. Hier hingen zoveel gouden klokken aan de muur, die allemaal heerlijk tikten, zo licht, zo zacht, zo helder, ontwakende de diepste roerselen van mijn hersenen. Ze waren als een vuur in mijn lichaam. De mensen die hier woonden hadden allemaal dialogen. Het moest vooral ergens over gaan, maar ze kwamen er nergens mee. Ze leefden in een cirkeltje. Ik had ze al snel door. Toch was het allemaal erg verrijkend voor mij. Jurkjes hingen er aan de muur, vruchtjes lagen op schaaltes, gezet op oventjes. ‘Is dit de weg naar de stad?’ vroeg ik.

- Welke stad. Oh, de overstad.

Ik knikte. ‘Daar heb ik vaker over gehoord,’ zeiden ze. Ze lieten me ladders van touw zien. Ik klom en klom, dit huis was lang, als een herenhuis wat maar niet ophield. Mensen leefden hier

als vogels. Ik wist niet waar ik moest kijken. ‘De parel van de tuin,’ zeiden ze, ‘is daar,’ en dan wezen ze omhoog. De ladder was glibberig, en ik gleed weg. In spiegels zag ik mezelf klimmen. Ik had weer het gevoel dat ik van de daken gleed, alsof ik het huis niet kon binnengaan. Tante Connie legde haar hand op mijn hoofd. Haar hand was gloeiend heet, of was mijn hoofd gloeiend heet. ‘Waarom?’ vroeg ik. ‘Waarom is er hier geen doorkomen aan?’ Tante Connie zei niks, zweeg als het graf. Ook de twee vrouwen zeiden niets. Het was als een schijnbaar open weg die dood liep. Een zwakte maakte zich van mij meester, en ik was gelijmd aan de grond. Met wilde maar beheerste ogen keek de dochter van de graaf naar mij, alsof ze een wild paard probeerde te temmen, met de koele zelfverzekerdheid dat dat haar aardig lukte. Even stond de tijd stil, en was het alsof zij de muziek van het moment perfect kon berijden. Als ze zou vallen zou ze aan draden verbonden zijn, als aan elastiek, zodat ze niet in de vlammen van het hellemeer zou vallen. Ik snakte naar adem. Ik hoorde haar ogen roepen. Toen greep ze me vast. ‘Ik laat je nooit meer los,’ zei ze. ‘Nooit meer.’ Even dacht ik dat ik thuis gekomen was. Ik probeerde me zo lang te maken als zij zich waardig voelde. ‘Wie ben jij eigenlijk?’ vroeg ik.

De vrouw van het zolder liep terug naar de trap. In gedachten zweefde ik langs het huis, en de dochter van de graaf lag uitgestrekt op de daken. Wij konden dit huis niet binnenkomen. Wij waren in de tuin. Het zonlicht was aangenaam, en het was alsof we beiden smolten en naar beneden sijpelden, om in elkaar te versmelten? Waren wij de vruchten van deze tuin?

Hoofdstuk 2. De Sleutel

Tante Connie legt gouden bestek op de tafel voor het feestmaal. Oom Joop komt aan tafel zitten. Ik zit naast de dochter van de graaf. Ze houdt mijn hand vast. Tante Connie brengt dan de pan met het avondeten, en met een grote lepel laat ze het ploffen op onze borden. ‘Is zij van het zolder niet uitgenodigd?’ vraag ik.

‘Ze heeft haar eigen,’ zegt tante Connie. Ik heb het gevoel dat ik wat mis, en ga na een tijdje naar het zolder. Ik voel me op en top. Ze ligt op bed, en staart door het raam. Ik ga bij haar zitten. Haar ogen kijken dwars door me heen, alsof ze me niet ziet. Als ik naar buiten kijk, zie ik haar weerspiegelingen daar, alsof ze uitgestrekt is over de daken, en langs de muren, als begroeiing. ‘Zoveel mensen kennen me niet,’ zegt ze. Dan staat ze op en geeft mij een bord. Het schijnt hier ook etenstijd te zijn. Ze schept op. We staren elkaar de hele tijd aan, en als ik dan later naar buiten staar is het al donker, en haar weerspiegelingen zijn als de lichten in de nacht, als woeste paarden over de daken. Ik hoor tante Connie beneden roepen. Het is tijd voor de nacht, maar ik wil niet slapen. Ik houd de hand vast van de vrouw van het zolder. Mijn hoofd voelt als een stad met huizen, grote huizen, hoge huizen, lange huizen, met bomen er tussen, met plaats voor de tuin. Het is alsof de vrouw van het zolder op mijn hersenen danst, en het doet pijn, en ik word al snel moe. Pudding voert ze me. Grote lange draden voel ik door mijn lichaam gaan, totdat ik het gevoel heb dat ik kan zweven. Haar bed is ineens zo

dik en ver weg, haar kamer twee keer groter. Nee, naar buiten wil ik niet meer. Ik ben hier buiten. Zij is mijn wereld. Ik heb een kinderlijk geloof in haar.

Tante Connie laat me de schoonheid van het huis zien, van alle plekken, en ja, ik moet haar gelijk geven. Ze heeft een plaats in mij, alle dingen in dit huis hebben een plaats in mij. Ik heb ze nodig. Ik ben er bijna ziekelijk afhankelijk aan. Het is mijn levenswarmte. Maar toch voelt het alsof ik heen en weer gesleurd word. Ik heb nergens grip op, ik glijd telkens weg, dieper. Dit is een doodlopende weg, een fuik, van vuur. Ik zie ze het glas heffen. Zij zijn als de vlammen in mijn hoofd. Ik durf niet naar ze te kijken, want dan ga ik dood. Het zijn de hoofden van de Medusa. De mensen die hier wonen zijn net zo steen als dit huis, en iedereen die naar hen kijkt verandert in steen. Zo is het leven. Is dit de sleutel weg uit de tuin, of is dit de sleutel tot de tuin.

In de nacht danst de vrouw van de zolder als een zwaan, als een brandende struik. Ik probeer me om te draaien, maar ik kan niet. Deze dans is dodelijk, of misschien wel leidende naar de poort van de hel. Ik sta verstijfd. De uitsteeksels en aanhangsels van haar jurk raken mij. Ik kijk naar haar door mijn glas wijn. De poort brandt. Ik probeer me ergens aan vast te klampen, maar zonder success, totdat ik de stem van tante Connie hoor. Ik kan niet terugroepen. Iemand knijpt mijn keel dicht, maar ik heb geen verlangen om terug te roepen. Ik ben als een boom geworteld in de grond. Ik heb het geheim van Medusa gezien : Alleen met de ogen van wijn kunnen wij haar bekijken. Ze gilt en schreeuwt nu ik het geheim heb ontdekt. Ik gooi de wijn in haar gezicht, want ze wil me verscheuren. Dan staat ze in vlammen, en het gehele huis brandt. Ik moet hier weg. Maar de trappen zijn hier van vuur. Alles is van vuur. Ik besluit te blijven. Medusa schijnt aardiger dan ik dacht. Haar hoofden leven hier in een vreemde vrede. Roofdieren bespringen mij en verscheuren mij, en mijn hart is blij. Het is mijn vuur, het is omringd door mijn hart. Ik heb mijn weg hier doorheen gebeten. Een huis met standbeelden. Het is als een brandend strand, en een brandend oog leidt mij uit, om dieper in te gaan. De brandweerman houdt mij stevig vast. Zijn jas is glibberig. En dan brandt hij ook.

Tante Connie doet alsof er niets gebeurt is en staart mij aan. ‘Nog wat koffie, jongen ?’ vraagt ze. Ik zeg niks. Tante Connie schenkt nog wat voor me in. Wie zwijgt stemt toe. Mijn oude bed in de kamer van de dochter van de graaf is versleten, scheuren in de matras, en de piano is vals. Maar niet minder mooi dan de gouden spulletjes van tante Connie. Als tante Connie lacht heb ik het gevoel dat ze op de daken fietst. Ik keek naar de vrouw van de zolder. Waren we niet net als Adam en Eva die door de brandende heg probeerden terug te keren naar het paradijs ? En was dit paradijs een mengsel tussen huizen en blote benen ? Ik keek naar de dochter van de graaf. Ik probeerde een weg door haar heen te graven. Maar ze hield alles tegen. Tante Connie dient de pudding op. Ik kan de borsten zien van de vrouw van het zolder, door haar doorzichtige jurk heen, en ze heeft haar jurk ook wel flink open. Haar borsten druipen nog, als de moederlijke fontein, maar er zijn geen babies. Ik besluit niets te eten. Hier kan ik niet tegen, en het is dodelijk. Als ik naar de dochter van de graaf kijk, dan zie ik hetzelfde tafereel. Het is onbeschoft tegen tante Connie om pudding te laten druipen terwijl zij pudding opdient. Ik kan oom Joop goed begrijpen dat hij zo ver mogelijk van de tafel afzit, als een bibberend hondje. Maar plotseling is het alsof de stoppen bij mij doorslaan. Ik voel me

een baby, een hond zelfs, die gevoed moet worden. Wat een drama. Tante Connie ziet het aan mijn gezicht en raakt in paniek. Zelfs oom Joop staat op. Iedereen zit verstijfd. Ik begin met grote hapen van de pudding te eten, zodat al snel mijn hele gezicht eronder zit. Oom Joop lacht mij uit. Dit is de tuin van spot. Waarom zijn Adam en Eva hier teruggekeert. Ook de twee vrouwen lachen mij uit, terwijl ze hun jurken nog meer open trekken. En dan smeren ze de pudding over hun lichaam heen en gaan op de tafel liggen. 'Ik heb al brood gehad,' zegt oom Joop. Ik kan hier niet tegen. Zelfs een hond wordt beter behandeld. Ik word er erg stil van, en ga bij oom Joop zitten. 'Je weet hoe vrouwen zijn,' zegt oom Joop.

'Dodelijk is het,' zeg ik. 'We hebben niet zomaar met een stel hoofden te maken. Het zijn de hoofden van Medusa.'

'Kijk naar hen door het glas wijn,' zegt oom Joop. Tante Connie loopt naar de vrouwen toe, en giet wijn over hen heen. 'Wat een vertoning,' zeg ik. 'Dit is toch niet meer normaal.'

'Ik dacht ook dat ik naar een ander feestje was gegaan,' zei oom Joop.

'Kom op, nu weten we het wel,' zeg ik. 'Zo lopen we de fanfare niet. Moet je dat nou eens kijken, ze vervuilen die hele tafel.'

'Nee hoor,' zegt de dochter van de graaf. 'Dit is de oerbron, de big bang.'

'Als je je maar niet verroert,' schreeuwt tante Connie. 'We gaan hier geen polonaise in de kamer houden, al mijn spulletjes worden vies. Is er nog respect in dit land?'

'Likken, bloedvriend,' zegt de vrouw van het zolder tegen haar wederhelft. 'Alsof je leven er vanaf hangt.'

'Als jullie niet eten wat de pot schaft,' zegt tante Connie, 'dan sodemieteren jullie maar op.'

'We vonden het eten heerlijk,' zei de vrouw van het zolder, 'maar we hebben onze eigen toetjes meegenomen.'

‘Contractbreuk,’ zegt tante Connie. ‘Dat hadden we niet afgesproken zo, en voor half geld komen jullie er echt niet langs. Ik voel me door jullie verschrikkelijk door de tang genomen, als je dat maar weet. Ik heb nog wat blokken hout nodig voor het tuinvuur.’

‘Ik dacht anders dat Adam wel tegen een grapje kon,’ zei de vrouw van het zolder, ‘maar mijnheer loopt daar in het hoekje te kniezen.’

‘Oh, toe maar, geef mij maar weer de schuld,’ zei ik. ‘Het is nu oorlog.’ Ineens stormden de vrouwen op mij af, en peperden mij in met pudding, en trokken me op de tafel. ‘Dit is nog eens een kersttoetje, een vijf-gangen toetje is aan ons welbesteed,’ zei de vrouw van het zolder. Ik was woedend. ‘Als ik ooit loskom, dan zul je wat beleven,’ riep ik.

Het was alsof alle machines ineens stilstonden. We staarden elkaar allemaal aan, maar deden niets. ‘Ode aan de kok,’ zei de dochter van de graaf. Na een tijdje lagen we in het bad, en het was nog gezellig ook. Het was als een lange brandende dag aan het strand. Ik was moe, ik had mijn portie wel gehad. Het was een vreemde gewaarwording dat roosjes zo konden zijn. Ik zou vanaf nu veel meer op mijn hoede zijn. Dit mocht niet nog een keer gebeuren. Tante Connie zou het niet overleven. Er groeiden sinds die dag struiken op het behang, die ervoor zouden moeten zorgen dat deze dingen nooit meer zouden gebeuren. Tante Connie was het goed zat, en huurde bewakers in, die een oogje in het zeil zouden houden. Ook liet ze overal cameras planten. We voelden ons vanaf die dag in ons huis bekeken. Maar de volgende keer dat we aan tafel zaten schoten bij mij weer de stoppen door. Ik verlangde zo naar de oermoeder, dat ik boven op de vrouw van het zolder klom, de stoel brak, en we vielen beiden op de grond. Een wachter schoot een pijl door mijn hoofd, net op tijd, en ik werd aan de muur gespietst. ‘Geef hem melk,’ zei tante Connie rustig. ‘Jullie moeten niet zo paniekerig doen.’ Pudding droop uit de borst van de vrouw van het zolder. Ik kon me niet bewegen. ‘Eerste hulp bij ongelukken,’ zei tante Connie. ‘Hij is dood, hij heeft een pijl dwars door z’n kop. Geef hem de melk des levens, stelletje koeien. Nou, waar wachten jullie op.’

‘Hij hangt te hoog, tante,’ zeiden de vrouwen.

- Nou dan spuit je maar. Druk de knopjes maar goed in.

‘Nee, hij is dood. Hij heeft Medusa gezien, en wie van haar melk drinkt gaat naar de hel.’

- Ik ben niet gelovig, stop met die onzin.

‘God, zelfs als je de tepels van Medusa ziet ben je al overgeleverd aan de vlammen van de hel, en haar duistere hulpjes.’

- Ja, die ken ik, rijden die hier niet de hele tijd rond ? Medusa is al openlijk te kijk gezet, je hoeft het knopje van de tv maar aan te draaien.

‘Arme jongens.’

Ik kon naar de melk fluiten. De dames gingen ieder hun eigen kant op. Ik was in de tuin der wreedheden, ik was op sterven na de dood met die pijn in m'n kop. Oom Joop was behulpzaam en trok de pijn uit mijn hoofd. Maar dat deed nog veel meer pijn, dus ik drukte hem er weer in. Even later klopte ik bij de vrouwen aan de deur, maar ze deden niet open. Ik sliep die nacht bij tante Connie en oom Joop in de huiskamer. De dag erna zaten ze allemaal aan tafel alsof er niets was gebeurd. ‘Zo, de meer dan dodelijke borsten van Medusa zijn ook weer van de partij,’ zei ik. De vrouwen zeiden niets. Ze aten gulzig en verslikten zich een paar keer. Het ging zoals gewoonlijk weer nergens over. ‘Leuk,’ zei ik. ‘We zitten hier aan tafel met vergif. Killers.’

‘Houd je mond,’ zei tante Connie. ‘Jij bent ook niet een van de braafsten.’ Plotseling stonden de vrouwen als een vrouw op, als Medusa, en de muren om ons heen begonnen te branden. ‘Zie,’ riep tante Connie. ‘Ik wist het. Medusa is gekomen om wraak te nemen. Ren voor je leven.’ Oom Joop gooide een deken om ons heen, en trok ons naar zijn kant. Hij was de slimste geweest want sinds de dames hier aten zat hij bijna nooit meer aan tafel. Een golf van geweld sloeg ons neer. Maar oom Joop gedroeg zich als een duivel, en dat moest wel, anders had hij niks bij Medusa in de pap te brokkelen. Ik heb oom Joop nog nooit zo te keer zien gaan. Al snel stond Medusa buiten het raam. ‘Ik wist wel dat die wijven een grote pot met vergif waren,’ zei hij. Ik had nog nooit zo'n groot machts-spel gezien. Ik trilde als een hondje. Oom Joop was een held.

Omdat Medusa ons bleef bezoeken kregen we een ander huis in een andere straat. Er groeiden hier zogenaamde borsten-struiken die vruchten hadden als tepels waaruit een sap voortkwam wat bestand was tegen het borstgif van Medusa. We konden zelfs hierdoor Medusa genezen van haarzelf. De vloek was al snel verbroken. Er hoefde verder geen apocalypse aan te pas te komen. Onze vriendschappen werden hersteld, en al snel leefden we hier weer met elkaar. Alles was veilig nu. We hadden onze condomen-boom gevonden.

Een vrouw leefde tussen de verdiepingen in, een vrouw in mijn hoofd, onderdrukt door de hedendaagse maatschappij, een deel gesloten door de hersenen. Medusa was de oorlogsgodin, weggepest door een maatschappij van valse vrede. Een vreemde vrede bracht haar terug. Zij kende de tuin van spot ook. Ze had die zelf gemaakt. Ook kende ze de tuin van edelheden en wreedheden, op maat gesneden. Ze had zich een weg door die tuin gebaand, terug naar het paradijs. Ze ontmoette haar Adam in de lucht, en leidde ook hem terug. Door de brandende heg gingen zij, en helemaal opgebrand kwamen zij aan. Heel snel kwamen zij erachter dat zij een cirkeltje hadden gelopen. Zo slaan dan al snel de stoppen door, en vinden ze de liefde in zichzelf, die na korte tijd niets dan haat blijkt te zijn. Het is alles niet wat het lijkt. Ik kreeg een fatalistische, nihilistische kijk op het leven door deze dingen. We waren weer terug bij af. Heel wat dromen waren kapot gesprongen, en we begonnen ons oude huis te missen, maar daar woonde een nieuwe familie in.

Waar we dan ook naartoe gaan, het is altijd hetzelfde. Laten we daarom naarbinnen keren, en elkaar daar vinden, of hele andere personen die eindelijk onze dromen kunnen waarmaken, maar dit is slechts ijdelheid, illusie. We jagen lucht achterna, iedereen weet het, maar we blijven proberen. We blijven happen naar de koek die voor ons wordt gehangen. We zijn geconditioneerd, slaven, hondjes van Pavlov. Alles is hier misleiding op misleiding. Ik begon een pessimist te worden, zwaar somber. Ik wilde niemand valse hoop geven, niemand voorliegen. We liepen de leugen achterna omdat er geen waarheid was, of was de waarheid gewoon in een heel klein hoekje ergens, daar waar we het onmogelijk zouden kunnen vinden? Maar alle dingen zijn toch mogelijk voor hen die geloven. En zo ging ik geloven. Niet in het kerkelijk geloof, maar in die vrouwen hier met hun gekke spelletjes. Misschien dat de grootste leugen ook diep in haar de waarheid droeg. Ik had kans, want ik had een pijl door mijn hoofd. Denken was fataal. Het moest van een andere kant komen. Maar ik merkte al snel dat die vrouwen een gesloten boek waren. Ik kwam er niet ver mee. En ik wilde toch ergens in geloven. Een grote trots was er, ergens diep binnenin. Iets wat mij over het ravijn kon laten zweven, iets wat ik niet kon beschrijven, een mystiek gevoel. Oom Joop zei altijd dat een boek ons erdoor zou helpen, maar hij wist niet welk boek. Een popperige papieren kermis leek het. Tante Connie had een pop in een schoendoos verborgen, een pop waarin ze heilig geloofde dat deze ons allen redden zou. Vaak sta ik op het balkon en voel me tussen de huizen, tussen de bomen, tussen de rivieren, overal tussen.

Het is een wonder dat ik nog leef met die pijl door mijn hoofd. Op een dag voel ik me door het gevoel dat die pijl in mijn hoofd geeft zo in de wolken, zo extatisch, dat ik merk dat ik kan vliegen. Heel voorzichtig vlieg ik van het balkon, tussen de huizen door. Mensen vallen flauw achter de ramen. 'Bedrieger,' roept er iemand. Ik kan er niet mee zitten. Ook al zou het bedrog zijn, ik heb er een goede tijd mee. Ik vlieg naar de top van het hoogste huis in de buurt. Als ik naar beneden kijk is alles wit. Ook het hoge platte horizontale dak waarop ik sta. Ik ruik bosgeuren. Dan vlieg ik over de stad. Wat als ik dit alles zou kunnen ontsnappen. Ik besluit naar de volgende stad te vliegen, daar waar de fabrieks-wolken zijn. Ik houd van de rook. Ik hoop dat we er allemaal in verzuipen. Dat is beter dan wat we hadden. We hebben niets te verliezen. Maar dan roep ik mezelf tot orde. Er staan wat meiden voor een raam. Ze kijken verwonderd. Ik zwaai naar ze. Ze wenken me. Een van hen opent het raam, en ik vlieg

naar binnen. ‘Kijk, die kan vliegen,’ zegt er een. ‘Een truc,’ zeg ik. ‘Leer het me,’ zegt een van de meiden. Ik vertel hen over de pijn in mijn kop. Ze giechelen een beetje. Al snel hangen ze aan me. ‘Mag ik in jullie geloven,’ vraag ik. ‘Ik wil ergens in geloven.’

- Wij geloven in de dominee.

‘Okay, maar dat is niet wat. Kan ik in jullie geloven?’

- Ik weet niet of ik daartoe bevoegd ben.

‘Ik geloof in je.’

- Wat moet ik nu doen ?

‘Vlieg met me mee.’

- Ja, maar ik kan niet vliegen. Waarom blijf je niet gewoon hier. We hebben het hier erg naar onze zin.

‘Okay.’

Ik bleef bij ze staan, en ze trokken me aan tafel. Ik moet zeggen ze waren een stuk netter dan de vrouwen die ik kende, de Medusa-vrouwen. Ze aten deftig, met mes en vork, geen geklieder. Ik staarde naar buiten, allemaal rook. Ik kon niet veel zien. Ze sliepen allemaal in de huiskamer op matrassen. Ik kreeg ook een matras. Ik sliep al snel. Ik merkte al snel dat ik in mezelf aan het bidden was tot hen. Ik was op zoek naar een geloof. De volgende dag namen ze mij mee naar de kerk. Ik moet zeggen dat het mij aardig beviel. De dominee was erg aardig. Hij had ook wel wijze dingen te zeggen, en liep voortdurend met zijn sleutels te rinkelen. Had hij misschien de sleutels om Medusa te openen ? Na de kerkdienst liep ik op hem af om het hem te vragen. Zonder nadenken nam hij een sleutel van zijn sleutelhanger af en gaf het aan mij. ‘Probeer het maar uit,’ zei hij. Maar eigenlijk wilde ik hier niet meer weg. Deze mensen waren geweldig. Weer ging ik met de meiden mee naar hun huis. Omdat ik heel

veel aan Medusa dacht, ben ik even later toch teruggegaan naar mijn eigen stad en huis. Ik begon direkt aan de Medusa-vrouwen te sleutelen. En het werkte, tot mijn eigen verbazing. Voor het eerst had ik het gevoel dat ik met hen ergens kwam. Alsof we de boom des levens hadden bereikt. We dronken koffie op het resultaat. Ik wilde de dominee bedanken, en vloog terug naar de andere stad. De meiden waren blij me weer te zien, en samen gingen we naar het huis van de dominee. De dominee was net zijn huis aan het schilderen. Na het bedankje nam ik afscheid van de meiden, en ging weer terug naar mijn eigen huis. Ik had Medusa verlost uit haar kooi.

Hoofdstuk 3. De Gespleten Aarde

De meiden hebben al snel ons huis gevonden, en de dominee ook. Ze waren met de dominee meegereden. De sleutel had namelijk een zendertje van binnen. Natuurlijk waren ze van harte welkom, maar de Medusa-vrouwen werden snel jaloers. Daar wist de dominee wel wat op, want die had veel meer sleutels. Wat me opviel was dat alles snel verstijfde. Alsof de sleutels veel openden, maar tegelijkertijd viel er ook zoveel dicht. We kregen het idee dat er een vloek op de sleutel lag. De dominee was niet overtuigd, want die geloofde heilig in zijn sleutels. Omdat hij zich steeds arroganter opstelde heeft tante Connie hem even later het huis uitgezet. Ik bewaarde de sleutels sindsdien. Die waren veel te gevaarlijk in de handen van een dominee. De meiden aanbadden inmiddels Medusa aan haar voeten. De dominee was woedend en noemde hen afgodendienaars. Ze waren niet meer welkom in zijn stad. Het bleek dat hij ook nog eens de burgemeester was. Medusa begon trouwens door deze aanbedding ook steeds meer te eisen. Haar voeten moesten gekust worden, anders zou ze alles vertrappen. Ik had allang spijt dat ik haar had verlost, maar het kwam allemaal door die sleutels. Op een gegeven moment was ik het zo zat dat ik de sleutels inslikte. Maar sindsdien ging het niet goed met mij. Ik begon zelf een Medusa te worden. Wie had dat ooit durven dromen dat ik ooit de god der wrake zou worden. Het liep uit op een gevecht met de andere Medusa om de macht. De Medusa begon een gevaarlijk mechanisme te worden. Voordat het nog erger zou worden besloot ik een volgende vliegtocht te beginnen. Ditmaal kwam ik in een andere stad met de hoogste gebouwen. Een oud vrouwtje deed haar raam open, en nodigde mij uit. Toen ik haar het verhaal over de sleutels vertelde scheen ze mij te kunnen helpen. Zij was namelijk een heks. Ik moest een bepaald kruidendrankje drinken, en dan zou ik de sleutels kunnen uitspuwen, en dan zou zij de sleutels omsmelten. Maar alles pakte anders uit. Het kruidendrankje werkte niet. Ik had de krachten van Medusa. Ik was immuun tegen hekserij. Ik moest onder ogen komen dat ik in een monster aan het veranderen was.

Ik strompelde naar de uitgang van deze tuin. Ik had het in zicht nu, en greep naar mijn buik. Ook al verdween de uitgang en de buitenste heg in het niets, en leek het alsof het verder van me af begon te liggen, ik liep toch door. Ik greep om me heen als tastende in het donker. Ik greep het touw mij toegeworpen. Een vriendelijk vrouwengezicht keek me aan. Rozensappen dropen in een fles. Ik hoorde gegorgel en gezang. Bloedende tuinen, zover het oog reikt, vermengd met regen, waar het oog van Medusa over waakt. Het koren dat het goud omhoog haalt, het licht der sterren weerkaatsende, haar vrucht wordt vastgehouden. Medusa waakt. Het houten huis kraakt onder het getal van de lelies. Hier heeft ze haar woning. Hier voedt zij

haar raadsel, haar mysterie, waar prinsen op paarden al eeuwen naar zoeken. Nee, zij zullen niet vinden, want Medusa waakt over haar geheim. Haar kroning was een bespotting. Haar lijden was een ontmaskering, maar niemand is ooit tot haar parel gekomen, niemand heeft ooit haar zwaard gedragen. Allen sterven zij door een blik op haar te slaan. Tot steen werden zij in alle eeuwigheden. Haar discipel is zoek, haar beker verloren. Zij heeft haarzelf nog nooit gezien. Zou zij het weten, dan zou zij sterven, daarom weet zij maar half. De rozengrachten hier zijn vol met parels. De mensen hier weten dat Medusa een geheim heeft, alleen ze kennen het niet. Ze hebben er alleen een glimp van opgevangen, en die glimp heeft hen voor altijd verblind.

Ik zit op mijn houten paard, mijn hobbelpaard van vroeger, met mijn lange speer, mijn lans. ‘Open de poort,’ roep ik, maar alles zwijgt. Ik vlieg hoog, over de muur heen, maar hier is niks. De aarde is dus toch plat. Is dit het onverbiddelijke geheim van Medusa? Ik stort hier uit alles wat ik nog in mijn hoofd heb, alle puinhopen, alles gaargebraden, en kijk in de enorme diepte. Nee, het is een ravijn. De aarde is gespleten. Een groot werk moet dat geweest zijn, met de schaar des hemels. Daar aan de overkant weten de mensen niet dat ze niet weten. Ik vlieg weer terug, en omhels mijn Medusa, en mijn meiden. ‘Ik ben aan de andere kant van de schaar geweest,’ zei ik. ‘Daar moeten we ook niet wezen. Vernietig alle spiegels. We staren wel in een glas wijn, met wijn van borsten-struiken.’ Ik strek mij uit. Ze zijn blij dat ik terug ben. Ik solliciteer bij de zeevaart. Ik waarschuw hen dat de aarde wel degelijk plat is, en dat verklaart ook waarom er zoveel schepen zijn gebleven. Ik word er kapitein. Als ik thuis ben speelt oom Joop vaak op het orgel. Maar ik ben niet veel thuis. Ik moet de zee afbakenen. Een hoge rand moet er gemaakt worden, waar niemand meer overheen kan tuimelen. Medusa is als een moeder die haar kinderen terugroept. Zij heeft de tuin gebouwd, en haar muren, en die moeten we eren, omdat het buiten veel erger is. Er is geen paradijs aan de andere kant van de heg, maar de heg spreekt tot de verbeelding. Ik zie nog meer paradijs in een pot pindakaas. Als ik thuis ben zijn de vrouwen blij, dan is het feest, maar een paradijs zal het nooit zijn, en hebben we dat wel nodig. We hebben toch elkaar.

Op een dag ga ik met de meiden voetballen op het pleintje. Via een tunnel komen we in een ander deel van de stad, in een winkelstraat. We slenteren door de straten. Ik neem hen mee naar de bakker, en koop wat special brood voor hen. Brood kan mij nooit te luxe zijn. Het is een levensnoodzaak. Bij de speelgoedwinkel wanen ze zich in het paradijs. Bij het tuinhek laten we alle zorgen achter ons. Voor de chocolade-winkel danst de vrouw van chocolade. Ze roept herinneringen bij me op, ze danst als een zwaan. We gaan de stoffige winkel binnen. Een grote notenkraker-eekhoorn staart ons aan. ‘Ja,’ zegt de winkelier, ‘veel noten altijd in de chocolade, we hebben een verdrag met de noten-industrie. We kregen dit beeld van hen, toch aardig, vindt u niet.’ Ik knikte. De meiden keken de man vriendelijk aan. We konden aan hem zien dat hij er blij van werd. ‘Ik zal u vertellen, ik ben mijn vrouw verloren,’ zei de winkelier. ‘Ik mis haar echt, en er is nu een zee van ruimte boven, want ze had zoveel spullen en die zijn allemaal in haar graf meegegaan. Komt u maar even mee, dan laat ik het u zien.’ Boven stond alles leeg. Ik staaarde naar buiten, waar de chocolade-vrouw nog steeds danste. Ze was een zwerfster, en werd zo altijd genoemd.

Grote poppen van chocolade stonden in kasten. De man deed er erg zakelijk over, en kraste wat op papieren. Even later stonden we weer op straat. Aan het eind van de straat was een fontein. We zagen tante Connie lopen met een zware tas. ‘Tante Connie,’ riep ik. Ze had koffie gekocht, in allerlei soorten. Samen liepen we naar huis. Ik hielp haar de tas te dragen, en de meiden hielden ook wat spullen vast. Medusa wachtte ons op.

Het Feest van de Toverspiegel

Het was in dit sprookjesachtige land gebruikelijk dat ieder jaar het feest van de toverspiegel werd gevierd, wat het hoogtepunt was van het jaar. Dit feest liep altijd over in het feest van de rode nacht, de langste nacht van het jaar, waarin een nieuw jaar zou komen.

Het feest van de toverspiegel was een feest van grote afzondering. Iedereen trok zich terug op zijn kamer om alles achter te laten en alles los te laten, om zo het spiegelbeeld te volgen van de toverspiegel, een andere wereld in. In dit feest wachtte men op de rode nacht, de langste en traagste nacht van het jaar waarin alles zou veranderen.

Iedereen was dus alleen in het feest van de toverspiegel. Er waren geen optochten of schouwspelen. De straten waren leeg en doodstil. Maar dit gaf een grotere verbondenheid.

Voorafgaande aan de rode nacht zou het wolkenschip komen, waarop ze allen dromenreizen zouden maken. Het was daarom ook niet vreemd dat de toverspiegel, en vooral de rode nacht, vereerd werden. De rode nacht was het absolute toppunt van het jaar, waarbuiten geen leven mogelijk was. De rode nacht hield alles vruchtbaar en in groei. Maar de rode nacht kon niet komen zonder de toverspiegel. Zonder alles achter te laten zouden de inwoners van het sprookjesachtige land in het oude jaar moeten blijven, en dat was iets verschrikkelijks. Zij hadden het wolkenschip gemist.

Zij die het feest van de toverspiegel vergaten te vieren, of niet meer wilden vieren, waren het jaar er op er gewoonlijks niet meer bij. Dit waren meestal slechts enkelingen. Daarom waarschuwden de monniken van de kloosters in het sprookjesland de inwoners altijd als het feest van de toverspiegel dichterbij kwam om het niet te missen. De gevolgen zouden namelijk rampzalig zijn. Hiervoor gingen zij altijd met hun rode keppeltjes de straten op om het nieuws om te roepen. Gewoonlijks was dit blij nieuws. Ook de koninklijke herauten kondigden het komende feest van de toverspiegel altijd aan. Allen moesten een reis maken tot de rode nacht, tot het nieuwe jaar, door de toverspiegel. Zij die zich nog aan iets vasthielden of iets achterhielden zouden niet door de toverspiegel kunnen. Zij zouden dus ook het wolkenschip missen die iedereen op dromenreis nam.

En elk jaar waren er weer enkelen die niet door de toverspiegel heenkwamen, en dus in het oude jaar achterbleven. Dit waren de gierigaards, de machtslustigen, de bazerige lieden, en hen die altijd hun oordeel klaar hadden. De toverspiegel wilde niets met zulke lieden te doen hebben, en ze kwamen er niet doorheen. Er was altijd veel geweest op het wolkenschip als sommigen bemerkten dat een familie lid, bekende of vriend niet door de toverspiegel was

gekomen. Maar ook dat moesten zij loslaten. Daarom ving de komst van het wolkschip vaak aan met een tijd van rouw, maar ook van grote blijdschap over het zien van de anderen waarmee ze het nieuwe jaar zouden ingaan. Door de toverspiegel was men uiteindelijk dus zeer zeker niet alleen.

Maar wat gebeurde er dan eigenlijk met hen die achterbleven ? Hier waren de meningen zwaar over verdeeld. Over het algemeen werd aangenomen dat zij die achterbleven het jaar daarop aan de bomen groeiden als vruchten.

Zij die door de toverspiegel konden gaan kwamen eerst in een hele lange gang, die tot de haven van het wolkschip zou leiden. Iedereen was in deze gang alleen. Pas op het wolkschip zouden ze elkaar tegen komen op de dromenreis naar de rode nacht. Alles ging dan steeds trager en trager, totdat ze op volle zee waren, en dan zou alles langzaam veranderen. In de rode nacht dansten ze, maakten ze plezier en hadden wonderlijke avonturen, maar het was maar een droom, en na de rode nacht zouden ze wakker worden in hun eigen bed, en dan was het feest afgelopen. En zo zouden ze het hele jaar door weer toeleven naar het wonderlijke feest van de toverspiegel en dat van de rode nacht.